

Ročník 15.

Láři 1927.

Číslo 1.

Blah. Imelda, květinka svatostánku.

Ježíškova květinka.

F. D.

V měsíci srpnu v jižních Čechách bylo plno plakátů, na nichž zdaleka již bylo viděti napsáno „Eucharistický kongres“, jenž měl se konati v Českých Budějovicích. A tento měsíc koná se zase „Eucharistický kongres“ v Bologni, blízko ostatků velkého eucharistického světce sv. Dominika.

Víte, co jest to eucharistický kongres?

Vysvětlím vám to jedním pouze slovem, jež ale vystihuje vše. Eucharistický kongres jest slavnost vítězství našeho Pána Ježíše. Jest to slavnost vítězství vnějšího a vnitřního. Vnější okázalé slavnosti eucharistické, jež vrcholí na konec v průvodu s velebnou Svátostí. Ten ale by neměl ceny, kdyby neměl základu v druhém vítězství, mnohem důležitějším, totiž vítězství vnitřním, to jest v prohloubení duchovního života.

Tolik bylo již těch eucharistických kongresů a ještě jich bude mnoho, poněvadž my lidé potřebujeme stále jíti blíže k svatostánku, k Pánu Ježíši.

Že kdo se přibližuje k Ježíškovi, stará se o vítězství vnitřní, slaví pak vítězství vnitřní i vnější, neb kdo se posvěcuje, i na venek stává se hodnějším a tak slaví vítězství Ježíškovo v malém.

Že jest to pravda, co jsem vám nyní řekl, důkazem jsou ostatky dvou světců uctívaných v Praze, ostatky našeho patrona zemského sv. Václava a sv. Norberta. Oba tak uctívali nejsv. Svátost, že stali se vítězstvím Ježíškovým, že totiž Ježíšek slavil v jejich srdcích vítězství.

Znám ještě jednu světici, v jejímž srdečku slavil Kristus Pán vítězství tak podivuhodným způsobem, že vykonal zázrak.

O této světici chci vám něco napsati v příštím čísle proto, poněvadž jest to vaše světice, jest majetkem zvláště vás malých. Jest vaším zvláště, poněvadž byla tak mladoučká jako vy jste, a když umírala, měla teprve 12 roků. Ale ač byla tak mladoučká i postavou ještě maličká, umírala velkou, slavnou smrtí v náručí svého Ježíška, když mu tak připravila ve svém srdečku neobyčejně veliké vítězství, vítězství eucharistické.

Světice ta jest vaše, a přece mnozí z vás ji málo znají, ano, mnozí vůbec jí neznají, ani jejího jména snad neslyšeli.

Jest to dívka italská, blahoslavená Imelda z Boloně, jejíž kosti odpočívají v malé skleněné rakvi v kostele sv. Zikmunda v Boloni. Od ní vám přináším mnoho, mnoho pozdravů, u níž jsem se i za vás tam modlil a na vás tam vzpomínal, když jsem tam klečel jednou v červenci letošního roku.

Za bouře.

B. D.

Lidka s Karlou byly na venkově u babičky a dědečka. Celý den si hrály na dvoře a na zahrádce, dopoledne samy dvě, odpoledne s dětmi sousedů. Všechno prolezly, všude nahlédly: do stodoly, kde stojí řezačka a tu jim dědeček zakázal, byť byla zavřena na řetěz, aby na ni nesahaly; však je ve vsi jedna dívka, které řezačka uřízla dva prsty; na kurník — a tu jim babička zakázala, aby samy nelezly po žebříku, mohly by spadnouti a zlámat si nohu. Také nesměly babičce šlapati v zahrádce po záhoncích, však babička už po čtvrté vysadila okurky, které jí vždy pomrzly. Děti slíbily, vždyť měly tolik jiných možností! Sednouti si pod jasmín a voněti k jeho bílým, hvězdovitým květům; obejít velikou skupinu fialově kvetoucího kosatce, kterému babička říká „čapí nos“ k údivu a veselosti Karly; mohou krmiti kuřátka, mohou se proskočit s kozlaty.

Ale když všechny ty možnosti vyčerpaly, přece je pokušitel svedl.

Přišly do kuchyně a hlásily: „Babičko, v kukani jsou tři vajíčka.“

„A jak to víš?“ ptá se babička Lidky.

„Viděla jsem je.“

„Se země viděti nejsou. To jsi lezla na žebřík!“

Lidka klopí oči: „Ano.“

„A co řekla babička?“ vkládá se do toho maminka.

„Abychom tam nelezly.“

Maminka mlčí, jen se smutně dívá na Lidku. Lidce se oči zalévají.

„Maminko, odpusť mi to . . .“

„Lidko, je mi to opravdu líto na tebe. Víš dobře, co je neposlušnost. A k tomu dáváš zlý příklad Karlunce. A uvádíš ji v nebezpečí, že si ublíží, že se zraní.“

„Mami, mami,“ vzlyká Lidka.

„Že ti maminka domlouvá, pláčeš. A Pán Bůh že mlčí, toho neodprošuješ. Že je tak dobrý a shovívavý, zdá se ti, že se ho ani nemusíš bát. Kdyby teď maminka vzala metlu — vidíš — jaké máš hned oči ustrašené, ještě jí ani neberu. A což, kdyby tak Pán Bůh pohrozil . . .“

„A jak, mami?“

„Nepřej si vidět. Jen když hrozí, je to strašné, ale strašnější je, když trestá.“

„A jak trestá?“

„Také se neptej. Až přijde čas, povím ti. Ale teď poděkuj Pánu Bohu za jeho dobrotu, za jeho čekání, za shovívání, že netrestá hned, ale čeká tiše na naše polepšení. Jak to řekneš?“

Lidka spíná ručky a říká hláskem dušeným slzičkami:

„Ježíšku, děkuji ti, že jsi mne hned nepotrestal za neposlušnost, že mlčíš a čekáš na mne. Uvidíš, že se polepším.“

Také Karla sepjala ručky, rtíčky má do podkůvky, jen spustit pláč a taky cosi povídá Ježíškovi.

Pak obě objaly maminku okolo krku, „poškrtily ji“, jak tam venku říkají a šly si zase hrát.

Po parném dni snesl se dusný večer nad krajinou. Děti po večeri umyté, s vykoupanýma nožkama klekly si na postýlce a pomodlily se. Karla už usnula, když se v temné světnici na mžik osvětlilo. Lidka ještě nespala.

„Mami, co to?“

„Blýská se.“

Vtom se blýsklo znova.

„Pán Bůh s námi a zlé pryč!“ křížovala se babička. „Jde bouřka.“

„Mami, já půjdu k tobě. Bojím se.“ Vlezla si k mamince.

„Proč se bojíš?“ ptá se maminka. Vtom zadunělo temně, Lidka se přimkla k mamince.

„Pán Bůh se hněvá, hrozí,“ povídá babička svým klidným, stařeckým hlasem.

Lidka se celá schoulila.

„Mami, mně je smutno.“

„Proč je ti smutno? Je to tak krásné, i ten blesk, i ten hrom, jen hleď a poslouvej!“

„Ale, mami, jestli Pán Bůh se hněvá na mne? Jestli to hrozí mně?“

„Vidiš, jak je smutné, když si musíme myslet na Boží hněv? Jak je strašné, báti se Boží hrozby? Nejsi sama, bohužel, kdo dnes hněval Pána Boha...“

„Ale, mami, vždyť jsem odprosila...“

„Pravda, ty jsi odprosila a je mnoho těch, kdo ani neodprosili...“

Lidka vzdychla s ulehčením.

Nové, hrozné zadunění.

„Toť, že se Pán Bůh hněvá. Však jsem četla v novinách, co krupobití škody nadělalo a jak se děti smutně ptají, budou-li mít chleba,“ povídá babička.

Lidka musila myslet na ty mazané krajíce, které jí tu tak chutnaly, a živě si představila, jak by bylo smutné, kdyby přišla k mamince pro krajíc a maminka řekla: Nemám!

„A, mami, co je to ten blesk?“

„Je to veliká elektrická jiskra, která přeskočí z mraku do mraku nebo z mraku k zemi. A hrom, to je praskot té jiskry. Ale kdo poručí té elektřině, těm mrakům, to je Ten, který je stvořil, Pán Bůh sám. A ten jim může poručit, aby nám byly k užitku, když jsou mírné, nebo jim dovolí, aby se divoce rozpoutaly, aby způsobily povodeň, aby se snesly krupobitím na úrodu, aby vichrem vyvracely stromy, aby bleskem zapalovaly stavení. Pak jsou posly Boha rozhněvaného...“

„Mamínko, já už nechci hněvat Pána Boha...“

„To ze strachu. Ale je lépe, nenevati ho z lásky. Kdo Pána Boha miluje, nebojí se ničeho. Je tak pokojný jako hodné dítě u dobrého

tatíčka. A kdyby šlo v bouři a blesku, přece jde klidně, ví, že je všude v jeho ochraně. Jen vědomí viny způsobuje, že máme strach. Kdo má zlé svědomí, bojí se všeho, i stínu se poleká, i šumění stromu. Kdo má dobré svědomí, zpívá si se žalmistou:

Byť bych i měl jíti
přes údolí stínu smrti,
nebudu se báti zlého,
neb Ty se mnou jsi, ó Bože!"

Maminka zpívá tichounce ten žalm a světlice vzplává znovu a znovu modravými blesky. Sotva dozpívala, znovu hrom zaburácel, ale jako by neslyšela, zpívá dále. Lidka si myslí: Opravdu, maminka se nic nebojí. A tiše líbá její ruku.

„Mami, až budu velká, to už snad budu hodná a taky se nebudu bát, vid'?"

„Hleď míti dobré svědomí, dítě, to je veliká síla; tak se budeš moci opřít o Pána Boha a On sám bude tvou silou a není větší síly. Hřích nemůže počítat s Boží ochranou. Pán Bůh nenávidí hříchu. Svatí jsou hrdinové. Chtěla bych tě mít hrdinkou, dceruško zlatá..."

Jak se naučil František modlitbě.

(Podle německého.)

František byl hodný, usedlý chlapec. Ve škole dovedl vždy své věci. Při malování a kreslení nebyl mu čas nikdy dlouhý. Měl-li pěknou knihu s krásnou povídkou, dovedl po celé hodiny klidně sedět a číst. Měl-li však jíti do kostela nebo doma s matkou a sourozenci se modlit růženec, tu byl nevrlý, bylo mu to nudné vždy totéž opakovat. „Když jsem to už jednou řekl Pánu Bohu," pravil, „tak už to ví. Nudný růženec," vzdychal a opřel se líně o židli, nebo si sedl na paty, anebo hleděl oknem ven, když ho maminka neviděla.

Dnes se musel opět modlit. Spěchal s modlitbou tak, že mnohá slova polykal přes opětovné napomínání matčino. Krásné, říjnové slunečko jej lákalo; rád by ještě ven. —

Ale jak se podívil, když jej po modlitbě matka uchopila za ramě a poslala spát bez večeře za trest, že se tak bezbožně modlil. Dlouho ještě vzlykal, ale pak usnul a měl pěkný sen.

Zdálo se mu, že je na velké, nádherné louce. Na ní viděl zlatý žebřík, jenž sahal až do nebe. Po žebříku lezly děti, malé i velké, děvčátka i hoši. Někteří byli už hodně vysoko, jedna dvojice byla již na poslední příčce. Nahoře byla překrásná paní. Byla oděna blan-kytným šatem, posetým zlatými hvězdičkami. Měla jasné zlaté vlasy a mile, upřímně pohlížela. Na jejím klíně seděl hošíček tak půvabný, milý, tak krásný, jakého ještě nikdy neviděl. Bral za ruce chlapce a děvčátka, jež přišla nahoru, a táhl je k sobě. Občas, když

byly děti již hodně vysoko a lezení bylo obtížné, pomáhala krásná paní. Někdy také sundala dítko s klína a ukázala, kterým má pomáhat.

Kdo dospěl nahoru, poklekl před matkou s dítkem. Ona mu posadila na hlavu zlatou korunku — a pak otevřelo dítko zlaté dveře a vpouštělo dovnitř hošíčky i děvčátka. Co bylo za zlatými dveřmi, nemohl František vědět; dveře byly hned zase zavřeny. Ale jistě to bylo něco velmi pěkného.

Všichni chtěli dovnitř a napínali všechny síly. Mnozí jeho kamarádi, kteří uměli tak dobře cvičit, jsou již vysoko; několik jich však také s výše opět spadlo. František je dosud dole, nemůže nahoru, je tak unaven a tyčka ke šplhání je tak hladká a příčky jsou tak daleko od sebe a žebřík je tak vysoký. A František pláče. —

Tu náhle stojí před ním jeho anděl strážný, oděn bílým šatem s velikými zlatými křídly a s dlouhou holí v ruce. Dotýká se Františka, ukazuje prstem nahoru a praví: „Františku, pohleď nahoru. Tam sedí Panna Maria s Ježíškem. Zlatý žebřík je modlitba, jež vede do nebe. Kdo se nerad modlí, nepříjde až nahoru, neboť komu nepomáhá Matka Boží, toho nechce Ježíšek... A Panně Marii se nejlépe líbí růženec, a proto každé Zdrávas je jednou příčkou na žebříku do nebe.

Tu se probudil František. Maminka stála u postele. Ona jej to vzbudila.

„Maminko, víte-li, co se mně zdálo? Či byla to skutečnost?“

A pak oblékaje se vypravoval mamince krásný sen.

„Tvůj anděl strážný tě povzbudil k modlitbě,“ pravila matka, „nezapomeň na to.“

A František nezapomněl. Často vzpomínal na napomenutí svého anděla a jeho modlitba byla vždy zbožnější a zbožnější.

Nemohli bychom si vzít z Františka příklad?

Špinavá obuv.

(Podle německého.)

Karel nebyl špatný chlapec. Každý den bez výjimky chodil na mši sv. ministrovat panu faráři a nikdy nepřišel pozdě. Cestou do kostela se choval velmi slušně; pěkně pozdravoval a vyhýbal se vždy špatným kamarádům. Ale jedna příhoda přece odkryla jeho slabou stránku.

Jednou přišel ráno do sakristie a tu již čekal připraven ke mši sv. pan biskup, jenž právě včera přijel na faru. Pan farář podal Karlovi misál a Karel se ubíral s panem biskupem k oltáři. Biskup ihned zpozoroval, že hoch má špinavé boty. Byl však velmi hodný a proto neříkal nic.

Později však vzkázal Karlovi, aby ho navštívil na faře. Velká tíseň pojala hocha, neboť nevěděl, jak se má představit a co má mluvit. Pozorně oprašoval šaty a leštil boty a na cestě, poněvadž bylo bláto, dával velký pozor, aby se nepomazal.

Pan biskup jej přijal velmi vlídně. Pak pohlédl na jeho vyleštěné boty a tázal se ho: „Jak to, že máš tak čisté boty, ač je blátivé počasí?“

„Dával jsem si velký pozor, pane biskupe.“

„Ale dnes ráno byls u oltáře v botech docela špinavých?“ —

„Já jsem, prosím, nevěděl, že přijedete; byl bych si je vyčistil.“

„Ale nevěděls, že při mši svaté stojíš před vyšším Pánem než jsem já, před Pánem Bohem a tisíci anděli? Měly by být tvé boty daleko čistší než nyní, kdy jsi přede mnou.“

Chlapeček se dal do pláče. — Biskup jej těšil a poučoval, jak má přistupovat k oltáři, aby se jeho služba líbila Pánu Bohu. Karlíček slíbil, že bude vždy chodit k oltáři čistý, a také vždy věrně svůj slib plní.

Již patnáct let!

Fr. Jeronym.

Již patnáct let máte svého přítele, *svůj* časopis „Pán přichází“! Všechny víte, že tento váš nepatrný, osmistránkový přítelíček má vznešený úkol — šířit a podporovat lásku k Onomu nejstaršímu Příteli nevinných dětí — k Ježíškovi ve Svátosti. Ani byste mi nechtěly věřit, že tak velikou úlohu mezi vámi koná tento váš časopis již patnáctý rok. Kdo z vás již má dvanáct let, ať si přidá ještě tři leta a bude právě tak starý.

Nyní již patnáctý ročník volá: „Sem, k Ježíškovi!“ Sdružme se u svého papírového přítelíčka a neopouštějme ho! On tak krásně vypráví!

Otevřte, dítky, svá srdcečka svému Příteli-Ježíškovi, jak vás k tomu vede váš „Pán přichází“! Nyní vám též píše první a bývalí čtenáři a rádi na svého „papírového přítelíčka“ vzpomínají a jemu opravdu za mnoho děkují. Važte si ho i vy, a máte-li starší bratry a sestry, kteří odbírali „Pán přichází“, zeptejte se jich, kde mají ony staré ročníky, a uznáte, že jsem vám nyní vyprávěl čistou pravdu. Ať je vás stále více!

Přijď k nám, Pane, přijď!

Přicházej ve člancích našich spisovatelů, přicházej svou milostí! Přicházej sám ve Svátosti!

My Tě vítáme!

K našemu jubileu slyšte, co vám bude vyprávět z dějin „Pán přichází“ jeden velký, který pilně čítal „Pán přichází“ ve svých dětských letech.

Bylo to roku 1913, kdy se tento „papírový“ přítelíček rozletěl po nejprv po našich českých vesničkách mezi vás, české dítky, tak trochu nesměle s obavou, jak jej české dítky přijmou. Ale nezklamal se! České dítky milují Ježíška; proto i když žádal nějaké oběti, přece našel mnoho těch dětí, které rády obětovaly nějaký halěr, aby si objednaly tento svůj časopis. Teď je vás na *třicet tisíc* odběratelů a

čtenářů ještě více! Nemyslete si, že tento váš časopis neměl své nepřátele. Již když se jen jednalo o jeho založení, ozývali se nepřátelé církve a štváli ve svých novinách rodiče, aby neodbírali a nedovolili vám odebírat časopis, šířící úctu k nejsv. Svátosti. Věděli, že tu když vám vyrvou, že pak nebudou mít mnoho práce s vaší vírou a láskou k církvi. Ale marně. První číslo se muselo tisknout *sedmkrát* — tolik bylo otevřených srdeček pro Ježíška.

Nyní vám zkrátka povím, co jsme po těch patnáct let v „Pán přichází“ čtávali a jak býval vyzdoben.

Ve všech číslech ročníků byly krásné články o nejsv. Svátosti. Ty jsme četli nejraději. Pak jak pěkný byl obrázek vždy na první stránce! To, co jsme měli nejraději: Ježíšek v nejsv. Svátosti a děti u něho a andělé s nimi. A ty krásné básně od P. Františka Střížovského! Pořadatel tohoto časopisu chtěl nám dáti příležitost k dobrovolné oběti, proto zavedl koutek „Pro hrdiny“, kde se shromáždila velká armáda malých „křížáků“, kteří se zavázali, že nebudou pít lihových nápojů ani piva ani vína. Hoj, jak jsme byli hrdí na své obrázky a odznaky! Druhým krásným koutkem byly: „Zprávy z království Božího“, které přinášely pěkné a veselé obrázky ze života dětí.

Druhý ročník měl těžkou úlohu. Přes prázdniny odjeli otcové a bratři na tu hroznou vojnu, o které vy nyní slyšíte jen vyprávět. My, tehdy malé děti, zůstali jsme doma smutní. Když přišel opět náš přítelíček, tu jsme se ho uplakanýma očima tázali: „Potěšíš mne a poradíš, čím mohu prospět našim tatínkům, bratrům a strýčkům ve válce?“ A přítelíček měl radu: „Běžte také na vojnu, ale ke svatostánku, a zde bojujte modlitbou! Tam jest Král míru!“ — Takové články a modlitba nás těšily v tomto zármutku — Ježíšek je pramen radosti. V 5. čísle tohoto ročníku se začal pořadatel tohoto časopisu bránit proti názvu „*strýček*“, který jsme mu dali, ale marně. Říkal: „Co bych si počal, kdybych měl býti opravdovým strýčkem pro třicet tisíc synovečků a neteriček! To bych potřeboval aspoň dvě továrny na všelijaké dobré a pěkné věci!“ Ale nepomohl si; nám se název líbil, tak chtěj nechtěj zůstal „*strýčkem*“ až na naše časy. A když někdy náš papírový přítelíček chodil za války nepravidelně, to bylo čekání, a ty prázdniny! Ale přišel i po třetí a my ho měli ještě raději. V těchto ročnících nám psával „*strýček*“ jen sám, protože ostatní dopisovatelé neměli za války kdy. (Pokračování.)

Kdo má rád sv. Terezii Ježíškovu, o které jste již mnoho četli, koupí si knížečku: „*Po vůni tvých růží*.“ Modlitební příručka pro ctitele sv. Terezie Ježíškovy. Těší se veliké oblibě všech ctitelů této světky, zvláště všech členů Sdružení sv. Terezie Ježíškovy, jehož sekretariát je v Přerově na Moravě, Štřava 7. Kéž tato knížečka je prostředkem, jímž nám sv. Terezie zjedná mnoho milostí nejen pro naše osobní potřeby, ale hlavně pro velké zájmy církve sv. — Tuto půvabnou knížečku lze dostati u sester Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově, Štřava 7. — Cena vázané 10 Kč. — Je velmi žádoucí, aby se hromadně rozšířila mezi mládeží.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM, v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

Ročník 15.

Říjen 1927.

Číslo 2.

Čtvrté tajemství bolestného růžence.

Pán nese těžký kříž. Je těžký našimi hříchy. Obrázek má podobu Hostie. Co máme činiti, aby Pána Ježíše ve svaté Hostii nic netížilo a nebolelo?

Ježíškova květinka.

F. František.

II.

Kdykoliv ráno rozbíhá se sluníčko po své nebeské dráze, svým světlem zalétá i tam do slunné Italie, ozlacujíc vysoké věže nádherných chrámů, paláců, sklouzajíc po hebkém listí cypřišů, oranžovníků. A když zasvitne nad severní Itálií, zaleskne se tam v údolí krásné velkoměsto, obklopené stromy, pahorky posetými italskou květenou, končíc na pahorku s chrámeme sv. Lukáše, kde uchovává se obraz Panny Marie, tak krásným, že až srdce dojíká.

Město jmenuje se Bologna. Mohutně vévodí celému okolí, těm vesnicím, které, jako by se k ní tulily, tušíce její ochranu. Mnoho bouří přelétlo přes ni. Viděli jste, dítky mé, někdy bouří? Jistě že! Když obloha modrá náhle se zatáhne černými mraky, sluníčko zmizí za mraky, začne hrom buráceti, blesk za bleskem rachotí, oslňujíc oči všech. A když tak prší až do večera, a pak náhle přestane, tu někdy objeví se duha „znamení míru“, která, ač tak velebná, málo budí podivu. Takové bouře prodělalo i město Bologna před šesti sty let a po bouři objevila se duha, znamení míru.

Byly to velké bouře, kdy vznášely se mraky nad srdci těch lidí v podobě hněvu a pomstychtivosti, mihaly se blesky rozvášněných lidí, pršely rány.

A hle, v této době náhle se mraky roztrhly a vrátil se pěkný čas. V dáli rysovala se duha, znamení míru — bl. Imelda, o níž jsem vám chtěl vypravovati. Ona byla takovým prozářením v té bouři, zaskvěla se v temnotě, aby rozehrála studená srdce svým příkladem, a zrovna jako duhy mnozí si nevšímají, tak i této duhy Boží si mnozí nevšimli. Přišla na svět roku 1321, tedy již před šesti sty lety. Přišla jako andílek, kterého daroval Bůh její matičce, jež se jmenovala Castora, a tatíčkovi, jenž se jmenoval Egano.

Tatíček její, když Bůh jim tohoto andílka poslal, byl vzdálen, byl v bouři, o níž jsem vám řekl několik slov, a tak asi, když se vracel z té bouře, věru mu to asi připadalo jako duha, znamení míru, jež uzřel v náručí matičky.

Pojmenovali tohoto andílka Imelda a zkráceně ji nazývali Belda. A Bůh dobrotivý bděl nad ní. Poněvadž Pán Bůh chtěl, aby byla plamenným květem, dal ji tam, kde byl žár lásky k Bohu.

Ani ne sto let předtím, než se narodila, ozářila se celá Italie, ba celý svět září vycházející ze srdcí dvou svatých sv. Dominika a svatého Františka Serafínského. A její tatíček a matička! Žasly byste, kdybych vám napsal všechny ty zprávy, které svědčí o tom, jak hořela jejich srdce láskou k Pánu Bohu. A když byla stará pouze tři leta, její tetička a mnoho jiných paní boloňských zanechaly všechno světské a vstoupily do kláštera. Vidíte, jak se Pán Bůh o ni postaral a stará o nás každou chvíli!

Pomalu rostla naše Belda pod dozorem své matičky. Nemohu říci tatíčka, poněvadž ten byl často vzdálen, vždyť byl kapitánem v městě, velitelem jedné věže, jichž tam bylo plno v té době, a kdo ví, kolikrát musil brániti i mečem sebe, spoluobčany i svého andílka. Zato tím rychleji spěchával domů, kdež našel Imeldu na klíně matičky, jež ji učila žvatlati první slůvka babo (tatíček), mama, Dio (Bůh). Jak se radovali tatíček i matička její, když udělala první krůčky.

Imelda vyrůstala tak jako my. A když byla již čtyřletá, tu již chodívala s matičkou a někdy i s tatíčkem do kostelíčka, jak asi zírала tam ke svatostánku, o němž slyšela od matičky, že za těmi dvířkami dlí Pán Ježíš. S počátku jí sama maminka spínala ručičky, učila se jí modliti, pak tak činila sama. Tedy vidíte, jako my, tak rostla, jenom s tím rozdílem, že my jsme tak nehořeli láskou k Ježíškovi, jako ona, že my často jsme na něho zapomínali. A pak nehrála si tak, jako my. My, když jsme byli maličci, co jsme musili míti kol sebe hraček, jak jsme naříkali, ale ne jenom maličci, ale i když dorosteme, hrajeme si často s všelijakými hračkami. Ale Imelda byla podivením všech. Jeho maličká nehrála si mnoho, ale v tichu přemýšlela svým malým rozumkem, co jí řekla matička o Pánu Ježíši, a když byla větší, myslíte, že běhala jako my po ulicích. Kdepak. Udělala si malý oltáříček, svýma rukama si ho zrobila, a zde klečivala a se modlila. Vidíte, to již to hořelo v jejím srdečku. Tak jako velký požár není najednou, ale napřed malá jiskřička, více a více, až pak jest velký oheň, který sežehne vše a škodu nadělá. I v srdečku Imeldy uložil Pán Bůh jiskřičku a matička její tu jiskřičku chránila, a ne jenom chránila, ale zvětšovala, až z jiskřičky stal se oheň a hořel velkým plamenem a nenadělal škod, ale mnoho, mnoho prospěl, ale to vám ještě nemohu pověděti teď, to bych předbíhal, to přijde až na konec. A víte, kdo ještě pěstil tu jiskřičku v ní? Její strýček, který byl dominikánem a svatým řeholníkem. Tam za ním někdy chodila s matičkou a on ji poučoval, bděl nad ní. A tam po prvé se naučila poznávati, jak pěkné jest to, odejítí ze světa a sloužiti pouze Pánu Bohu v klášteře.

Jak jsem se připravovala ku prvnímu sv. přijímání.

Po celý školní rok 1926-27 jsem chodila do školy radostněji než dosud. Věděla jsem, že se budeme připravovat na I. sv. přijímání. Těšila jsem se na ten den tím více, čím více se blížil. Připravovala jsem se nejen modlitbou a horlivým učením sv. náboženství, ale i poslušností doma i ve škole. Chtěla jsem, aby se Pánu Ježíši v mém srdci co nejlépe líbilo. A on má rád jen děti hodné. — Konečně se přiblížil den tak vroucně očekávaný. Den před tím jsem byla u sv. zpovědi. Ráno jsem se nemohla ani dočkat, až mě maminka ustrojí, abych mohla jít s ostatními dětmi v průvodu do kostela. Po svatém přijímání jsem děkovala Pánu Ježíši za jeho návštěvu a slíbila mu, že ho budu často zvát do svého srdce. Celý den po sv. přijímání jsem se chránila roz-

tržitosti. Celý týden potom jsem chodila k sv. přijímání a obětovala je na dobré úmysly. — Jak jsem ráda, že mohu nyní kdykoli, i každý den, přijati Pána Ježíše do svého srdce! Chci ho přijati vždy tak hodně, jako po prvé.

Františka ze S.

Děti v New Yorku se těší.¹

Alf. Glos.

Děti z osmé třídy obecné školy ve farnosti Panny Marie v New Yorku měly oči jak na stopkách. Sedí, ani se nehýbají, ústa otevřená a poslouchají, co jim ctihodná sestra učitelka vypráví.

„Tak naši milí hosté z Čechoslovenska jsou již blízko. Co nevidět budou v New Yorku, přijdou k nám, protože my jsme jediná česká farnost v New Yorku. Budou nám vyprávěti o staré vlasti ...“

„A, prosím, i o dětech? Jací ale jsou!“ — „Jistě i o dětech.“ — „Jé, a jací jsou tam lidé?“ — „No, tak jak my!“ — „A jak budou mluvit?“ — „Jistě česky. A my je uvítáme. Father Matějů již nacvičil s Cyrílskou jednotou pěkné zpěvy, hudba je taky připravena, a tak zbývá ještě česká škola. To bude takový uvítací večírek. Kdo by si troufal přednášet?“ — „Já“ — „Já“ — — „Naposledy všichni, celá třída, já potřebuji pouze šest. Nejlépe bude, když si vyberu sama.“

Děti hned zdřevěněly. Sedí jak sochy a hledí na učitelku prosebně a žádostivě: „Kdyby tak mě vyvolala.“ — „Jé, ona hledí jinam, sem nehledí, to již nebudu.“

Sestra učitelka se rozhlíží po celé třídě. Brzy na hochy, brzy na dívky upřela svůj přísný zrak. Najednou se zabodla do Kotáskové.

„To bude Drahuška Kotásková a ... třeba Marie Janošová, dále Anna Veverková ... to jsou teprve tři ... potom tamhle Kateřina Horvatová ... a co ty, Ladmannová, jsi již zdráva?“ „Prosím, ano.“ „Tak tedy Božena Landmannová ... no a ještě ... ještě bychom vzali ... (děti sedí jak bez ducha) Boženu Provodovu. Stačí. Tak, a nyní slyšte dále.“

„Škoda,“ posteskli si ostatní méně šťastní. Než smířili se a poslouchali, co bude dále. Učitelka vypráví:

„Těchto 6 dívek se naučí básničky a budou je říkati na společném oslavném večírku.“

„A, prosím, bude to moc těžké?“

„Ale ne, Kotásková, řeknete hostům, že je srdečně vítáte a že jim přejete, aby se jim v Americe líbilo a nestýskalo. A jak to máte říci, to vám napíše father Matějů.“

Dívky se upokojily. Když to řídí father Matějů, vše bude dobré a netřeba se nic bát. Sestra učitelka vyprávěla potom o československé republice a kázala zazpívat „Kde domov můj“. Děti tuto píseň dobře znají, a již jakoby na počest českých poutníků, kteří jsou právě na moři a blíží se americkým břehům, zpívají s velikou chutí. Zvláště ty

¹ Pokračování článků z minulého ročníku.

dívky, co budou říkat, tváří se při zpěvu velmi důležitě a dělají si na československou hymnu jakýsi nárok. A potom bylo ještě pokračováno o staré vlasti. Učitelka vypráví s velkým nadšením: „Než, děti, to není ještě všechno. Já jsem se v Čechách sice narodila, ale brzy mne odvezli moji rodiče sem za moře, takže, co vím, vím více z vypravování matčina a z knih ve škole. Více uslyšíte od hostů, až přijedou. Země česká je velice krásná a bohatá, jenže mnoho zakusila od nepřátel, kteří ji okrádali i o majetek i o řeč.“

„Prosím, prosím.“ — „Co si přeješ?“ — „A budou ti hosté od té války tak nějací...“ — „Jak to myslíš?“ — „No, třeba poranění a tak nějací, jak jste nám vyprávěla o válce, jak tam v Evropě bylo velice zle, a jak to musel náš pan prezident Wilson spravit, a jak se to potom všechno rozbilo. Tak, když je nyní český národ svobodný, je asi jiný než předtím.“

„Jen se tak mnoho nestarejte. Budou o to jinačí, že před válkou nebyli svobodní, kdežto po válce ano, a proto budou veselejší. Však ostatně je již brzy uvidíte.“

Tehdy se již o ničem jiném ve škole nemluvílo než československých hostech a o tom, kdo je bude vítati. Na štěstí byl brzy konec školního roku, takže děti povídáním a zvědavostí nic neztratily. Zvláště vyvolené dívky měly plné hlavy starostí, jak a co budou přednášet.

Jen hoši byli trochu zlí, že jim sestra učitelka nedala žádnou básničku. „Vždyť bychom to třeba lépe říkali nežli děvčata. Ale nechť. Aspoň se budeme jenom dívat a nic nepokazíme.“ Tak se utěšovali a druhí to potvrdili: „To se ví!“

(V e č í r e k.)

Osadní síň, podobná divadelnímu sálu, je 6. června oděna ve slavnostní roucho. S balkonu i s lóží visí americké, československé a papežské vlajky, rovněž na stěnách jsou přibity a na bocích jeviště. Mimo to na jevišti čeká několik židlí a stůl s květinami na dosud mnohým neznámé hosty ze staré vlasti. K 8. hodině večerní se začíná sál a vrchní sedadla rychle plní. Na místa uvádějí a o pořádek se starají katoličtí Sokoli a Sokolky. Father Matějů neví, kam má jít napřed. Je vrchním pořadatelem, má na starosti zpěv a hudbu, bude řídit celý večírek, no zkrátka nohy má ještě na jednom místě, ale hlavou pospíchá zase jinam. Právě přehlédl celý sál a vida, že je již celý plný, jako snad nikdy doposud, zmizel ve vedlejším pokoji, kde má sklad hudebnin, donesl něco, pak se zase ohlédl, jako by něco hledal. „Kde jsou ti malí řečníci?“ — „Father, my jsme tu.“ Děti se směle tváří. „Ale nepokazte mně to, vy malí strápáči, nebo bude zle!“ — „Prosím, ne.“ — „Tak, již to může začít.“ To bylo slovo! Celý sál je přijímá s nadšením. Father se opět ztratil. Přišel do pokoje, kde se zatím shromáždili všichni čeští hosté, a dal rozkaz: „Pojďme!“

V sále bylo v tu chvíli jako před bouří: A najednou se tak spustila. Lidé provolávají hlasitě „sláva“, tleskají, dupají, pískají. Byla to pravá vřava, která se zdála jako krupobití, zvláště když v tuto ra-

dost bouřila hudba jakýsi pochod. A toto americké vítání se chvílemi zmenšuje, aby zas propuklo s novou silou, dokud všichni hosté nejsou na jevišti. Lidé pláčí radostí a smějí se zároveň, vstávají, děti s vypoulenýma očima hledí s jednoho hosta na druhého, tleskají a volají s dospělými. Celý sál jako jedněmi ústy hřmí píseň „Kde domov můj“.

Father Matějů dal znamení rukou, že by rád mluvil. Zahájil večírek několika slovy, pozdravil hosty, kteří se již zatím usadili na jevišti, a všechny přítomné. Představil každého hosta dle jména. Potom vítaly děti. Hlas se jim hodně chvěl. Ale všech šest umělo dobře. Však sestra učitelka stála za jevištěm a trnula více strachem než děti. Po dětech mluvil k hostům ještě pan Straka, který přijel schválně až z Chicaga hostům naproti. Víтал české hosty jménem Svazu českých katolíků v celé severní Americe. Po něm mluvili pánové Horák a Čapek za Čechy v New Yorku a paní Kavanová za ženské spolky. Mezi těmito jednotlivými pozdravy zpívala Cyrilská jednota sbory a slečna Blatnická latinsky „Ave Maria“ a česky „Nad hvězdami“, ale tak krásně, že málo očí bylo suchých.

A zas father Matějů. „Moc jste milí osadníci slyšeli od nás. Ale vy nás pořád slýcháte. Co jsem na příklad já za těch třicet let mezi vámi tu v New Yorku se nakázal a namluvil! Ať vám tedy promluví nyní naši milí hosté ze staré vlasti.“ A vybídnul pana biskupa Kašpara, aby mluvil první. I mluvil pan biskup. Po něm mluvil pan kanovník Hanuš z Prahy, dále pan kanovník Stavěl z Olomouce a ještě jiní hosté.

Byla skoro půlnoc a všichni by ještě poslouchali. Leč father Matějů poděkoval všem a skončil večírek. Sálem zazněla československá státní hymna a za ní hned americká. Lidé se rozcházelí a tiskli hostům ruce na rozloučenou, přejíce všem šťastnou cestu do Chicaga a po Americe.

„Tak jsou tak jak my,“ mudrovali chlapci cestou domů. „Jen že umějí česky lépe než my.“ „A viděls, Barášku, jak byl pan biskup a ti velební pání nastrojení?“ „Viděl.“ „Pravda, to je jak u nás. Katolická církev je na celém světě stejná.“

I dívky byly spokojené a veselé. „Uměly jsme a udělaly jsme českým katolickým dětem v New Yorku čest.“ To si povídaly cestou domů a těšily se, že je ve škole sestra učitelka pochválí.

Pokračování.

Co si myslíme při růženci?

F. R.

První tajemství: Zvěstování.

Představte si tichou, svatou domácnost, kde Panna, jež se měla stát Matkou Ježíšovou, se modlí v mlčení v okamžiku, kdy anděl se jí zjevil, aby jí zvěstoval toto slavné narození. Je to bílý pokoj po

způsobu východním, se širokým oknem otevřeným do zahrady, kde kvetou a voní oranžovníky.

Slunce se chýlí k západu na ohnivě zlaté obloze. A Maria, majíc oči pozdviženy, jak ztracena ve vytržení pouští vřeteno, na němž předla. Mlčení tohoto konce dne, klid přírody plné vůně povznáší její čistou duši k Bohu. To vše připravuje Marii k přijetí nebeského posla, jehož zjevení v tomto slavném okamžiku přichází jí učinit Královnou nebes i země, přichází jí připravit na příchod Pána Ježíše.

To není vypravování o vile, milé děti, jak se vám často líčí. To je vypravování o jedné z neslavnějších událostí dějinných. Syn Boží sestupuje s nebe. Bůh Prostřednictvím nejčistší z žen dává světu svého Syna, aby nás zbavil hříchu a smrti.

Zdrávas Maria, milosti plná — Pán s tebou — požehnaná's ty mezi ženami . . .

Panna se chvěje . . . Co to slyší? Patří jí toto andělské pozdravení? — Ano. Nemůže o tom pochybovat, neboť prozařující světlo proniklo celou její bytostí, osvítilo jejího ducha jasností věčnou. Anděl Gabriel stojí před ní jasný a zářivý:

Zdrávas, Maria, milosti plná — Pán s tebou . . .

Od věků do věků bude stoupat k nebi anděl Páně třikrát za den za stříbrného zvuku zvonů, bude oznamován div, který má dojít splnění, div připravovaný v Marii plností milosti a přítomností Ducha svatého, oplývajícího dary, jimiž naplnil její rozum a srdce.

Vzrušena a polekána, ale důvěřujíc ve slova anděla, zvěstujícího jí narození Ježíška, odpovídá Panna ve vrcholné pokoře svého srdce.

Hle, dívka Páně — staň se mi podle tvého slova.

Tímto velkým úkonem pokory dala Maria Bohu své srdce bez výhrady v celé jeho čistotě. Stává se pro nás příkladem této křesťanské odevzdanosti, v níž se musíme cvičiti, milé děti, na znamení ucelivé důvěry k Bohu, rodičům, představeným a těm, jež nás připravují k přijetí Ježíše Krista ve svatém přijímání.

Proto se často modlete k andělu strážnému, tomuto velkému příteli Božímu a vašemu, aby vám jej Bůh dal k pomoci a ochraně. Aby vám pomáhal radostně se těšiti na příchod Pána Ježíše.

Již patnáct let!

Fr. Jeronym.

Čtvrtý ročník přinesl nový obrázek a pak válečnou píseň pro hrdiny. To bylo veselo! V pátém ročníku byl nový obrázek: dívka a hošík podávají své srdce Ježíškovi v otevřených dvířkách svatostánku. Ze všech článků se nám nejvíc líbil článek „Od mřížky k oltáři“. Vypravoval nám o životě chlapečka, který od malička toužil po Ježíškovi a klekával před mřížkou a pak konečně pro mnohých bojích se stal knězem a rád rozdával Ježíška. Tento článek nadchl mnoho hochů, že mnozí z nich následovali a následují onoho Bohuše na cestě „od

mřížky k oltáři". Budou mezi nynějšími čtenáři také takoví? Váš přítel by tomu byl velice rád! —

Přišel šestý ročník, který nám přinesl mnoho radosti. Nastal převrat. Bylo po válce. Jak jsme uvítali své tatínky a též těšili své kamarády, kterým se tatínkové a bratři nevrátili. Dostali jsme svoji republiku. Jak jsme byli na ni hrdí! V tomto ročníku náš „strýček" nám budoval v srdcích řadou článků kostelík a psal nám o životě s Ježíškem v srdci. S velkou radostí jsme uvítali „strýčkovu" zprávu, že mu psal „synoveček" z Čech, že chce býti knězem a dominikánem. Jak jsme se modlili, aby se mu to podařilo.

V sedmém ročníku jsme měli opět nový obrázek na celou stránku. Nahoře uprostřed svíc, hostie a neviditelné ruce houpají kadidelnicemi. Dole hošík a děvčátko klečí a andělé jim drží bílou roušku k sv. přijímání. A teprv uvnitř — tam vám bývaly obrázky!

Řeknu „strýčkovi", aby vám některé ještě ukázal. Velice pěkně nám psali: Bořita a Marie Alfonsa. Zvlášť ty její poučné „Měsíčkovy pohádky".

V osmém ročníku jsme měli rubriku: „Dítka mariánské" — posílčka dětských družin. Psali nám dr. Jaroslav Ovečka a Metod-Květovský. Ovšem, že starší spisovatelé také nezaháleli. V devátém roce svého putování nám začal „přítelíček" nosit zprávy „Ze světa" a hádanky. S těmi byla práce! Zkrátka „strýček" se snažil, aby se nám časopis líbil. V desátém ročníku jsme měli rubriku „Ze života pro život". Kdybych vám to měl trochu podrobněji vyprávět, nebyl bych do rána hotov. P. Vošahlík nám začal psát o sv. Terezičce a dr. Miklík nám posílal krásné „Obrázky z Obořiště", které nás velice povzbuzovaly, a pohádky o Ježíškovi. To bylo čtení!

Jedenáctý ročník neměl na obálce obrázek. Nyní vám povím, kolik jsme za „Pán přichází" platili. Před válkou za číslo jen dva haléře — pak tři až deset a dvacet a ještě desátý ročník 25 haléřů za číslo. Tento ročník začal býti lacinší — číslo za dvacet haléřů a tak je až do dneška. Na dvanáctý ročník se již většina z vás pamatuje. To bylo něco! A pak ty obrázky z misí od p. dr. Miklíka. A ty písně!

Nyní již byste snad mohly vyprávět samy. Třináctý a čtrnáctý ročník samé pěkné věci: o sv. Gerardu, o sv. Terezičce a ta cesta P. Glosa do Ameriky. Noví spisovatelé: paní B. Dlouhá atd. A ty obrázky slečny Richtrové, nad kterými jsme si často lámali hlavy! To bylo něco pro nás!

Budeme se dále snažiti, aby časopis byl vždy něco pro vás, a vy pilně čtete, napodobujte vše krásné, čeho se dočtete.

Ročník 15.

Listopad 1927.

Číslo 3.

Andělský jinoch sv. Stanislav Kostka přijímá andělský chléb z andělských rukou.

F. K.

Obrázek, který před sebou vidíš, je kaple eucharistického mládence sv. Stanislava Kostky ve Vídni. Událost pak, kterou znázorňuje, stala se tam roku 1566.

Tam na tom místě bydlil totiž Stanislav Kostka se svým bratrem, když ve Vídni studoval. Odtud spěchával do blízkého chrámu Pána Ježíše přijímat a navštěvovat. Pán Ježíš v nejsvětější Svátosti byl jeho pokladem od útlého dětství a svatostánek byl magnet, který jeho mladistvé srdce mocně táhl.

Ale jednou upadl do těžké nemoci. Prosil o kněze, aby mu přinesl Pána Ježíše. Prosil marně. Majitel domu byl luterán, který prohlásil, že katolický kněz nikdy nesmí překročit práhu jeho domu. Stanislav se tedy obrátil k nebi. Byl členem družiny ctitelů nejsvětější Svátosti, která měla za patronku sv. Barboru. Prosil tedy tuto světici, aby mu nedala umřítí bez přijetí nejsvětější Svátosti. A hle! Najednou vidí světici, jak se k němu blíží s dvěma anděly, kteří mu přinášejí svatou Hostii. Poklekl na lůžku, sám říkal: „Pane, nejsem hoden,“ otevřel ústa a s vroucí zbožností přijal Pána Ježíše. Jeho vychovatel Bielinští s úžasem na něj hleděl. Později sám tu událost vyprávěl.

Stanislav byl nyní připraven na smrt. Ale zatím se mu zjevila Panna

Maria, položila mu Ježíška na lůžko, Stanislav Ježíška poceloval a byl rázem a úplně uzdraven. Ještě téhož dne šel se svým vychovatelem do chrámu poděkovati.

Tak přijímal andělský tento jinoch andělský chléb z rukou andělských.

(Poznámka.) Krásný a napínavý jeho život můžeš si přečísti v knížce **Svatý Stanislav Kostka**, kterou mládeži napsal a obrázky opatřil **P. František Kubíček**, kněz Tov. Jež. Knížku vydala letos k dvoustetletému jubileu svatořečení sv. Stanislava Kostky Matice cyrilometodějská v Olomouci.

U nebeské brány.

K. F.

„Kdo je tam?“ táže se sv. Petr, strážce nebeské brány.

Duše boháče se ulekla. Na světě byla zvyklá si pánovitě vstup vymáhati, a proto její sebevědomé bušení na nebeskou bránu. Nebeská

brána zůstává stále zavřena! — Tu se vzpomíná duše, že již opustila pozemský ráj — že pominuly radosti zemské. Udivena přemýšlí, jak ji najednou vše opustilo: bratři — přátelé — palác — peníze. To vše bylo marností! Pozoruje se vzrůstajícím strachem, že nyní rozhoduje pouze bohatství srdce — duše! S úžasnou jasností vidí duše boháče, že postrádá úplně pravého pokladu — dobrých skutků — ctnostného života. V zoufalém strachu obrací se opět k nebeské bráně. Klepe již pokorněji — prosí, aby ji tam vpustili.

Sv. Petr odemyká. Chce se přesvědčit, kdo tam vlastně je.

Dušíčka si oddechuje: „Však se tam přece nějak dostanu!“ A již se dveře pomalu otevírají. Nebeské světlo září do temnoty. „Jak krásně, jak krásně je tam!“ vzdychá duše. Slyší nebeské harmonie — zpěvy andělů a svatých. Chtěla by splynouti s chóry jásajících nebešťanů. Poznává, že i ona byla stvořena k radosti v nebi — k věčnému spojení s Pánem Bohem. Chtěla by se tedy vši mocí vetřít do společnosti blažených. Ale Pán Ježíš nedal nadarmo klíče brány sv. Petru. Ten starý rybář má dobré oči. V nebi jest jeho zrak ještě ostřejší — pronikne celou duší. Vidí na duši každou skvrnu. Ve svatém hněvu vstoupí drzému vetřelci v cestu: „Kde máš stkvoucí oděv m i l o s t i, který ti poskytnul božský Spasitel? Ubohá duše, ty nepatříš k nám. Tys sloužila po celý život knížeti světa! Přijmi tedy i nyní jeho podíl — věčný oheň — peklo bude tvým rájem!“

*

Docela jinak byl přijat ubohý žebrák. Od lidí docela opuštěný obrátil se k Pánu Bohu. Trpělivě snášel hrozné bolesti. Své útrapy obětoval za spáchané hříchy. Smrt jemu byla vítanou vůdkyní ke šťastnému životu na věčnosti. Jako čistá holubice vznesla se jeho duše přímo k nebesům. — Andělé, svědci jeho strastiplného života, doprovázeli jeho duši. Když v jejich doprovodu přijde duše k prahu nebeského ráje, dostane se jí laskavého přijetí na místo od Boha připravené — do sborů svatých.

*

Jest však ještě jeden druh duší. Ty přicházejí sice ve svatebním rouchu k nebeské bráně, nejsou však v očích Božích docela bezvadné. Stykem se světem tu a tam prach, špína — lehké hříchy — pošpinily duši. Musejí tedy muka očistcová podstoupit. Samy si nemohou ty dušičky již žádných zásluh získati. Obracejí se prosebně na nás, abychom mši sv., růženec, dobré skutky za ně obětovali. Splňme aspoň v den Dušiček jejich přání. — Ony se nám věčnou přímlovou u Pána Boha odvděčí — budou na nás vzpomínat, až my budem umírat!

Květinka Ježíškova.

F. D.

S tímto svým strýčkem byla malá Belda velmi obeznámena, buďto je navštěvoval on neb ona jeho s matinkou, chodíce navštěvovati i dru-

hého strýčka, také dominikána. Prvý stýček jmenoval se Vílém Lambertini a druhý Jiljí Galluzzi. Kdykoliv strýčky šla navštívit, vždy se zdála býti povznešena do vyšších sfér; vždyť tam v místnosti, kde mluvila se strýčky, bylo vše tak ladné, oba dva strýčkové ve sněhobílých šatech hovořili tak krásně o Pánu Bohu, že Belda byla jako v ráji. A když tak začali vyprávěti ze života jejich svatého Otce sv. Dominika, o jeho synech a pak o bl. Margaretě uherské, která pohrdnuvši vším leskem královským šla do ústraní kláštera sestřiček dominikánských a tam sloužila Bohu, není divu, že ponenáhlu vzcházela v srdci jejím hvězdička touhy býti dominikánkou. Ve stínu slávy sv. Dominika, u jeho hrobu v Bologni, tam klíčila a rozkvetla ta její touha vstoupiti do kláštera. Tam nyní směřovala její touha, poněvadž Ježíšek ji tam volal, poněvadž Belda věděla, že tam se bude moci oddatí úplně své lásce k Ježíškovi.

V Bologni tehdy nejvíce kvetla sláva řádu dominikánského a proto Belda rozhodla se tam vstoupiti. Věděla, že řád ten jest řádem eucharistickým; vždyť sv. Dominik celé noci bděl před Ježíškem ve svatostánku, sv. Tomáš Akv. tak krásně pěl chvalozpěvy k úctě nejsvětější Svátosti atd. To znala Belda, a poněvadž v jejím srdečku plála také láska k Ježíškovi, prosila tatíčka i matinku, aby jí tam dovolili.

Již napřed jsem vám vyprávěl, jak byla zbožná matinka bl. Imeldy i její tatíček a proto jí to dovolili. Věděli, že se musejí od své Imeldy tak odloučiti, ale věděli také, že Ježíšek má přednost, že když ji volá, že nesmějí překážeti. Děkovali Ježíškovi za tak krásnou květinu a s bolestí i radostí čekali den loučení.

A bl. Imelda, jakmile se dověděla, že bude moci jíti, spěchala k svému oltáříčku, tam děkovala Pánu Bohu za to dobrodiní. Jestliže dříve nevšímal si hraček, tím méně nyní. Zabíhala často do kostelíčka a tam chválila a uctívala svého Ježíška.

A víte, kolik měla roků? Deset! Ovšem dnes by to nebylo možné, tak brzy jíti do kláštera, ale tehdy ano! Podívejte se, milené dítky, jací my jsme, nebo jsme byli v tom stáří jako bl. Imelda. My jenom s hračkami a od hraček jsme se nemohli dostat a kolikrát nás matička výstražným pohledem pokárala neb sáhla i k ostřejšímu prostředku, aby nás dostala od hraček.

Kdo jest v srdečku, u toho jsme i my. V srdečku bl. Imeldy byl Ježíšek, u Něho dlely její myšlenky; v našem srdečku hračky, těmi se zabýváme snad přespříliš!

Když se na něco těšíme, nemůžeme se ani dočkati. To již počítáme dny, ano i hodiny, kdy již konečně; tak i Imelda nedočkavě čekala na onen den, kdy odejde za Ježíškem. Nevěděla ani, kolikrát se na ni zadívala její matička se zaslzeným zrakem. Ačkoliv byla hrdá na to, že její Beldičku vyvolil si Král králů, přece cítila, jak jí Belda přirostla k srdci, jak se jí bude těžko loučiti od jejího miláčka. A tatíček, ačkoliv byl často pryč, tím vřeleji ji celoval, když mu bylo popřáno ztráviti doma několik okamžiků, a proto i ten to cítil, jak mu to bude těžko, až se bude s Beldou loučiti.

Konečně nadešel den, kdy Imelda opouštěla svůj rodný dům v prů-

vodu své matičky i tatíčka, rozloučivši se napřed doma se všemi. Radostně spěchala vstříc náručí svého Ježíška, který ji volal a připravoval jí nebeskou slávu. Rodiče ji zavedli do kláštera sv. Magdaleny z Valdipietra, kdež je již očekávala velebná matinka představená. Rodiče s radostí a bolestí odevzdávali jí svůj drahocenný květ a konečně po bolestném loučení naposledy pocelovali tu růžovou tvářičku jejich miláčka; ještě jednou poslední pohled, poslední pozdráv a za jejich Imeldou zavřela se brána klášterní. Teď teprve zdáli se býti osamoceni a třebas ještě měli doma syna, bratra bl. Imeldy, cítili se opuštění. Vždyť Guido, bratr bl. Imeldy, byl již statným junákem, chápajícím se meče, a Imeldička jejich byla takové něžné stvoření, takové sluníčko, které jim ozařovalo jejich jednotlivé dny, v jehož záři zrovna okřivali. Než Ježíšek ji chtěl pro sebe, a co on chce, dobře činí. Ani zdaleka netušili, co Ježíšek připravoval jejich miláčkovi.

Jak by se mohl báti . ?

Fr. Jeronym.

Bylo před Dušičkami.

Chladný vítr rozprašoval žluté listí do všech koutů světa. Šedé mraky se honily po obloze. Celá příroda jako by se trásla hrůzou před příchodem bílé královny — zimy. Na hřbitově se vše upravuje: hroby, cestičky. Zametá se žluté listí. Obraz lidského života.

V chaloupkách je živo. Rodiče, synové a dcery, bratři a sestry, vnukové a vnučky chystají zelené chvojí a pletou věnce k ozdobě hrobů svých drahých. Vzpomínka na mrtvé.

Také Mařenka a Emilka chtějí ozdobiti hrobeček svého bratříčka. Nedávno zemřel. Ještě jim ani slzy neuschly. Jest k večeru. Mařenka se právě vrátila s Emilkou z lesa. Osmiletá Emilka, unavena procházkou na podzimním vzduchu, se odebrala do postýlky. Starší Mařenka ještě ve vedlejší světnici připravovala zelené chvojí, aby zítra již mohly začít plést věnce.

Emilka již usínala . . . Náhle se vzpřímila. — Co to? Jaké to byly zvuky? Ze zahrady se ozývalo temné hrčení. Dívenka s hrůzou naslouchala. Teď ještě silnější rámus. Vyděšena složila ručky a malé srdéčko bílo, jako by chtělo vyskočiti. Ach, a nyní to škrabe na okno! Ach, hrůzo, kdyby se to tak nějaký zlý člověk dobýval, aby ji zabil . . .

Při této myšlence vyrazil Emilce na čele studený pot. Chudák, nevědouc strachy, co dělat, skočila a utíkala ke dveřím a úzkostlivě volala: „Mařenko, Mařenko! Ach, pojd už sem!“ — Na tento křik otevřela Mařenka dveře a zřejmě polekána chytila maličkou do náruče a zvolala: „Ach, ty moje maličká, copak je ti? Jak se chvěješ!“

„Mařenko, venku je cosi a podivně to hrčí. Snad se někdo dobývá oknem a chce mne zabít!“

„Ale, jdi mi, to nic není! To se ti tak jen zdálo!“

„Ach ne, Mařenko, já jsem nespala! Jen počkej zde a slyš!“

Mařenka uložila Emilku pečlivě do postele a držela její chvějící se

ručky ve svých. Za chvíli se hrčení ozvalo znova a hned po něm něco tlouklo na okenice.

Mařenka ihned vstala, otevřela okno a vyhlédla do zahrady. Pak se rozesmála na celé kolo: „Ach, ty Milko, víš, kdo jest tím zločincem, který ti nahnal tolik strachu? — Naše Nerina! Ach, ten pejsek. Počkej, hned to strašidlo uvážem!“

Vyběhla ven. Zavolala Nerinu. Pak bylo slyšeti uvazovati řetěz k boudě. Zločinec byl uvězněn.

Když se Mařenka vrátila do světnice, ležela již Emilka klidně v peřinách a měla chuť se svému strachu vysmátí.

Mařenka zvažněla. Sklonila se k Emilce a pravila: „Pověz, Milko, modlila ses před spaním?“

„Ó ano, Mařenko! Víš přec, že se vždy modlím!“

„Ale pak se ti divím, jak ses mohla báti. Neboť j a k b y s e m o h l b á t i, k d o s e m o d l í ?! Vždyť ví, že je s ním Pán Bůh a anděl strážný!“

Tato prostá slova nebyla u malé a rozumné dívenky bez výsledku. Zamyšleně pohlédla před sebe a řekla: „Máš pravdu, Mařenko, bylo to ode mne nemoudré. Již se nebudu báti, když jsem se pomodlila. Opravdu nic se mi nemůže přihoditi, když na mne Pán Bůh shlíží a anděl strážný mne opatruje. Jdi spat, Mařenko — už se nikdy nebudu bát!“ — — —

I v pozdějším životě si Emilka často vzpomněla na Mařenčina slova. Když bouře a úzkosti dorážely na její srdce, tu spěchávala ke svatozátku a zde u Ježíška hledala a nacházela uklidnění a potěšení. Odcházela vždy bez bázně v životní boj. — Neboť — j a k b y s e m o h l b á t i — k d o s e m o d l í ?!

Malý generál.

P. Vošahlík.

Budu vám, milé dívky, vypravovati, jak malý hoch, Pavel M., chovaneček ústavu Notre Dame v Paříži, byl napřed rozpustilý, ale jaká se s ním stala změna, když přišel čas prvního sv. přijímání.

Živý jako rtuť a velmi bojovný, často měl boje s jinými hochy. Přicházel obyčejně pozdě do školy. Když se totiž cestou setkal s uličníky, kteří se rádi prali, také se rvačky účastnil a obyčejně vyhrál. Jako „bojovník“ byl známý v celé čtvrti velkoměsta a všude mu říkali „generál“. Nemálo si na tom zakládal.

Každého rána viděl u brány ústavu vrátného, starého broukala, a rád mu vyvedl darebný kousek. Po každé se mu nějaký kousek podařil. Když viděl, jak portýr vyskočil, propukl Pavel v hluchý smích a smál se dlouho, někdy i ve třídě ještě podlehl pokušení k smíchu, ač dobře věděl, že za to dostane trest.

Blížilo se první sv. přijímání. Pavel a jeho spolužáci konali po několik dní společnou přípravu. Byly to jakési exercície neboli duchovní cvičení. Na denním pořádku byla častá modlitba a poučné duchovní

řeči, jimiž kněz hochy poučoval a vedl k tomu, aby si vykonali dobrou sv. zpověď a dobře se připravili na první sv. přijímání — úkon tak důležitý pro celý život.

Pavel byl velmi dojat, když kněz v jedné řeči hochům radil, aby každý den přinesli Pánu Bohu nějakou malou oběť. Ať není ani jednoho dne bez nějakého sebezapření!

„To musím zachovati, to udělám!“ řekl Pavel rozhodně a rázně, jak už měl ráznou povahu.

Rázný byl náš generál, ale zapomnětlivý: druhého dne ráno už měl zas cosi připraveno, aby poškádlil starého vrátníka. Ale jakmile vstoupil na práh školní budovy, byl náhle zaujat myšlenkou, že slíbil Pánu Bohu oběť. Pokušení ovšem přišlo také. Za zády portýra, který nic netušil, podařilo by se čtveráctví tak snadno. „Jen dnes ještě naposled jej poškádlím, abych viděl, jak vyskočí, a zítra mu dám pokoj,“ myslel si Pavel. Na okamžik se zamyslel — potom beze slova ubíral se dále před očima udiveného vrátníka. Prodělal veliký vnitřní boj, bylo to viděti na jeho zčervenalých tvářích, ale z v í t ě z i l. Po tomto prvním vítězství následovalo druhé, potom třetí a posléze Pavel už ani nepočítal. Velice jej blažila myšlenka, že mu Pán Bůh přehojně odmění všechny přinesené oběti.

Den prvního sv. přijímání! Jaké štěstí, jaká blaženost! Jak mu krásně slušela bílá stuha, již ozdoben, přiklekl ke stolu Páně. Byl to odznak čistoty jeho duše a vzácná památka na první sv. přijímání.

Večer onoho památného dne klečel šťastný Pavel sám ve svém pokojíčku, vroucně se modlil a plakal. Vstoupila maminka a divila se, že pláče a plakati neustává. „Proč pláčeš, mé dítě?“ tázala se starostlivě. A Pavlíček pohlédl na bílou stuhu, která jej zdobila po celý den, a povzdychl: „Ach, nyní se s ní musím rozloučiti!“ Matka jej těšila, jak nejlépe mohla, uložila bílou stuhu do pěkného pouzdra a děkovala Pánu Bohu, že jí dal tak hodného syna.

Leta ubíhala rychle. Pavel zachoval všechno, co slíbil. Skvěle ukončil svá studia. Tu nadešel rok 1870, nastala válka, na niž Francouzům smutno vzpomínati. Také náš Pavel musil na vojnu. Vynikal statečností, ale při loučení s matkou, kterou něžně miloval, pukalo mu srdce bolestí. „Drahá matko,“ pravil k ní, když viděl její slzy, „nebojím se tak bitvy ani střelby z kanonů, jako vašich slz“ . . . Dříve, než opustil dům otcovský, otevřel pouzdro, v němž byla vložena jeho bílá stuha, vzal a zabalil stuhu pečlivě a vložil si ji do kapsy. Opustil domov, aby se již nevrátil . . . Uplynulo jen několik málo dní, Pavel byl smrtelně raněn. Prosil přítele, aby mu zavolal kněze. Kněz přišel, Pavel se vyzpovídal a potom řekl knězi: „Milý otče duchovní, prosím vás, abyste mi prokázal službu, abyste poslal toto mé matce;“ při tom vyňal z kapsy svou bílou, nyní zakrvácenou stuhu od prvního sv. přijímání a pokračoval: „Skropil jsem ji svými slzami v onen nejkrásnější den a nyní je pokropena i mou krví, prolitou za drahou Francii. Ó, jak bude ta stuha mé matince vzácná a milá. Povězte jí, že její malý generál vtiskl své nejvřelejší políbení sem na toto místo.“ Políbil stuhu a podal ji knězi dojatému až k slzám.

Oči Pavlovy se zavřely. Zemřel na bojišti za vlast jako statečný voják a vzorný katolický křesťan, hodný syn Francie a hodný syn své zbožné matky.

Co si myslíme při růženci?

R. D.

Druhé tajemství: Navštívení Panny Marie. Užitok: Návštěva Ježíška.

V posledním malém rozjímání jsme pozorovali návštěvu archanděla Gabriela u Panny Marie, dnes půjdeme za Marií, jež, poslušna Božího vnuknutí, pospíchá navštívit svou příbuznou Alžbětu. Odtud se také nazývá druhé tajemství „Navštívení“

Panna Maria věděla, že Alžběta rovněž očekává dítě, jež mělo být později Janem Křtitelem. Touží již vyprávěti Alžbětě o podivných věcech, jež jí anděl zvěstoval. Nebojí se únavy, nýbrž statečně vystupuje horskou stezkou, vedoucí do městečka Judova, kde bydlí Alžběta. Láska k příbuzné ji pohání, dodává odvahy a síly, poněvadž láska je hybnou silou všech jejích skutků.

Dovedete si představit, milé děti, co znamenalo tehdy cestovat a kolik hrozilo na cestách nebezpečí? Často bývali pocestní oloupeni a zraněni, jak víte z evangelia o milosrdném Samaritánu. Cesty bývaly špatné, kamenité, hrbolaté, zaprášené, vroubené maličkými a seschlými olivami a fíkovníky, neboť krásným košatým stromům evropským, jež poskytují příjemný stín, se na východě nedaří. Slunce nemilosrdně pražilo a člověk sotva mohl nalézt studánku, aby se občerstvil.

Konečně po velké námaze dospěla Panna Maria do domku sv. Alžběty. Jak se zaradovaly obě ženy! S jakou radostí se objaly! Vtom však Alžběta naplněna Duchem sv. pohlédla na svou příbuznou záníceným zrakem a zvolala v úžasu: „Požehnanás ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého! A odkud mi to, že matka mého Pána přichází ke mně?“ — —

A Maria sklonila hlavu v hluboké pokoře, neboť sama nejlépe chápala velké tajemství a kořila se před Pánem a zapěla pak nádherný hymnus „Velebí duše má Hospodina . . .“, jenž až dosud se ozývá posvátnými prostorami katolických chrámů.

Milé děti! Sv. Lukáš, evangelista, praví, že Panna Maria „chvátala“ ke své příbuzné Alžbětě. Jistě ji měla velmi ráda. Vy také navštěvujete své příbuzné a přátele a často rádi „s chvátáním“ k nim pospícháte; ale zda také tak „chvátáte“ navštívit svého největšího přítele — Ježíška — dlicího na oltáři? — — —

On na vás stále čeká, aby vás naplnil svými milostmi. Neotálejte, a kdy jen můžete, pospíchejte k němu rádi, klekněte před jeho oltář a říkejte mu, že ho máte rádi, velmi rádi. To on nejraději slyší. Cesta není tak obtížná, jak byla cesta Panny Marie k sv. Alžbětě, a on vás přijme s otevřenou náručí, jako přijala Alžběta svatou Pannu.

Ročník 15.

Prosinec 1927.

Číslo 4.

Nám narodil se...

Co si máme mysliti při modlitbě růžence.

R. D.

Třetí tajemství: Narození Páně.

Do hlubokého ticha zimní noci, ozářené jasným svitem milionů hvězd, zaznívá podivuhodný zpěv: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“

Co to? Co se stalo? Kdo tak nádherně zpívá, lází se sebe navzájem chudí pastýři na pláních betlemských, vyburcování ze sna líbezným hlasem sladké písně. Je to píseň tak dojemná, tak nebeská, že uchvacuje jejich duši, že padají na kolena a volají: Což sestoupilo nebe na zemi?

Hle, podivuhodná bílá postava se vznáší k nim a kynouc jemně rukou praví: Nebojte se. Přináším vám radostnou zprávu. Neboť dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Jděte a naleznete dítě položené v jeslích, jež je vašim Spasitelem, vašim Bohem...

Šli a našli. Než běda, toto dítě tak chudé, ležící v jeslích ve chlévě, jehož matka je tak chudičká, toto dítě že má být Synem Božím, Spasitelem světa? Toto dítě? — — Než o tom pastýři ve své hluboké víře neuvažují; věří prostě slovům andělovým. Jsou sami chudí, nediví se tedy, že Bůh si tak zamiloval chudobu, že se stal nejchudším ze všech. V pokorné zbožnosti a plni víry klekají u jeslí a k l a n ě j í s e d ě t k u, jehož poslouchá nebe i země, jehož rozkazy plní každý tvor. Nepohoršuje je jeho chudoba a proto Bůh je první volá k svému novorozenému Synu.

Bůh, jenž z nesmírné lásky k duševně chudému lidstvu se stává chudým dítětem, odměňuje radostně snášenou chudobu chudičkových pastýřů.

Milé děti, uchte se od Ježíška z třetího tajemství růžencového lásce k chudým. Mnozí vaši spolužáci jsou chudí; nedávejte jim nikdy na jevo nějaké pohrdání, nýbrž mějte je rádi. Ježíšek, jenž je nejbohatší, poněvadž mu patří celý svět, iná rád chudé a sám se stal chudým, když přišel na svět. Poklekněte tedy v době vánoční u jeho jesliček a upřímně řekněte Ježíškovi: Mám tě rád, i když jsi tak chudičký, a z lásky k tobě, můj Ježíšku, chci milovat všechny chudé a ochotně jim pomáhat.

A jste-li sami chudí, pak děkujte Ježíškovi za to, že můžete být jemu tak podobní a snášejte svou chudobu trpělivě a z lásky k němu.

Vánoční radost.

P. Vošahlík C. SS. R.

Dnes, milé dívky, zaleťte v myšlenkách se mnou do Paříže. Chudá je to světnička, do které vás uvádím, vysoko, až v pátém poschodí, až pod krovem. Naleznete tam jen dvě osoby: Stařenu mrzutou a zlostnou a její vnučku, malou Gertrudu. Je to sirotek. Maminka umřela, když byla Gertruda ještě v kolébce. Tatínek byl zedníkem, jednou spadl s lešení a zabil se. Ubohé dítě, kdyby mělo aspoň hodnou babičku, ale ta byla zlá, ukrutně zlá. Maličká Gertruda trpěla nevinně hrozné týrání, stařena ji bila každý den.

Byl štědrý večer. Gertruda plakala, neboť byla bita víc než jindy, ale plakala tiše. Stařena přestala ji konečně bít, jsouc unavena; malička utřela si rukávkem uplakané oči a mlčky vzala svůj košíček, plný malých krabiček: šla prodávat zápalky, jak to už dříve činívala podle přání stařeny, která chtěla mít „výdělek“. S košíčkem na krku zavěšeným odcházejíc dala pozdravení: „Dobrý večer, babičko,“ a bezděčně přitočila se k stařeně, jako by čekala políbení, byla však hrubě odstrčena. I vyšla na ulici. Trásla se zimou, neboť její oděv byl bídny a venku silně mrzlo.

Četné davy lidstva proudily různými směry. Gertruda viděla, jak jiné dívky byly teple oblečené, jak měly ruce schované v teplých rukávnících, ale nezáviděla jim. Její ruce byly zimou zmodralé, ale snášela všechno trpělivě. Uměla trpět, to bylo veliké umění. Pán Bůh, který se sklání milostivě k maličkým a chudým, naučil ji tomuto umění. Použil k tomu jedné hodné dívenky, která se připravovala právě na první svaté přijímání.

Tato dívenka měla svůj domov hlízko podkrovní světničky, v níž bydlela Gertruda. Měla Gertrudu ráda a při každé příležitosti jí projevila svou lásku tím, že ji pohládila a laskavé slovíčko k ní promluvila. Mluvila o Ježíškovi, kterého měla brzy přijmouti. Gertruda volala udiveně: „Ó, jak šťastná budeš, opravdu, jak šťastná!“

„A ty také,“ pokračovala přítelka, „ano, ty budeš ještě mnohem šťastnější než já, protože Ježíšek trpěl a miluje zvláště ty, kteří trpí; vezme si je k sobě do nebe jako své miláčky a nebudou již trpět ani hladu ani zimy. Jeho Matička jest také jejich matičkou, a jak je krásná, jak je dobrá, Matička Ježíškova! Ona nám Ježíška dala v noci vánoční.“

Tyto prstinké a zbožné rozmluvy vtiskly se hluboko do srdce malé Gertrudy a bylo jí pak lehké trpět; kdykoli totiž dostala bítí, malička myslila na nebe, kde Ježíšek těší děti, které zde na zemi nevinně trpěly.

Právě v této noci vánoční naše malá prodavačka zápalek myslila ustavičně na nebe. Těšila se myšlenkou, že Panna Maria má soustrast s její bídou a pošle svého Ježíška až k ní, ubohému nešťastnému sirotku.

„Ó, kdybych uviděla Ježíška,“ myslila si, „řekla bych mu, aby mne vzal s sebou do nebe k své Matince, která mne bude mít ráda, a k hezkým andělíčkům, u kterých mi nebude zima...“

A zimou se třesouc, přišla Gertruda ke vchodu do divadla. Tam bylo její místo každého večera, tam nabízela lidem, kteří se do divadla hrnuli, své zápalky. „Pánové, raďte si koupiti zápalky, prosím vás, abychom doma měli zač koupiti chleba, prosím pěkně, mám hlad, je mi zima...“ Při tom jektala zuby a chvěla se jako ptáčátko holátko, které vypadlo z hnízda. Lidé celkem si jí málo všimali a málo kupovali. Gertruda bývala pak doma bita, když odevzdávala peníze, které utržila.

Ve vánoční oné noci šly zápalky ještě méně na odbyt než obyčejně, i chtěla zkusit Gertruda své štěstí jinde. Kráčela městem a octla se na jednu na prahu kostela svaté Klotildy. Tak tak, že tam došla — byla již mrazem úplně zkřehlá. — Viděti kostel, to bylo pro ni něco nového. Netroufala si s počátku jíti dovnitř. Lásbzný zvuky varhan provázely vánoční píseň. Udivená Gertruda sepjala ručky a konečně vkročila. „Jsem to v nebi?“ myslila si. „Všude je tolik světla, jistě zde potřebují mnoho zápalek; to jistě vyprodám celý svůj košíček.“ Pozorně se dívala, pozor-

ně poslouchala a hustými davy lidu lehce proklouzla dopředu, neboť byla velmi maličká. Najednou se zastavila, jsouc jako u vytržení, před oltářem v kapli, kde bylo zvláště krásné osvětlení a veliký nával zbožných lidí. V jesličkách vystlaných slámou a mechem odpočíval Ježíšek. Ihned si vzpomněla na všechno, co jí bylo vypravováno od malé přítelky o Ježíškovi, a řekla sama k sobě: „Já jsem jej našla, to jistě je on.“ A aby měla větší jistotu, otázala se jedné paní, která klečela v kapli: „Je to Ježíšek, co tam spí v jesličkách?“ „Ano, milé dítě,“ odpověděla paní a modlila se dále.

Gertruda přiklekla k nožičkám Ježíškovým.

„Až se probudí,“ pomyslila si, „já mu řeknu, aby si mne vzal k sobě. Lidé tu zpívají velmi hlasitě, to jej jistě zbudí, zcela jistě.“

Maličká přišla do kostela na polo zmrzlá. Ale v kostele se topilo a bylo tam horko k zadušení. Dívka cítila, jak jí na skráních vyráží pot, její zkrehlé ručky sevřely křečovitě košíček zápalek... usmála se ještě naposled při pohledu na jesličky, její veliké oči se zavřely, její údy ztuhly — — — byla mrtva. Zemřela tiše, ani nevzdychla, ani se nepohnula. Ježíšek spal v jesličkách stále..., varhany pěly *Venite adoremus, Pojdte, klanějme se...* a Gertruda se probudila mezi andělky v nebi, kde Ježíšek s přívětivým úsměvem přišel jí naproti a vztáhl k ní své ručky a bezpochyby přijal všechny její zápalky, aby bylo slavnostní osvětlení, a zaplatil je..., jak se platí v nebi: láskou a blažeností nesmírnou odplatil hodnému dítěti všechna utrpení, všechny oběti.

Časně ráno našel kostelník před jesličkami na zemi mrtvou dívku. Byla přenesena do fary. Přivolaný lékař zjistil smrt. „Je to případ „asfyxie“, dívka zemřela zmrznutím,“ pravil; a když se na ni lépe podíval, zvolal hluboce dojat: „Vždyť já ji znám; to je malá prodavačka zápalek od divadla. Chudinka malá! Ve skutečnosti však šťastná, přešťastná! Vzácný dar obdržela od Ježíška, který ji vzal k hostině nebeské!“

Vánoční obrázek z Číny.

(Cesta dvou čínských dětí k Ježíškovi.)

Píše podle skutečnosti P. Fr. Perrez T. J., Zi-ka-vei.

Bartoloměj i Bětuška byli ještě malí — jemu bylo šest, jí asi sedm let — když je sestry ve škole v klášteře „Dušiček v očištění“ v Zi-ka-vei v Číně připravily k prvnímu svatému přijímání. Na Boží hod vánoční roku 1925 přistoupily obě děti při půlnoční mši svaté ke stolu Páně. Jak se na to těšily a jak je to blažilo, že Ježíšek k nim přišel a odpočívá v malých jejich srdcích jako odpočívá v jesličkách v domácí kapli sester! Vynasnažily se všemožně vroucí láskou a toužebností připravit mu ve svých zbožných duších „teplejší“ místočko, než měl tam v Betlemě, když přišel na svět. Oči by na něm byly nechaly, když po mši svaté konaly díkůčinění před jesličkami. Modlily se vroucně, aby Ježíšek zachoval je po celý život ve své milosti a jednou vzal k sobě do svého krásného nebe i s drahými rodiči a sestrami.

Otec byl dosti zámožným; měl stateček asi půl hodiny od kláštera,

v němž přebýval. Oba rodiče byli zbožní a vychovávali své děti vpravdě po křesťansku.

Když se navracela celá rodina s půlnoční mše svaté domů, doznělo v srdcích obou dětí vážné a řekněme odvážné předsevzetí; vyjevily si je a umluvily se, že totiž půjdou každého dne k svatému přijímání. Neuvažily ještě svým nezralým rozumem všech okolností a obtíží, jež mohly snadno jejich předsevzetí zvrátiti! Naskytly se hned druhého dne.

Rodiče totiž odjeli ještě týž den — na Boží narození — na delší dobu a ponechali děti ochraně již starší tety, která obvykle dlouho ráno spávala. To působilo oběma malým horlivcům nemalé starosti. Kdo je bude budit, aby nepřišly pozdě na mši svatou? Ale sestřička, která jako starší chtěla zastávat maminku, mínila, že se již postará, aby vše dobře dopadlo. A vskutku. Druhý den probudila se již o jedné hodině s půlnocí a myslíc, že již je čas, aby se vydali na cestu na mši svatou a k svatému přijímání, vstala a probudila též svého bratříčka. Ten ochotně poslechl, a oba tiše se umyvše a oblekše, aby tety neprobudili, vyšli opatrně z domu. Měsíček jasně svítil, pohybuje se mezi hvězdičkami jako pastýř mezi ovci. Děti ovanul mrazivý vzduch, proto se daly chutě známým směrem ke klášteru. Všude bylo ticho jako po vymření, nikde ani živé duše; děti pojímala jakási tajemná úzkost. Vtom v houští něco zašelestilo, děti se zastavily, „aby to tak byl na blízku nějaký lupič, oloupil je a dokonce je samy uloupil!“ pomyslíly si. Než nic podezřelého se neobjevilo; byl to asi jen kus sněhu padající s větví stromu po suchých listech, jenž je postrašil. Bratříček přitulil se těsněji k sestřičce a oba statně kráčeji dále. Z dálky zaslechli štěkot psa a hlas nějakého nočního ptáka..., a zase nic a nic... Tu se vynořila zpovzdálí jakási temná postava. Děti se zmocnil znovu veliký strach. „Kdo je to, snad přece ten loupežník?“ Postava přichází blíž a blíž. Oba malí poutníčkové se zastavili. Silný, vysoký, ozbrojený muž stojí před nimi! „Copak tu děláte o půlnoci?“ ozval se tvrdý hlas. „My..., my..., my jdeme na mši svatou a k svatému přijímání,“ odpovídá bázlivě Bětuška. Bartošek vypukl v pláč... „Na mši že jdete?“ zvidá muž, „a kam?“ „Do kláštera k sestrám v Sengmu-yen.“ Muž, byl to policejní strážník, domyslil se, že tu jde o nějaký omyl, vysvětlil jej dětem a zavedl je nazpět domů.

Děti se položily bez hluku do perin a brzy usnuly. Ale odpočinku nebylo nadlouho. O čtvrté hodině se Bětuška zase probudila a běžela k bratříčkovi, aby vstal. „Vstávej rychle,“ praví k němu tlumeným hlasem burcujíc ho ze spánku, „ať nepřijsme na mši svatou pozdě!“ Hošík vstal a brzy jsou již oba zase na cestě ke klášteru. Tentokrát nepotkala jich žádná nehoda, dorazili oba až k bráně klášterní.

„Ale, ale, dveře jsou ještě zavřeny, a rukověti od zvonku tu není!“ V klášteře ještě vše odpočívá v hlubokém spánku.

„Co je to, že nám dnes nikdo neotvírá?“ praví si děti vespolek. Obě začaly zcela hrdla křičet: „Lao-Papa, lao-papá, kái meum!“* „Starý strýče, starý strýče, otevři nám!“ Avšak lao-papa neslyší. Tu začnou znovu a ještě hlasitěji, až se domovník konečně probudil. „Kdo je to, co chcete?“ volá. „Jdeme na mši svatou, chceme Ježíška v jesličkách!“ odpovídají děti hlasitě a plačtivě. „Hleďte, ať iste již pryč!“ odpovídá

* Čínské zdvořilostní oslovení.

domovník drsně; „do mše ještě času dost!“ a obrátiv se v lůžku více si dítek nevšímal.

Než venku je třeskutá zima, maličké pálí mráz v tváře a proniká až do kostí. I Bětuška pozbývá mysli, a oběma kanou z očí slzy velké jako hrachy. „Což jich dnes nepustí k Ježíškovi a k svatému přijímání?“ Ne, ne, bez něho se nevrátí a Bětuška udělá, co jen může, aby Ježíška přijala. Křičí znova, i bratříček, z plného hrdla. Když to nepomáhá, tlukou pěstmi i nohama do dveří: „My chceme Ježíška, my chceme k Ježíškovi v jesličkách!“

Což neřekl Božský Spasitel: „Tlucte a bude vám otevřeno?“ Tak se též stalo. Jedna služebná uslyšela křik a hřmot u brány a do uší jí zaznívala slova: „Jesličky“ ..., „Ježíšek!“ Plná zděšení běžela k sestrám a volala: „Pojďte rychle, u dveří jsou studenti a chtějí ukrást jesličky!“ Právě o vánocích totiž roku 1925 shlukli se studující v Šanghaji a hrozivě vystupovali proti křesťanům. Jde tedy jedna sestra ke dveřím, otevře a místo studentů vidí dva „žebráčky“ uplakané, zimou zkřehlé, kteří prosí o Ježíška. Rychle je vede do teplého pokojíka, setře slzy s očí a potěší, poslouchajíc se zájmem jejich tklivá dnešní dobrodružství, která je potkala na cestě k Ježíškovi.

Děti čekaly ještě nějakou chvilku na mši svatou, a když při ní přijaly svého drahého Ježíška, byla jejich námaha a hlad po něm hojně odměněny. „Blahoslavení, kteří lačnější a žíznější po spravedlnosti; neboť oni nasycení budou,“ řekl Pán.

K čemu je škola?

B. D.

I.

Lidce nebylo dobře, ale ani slyšet nechtěla, aby toho dne nešla do školy. Karla hleděla na ni starostlivě:

„Ale, Idunko, nebudeš plakat, když tě ve škole bude bolet žaloudek?“

„Nu, ať třeba trochu bolí, ale aspoň nezameškám učení.“

„Dnes už nesmíš jíst „solenáče“, víd, mamínko, že ne?“

Lidka totiž ráda uzenáče (uzené slanečky) a snědla nejspíše tuze tučný kousek, kterého nestrávila.

Mamínka pochvaluje:

„To je dobře, že jdeš ráda do školy. Však škola je místo posvátné. Aspoň má býti — a ta tvoje jistě je.“

Lidka se zamyslí. V duchu viděla dům v pražské ulici, viděla houf děvčátek malých i větších, jak tam spěchají se svými brašnami plnými knih; viděla, jak pobíhají po chodbách, po schodech, štěbetají, hlučí, smějí se, jedí svou svačinku. To všecko, pravda, není nic posvátného. Vzpomněla si na sochu anděla strážného dole na chodbě, viděla v duchu kříž ve třídě, vzpomněla i na modlitbu před a po vyučování, na velebného pána, který je tak pěkně učí svaté náboženství, i ctihodná sestra, učitelka, často se zmíní o Pánu Bohu. Ale to vše nezdá se jí, že by mělo mítí tak slavnostní jméno, jak to řekla mamínka: Místo posvátné! Vždyť i do-

na mají sochu Panny Marie, obrazy svatých, kříž — i doma často slýchá o Pánu Bohu.

Leželo jí to v hlavičce až do večera.

Večer, když je úloha hotova, je nejmilejší chvilka k hovoru s maminkou. „Mami, proč jsi ráno řekla, že škola je místo posvátné?“

„Ovšem, že je. Na mnohé staré škole dodnes je nápis: Pojd sem, dítě, uč se moudrým býti. Moudrost je dar Ducha svatého. Ve škole modlíte se a pracujete rozumem. Duch svatý ten rozum připravuje, aby dovedl přijmouti dary jeho. Učíte se především svatému náboženství. Učíte se znáti Pána Boha, věděti, že jsme Jeho děti, že k Němu se vrátíme, že máme býti svatí, jako On je svatý, chceme-li býti s ním na věky šťastní. Že se máme posvěcovati. Učíte se také, jak se posvěcujeme, jak se stáváme svatými. A proto je škola, podobně jako kostel, místo posvátné.“

Lidka mlčí, přemítá. Pak praví nejistě: „Ale náboženství máme málokdy. A nač je to ostatní? Počty? Čtení? Zpěv? Tělocvik?“

Maminka se usmívá.

„Ty hopsalko, nemůžeš na to přijíti, jak se těmi tanečky, předpažováním a upažováním posvěcuješ? Počkej, pomohu ti. Vezmeme to po pořádku. Copak jste měli dnes první hodinu?“

„Počty.“

„Nač tedy, myslíš, že jsou počty?“

„Nu, abych dovedla počítati peníze, když jdu něco kupovat a — a — a třeba ořechy, jako včera, abych se dovedla s Karlunkou rozdělit a neošidila ji — a — no, je toho mnoho, co se počítá.“

„Máš pravdu. A nejčastěji ty peníze, kterými jsi začala. Nu — a co dál? Jak se ale těmi počty posvěcujeme?“

„To právě nevím, maminko. Ani čtením ani kreslením.“

„Vidíš, a to je nejdůležitější. Počkej: na škole, kde jsem vyučovala, byl nápis: Školou k životu. To znamená, že školou se máte připravit na život; naučiti se tomu, čeho budete potřebovati, pokud budete živi. A vidíš dobře, že tatínek i maminka čtení, počítání a psaní stále potřebují. Jiní lidé ještě více toho všeho používají. Mnozí toho ale zle používají. Na příklad: Kdo čte takové knihy, které Pána Boha urážejí, ten čtení zneužívá. Co myslíš, slouží mu čtení k posvěcování sebe, pomáhá mu k tomu, aby se stával svatým?“

„Nepomáhá.“

„Tak vidíš. Tak tomu je i při počtech. Kdo se naučil počítání jen k tomu, aby peníze počítal, těšil se z toho, když jich má víc, pořád víc, třeba že druhého při tom šidí a utiskuje, ten se počítáním neposvěcuje, ale stává se horším. Lakomci, utiskovatelé, podvodníci, lidé nepoctiví, kdyby sebe lépe počítali, přec jen se přepočítají. Vypočítali si, jak se hezky žije s penězi na tomto světě, ale zapomněli, že věčnost je delší než život; že se roky na věčnosti nedají spočítat a že je lépe asi 60 let býti chudší a pak celou věčnost býti blažen s Pánem Bohem.“

„Ti jsou hloupí, vid', mami!“ povídá Lidka a nespouští oka s maminky.

„Právě jsi to řekla. A kdo je hloupý, není moudrý, ne? Nic se nesměj! Vidíš, jak jsme u té moudrosti? Ale počty jsou k něčemu lepšímu. Jsou lidé, kteří spočítali mnoho hvězd a při tom chválili Pána Boha, který je všechny stvořil. Do kolika počítáte ve škole?“

„Teprve do dvaceti.“

„To je dost k posvěcování sebe. Tím se muže začít od nuly.“

„Jak, maminko?“

„Na počátku nebylo nic. Nicka — nula. Pán Bůh všechno stvořil jen z lásky. I nás. Pamatovat, že bez Pána Boha jsme nuly, jsme nic. Tak nezpyšíme a budeme Pánu Bohu vděční. A protože pýcha je první hřích, bez toho hříchu budeme svatější. Poznáváš posvěcování?“

„Ano, maminko. A jak při jedničce?“

„Pán Bůh je jeden. Pro všechny lidi. Jeden Otec pro všechny děti. Jsme bratři a sestry. Musíme se milovat. Musíme napřed a nadevšecko milovati Otce svého, Pána Boha, a pak všechny lidi, své bratry, jako sebe. Však nás tomu učil Kristus Pán a to jsou jeho největší dvě přikázání lásky: milovati Boha a bližní své. Bez lásky není svatosti.“

„Co při dvojce, maminko?“

„Mysli si vždy, že nejsi sama, jedna, že je stále po tvém boku anděl strážný, že tě vidí, raduje se z tebe, nebo se rmoutí. Jste dva, máš s kým rozmlouvat, s kým se radit. — Povím ti o třech...“

„Už vím, mami: Tři božské osoby...“

Lidka mlčí dlouho, prohlíží si prsty, počítá je. Jistě, že se zeptá, když ne dnes tedy zítra, na čtyři, na pět, šest, sedm...

„Co je se čtením, mami?“ zeptala se náhle.

„Čtení je také krásná cesta k moudrosti, když Duch sv. pomáhá. Proto, až se naučíš čísti, nejdříve musíš čísti takové knihy, ve kterých sám sv. Duch mluví. Žádné čtení není tak důležité, žádné tak neposvěcuje. Kdyby měl někdo knihovnu tak velikou, že by se do velikého domu nevešla, chybí-li mu ta kniha, jeho knihovna nemá ceny.“

„Mami, máš ji taky v knihovně?“

„Ovšem. I ty ji už máš.“

„Já? Kde? Která to je?“

„Biblická dějprava. Bible.“

„To jsem ráda, mami, že ji mám. Ale — nač máš všechny ty knihy v knihovně?“

„Mám jenom takové, Lidunko, které mi pomáhají posvěcovati se. Nechci jiných. Nejeden člověk ztratí nebe, protože se dal špatnou knihou svěsti ke zlému. Třeba k pýše. K myšlenkám, které ho odváděly od Pána Boha. Čtení ale má nás k Němu přivádět. Jinak nadarmo učili jsme se čísti.“

„Mami, já si hned přečtu o Abrahamovi, čemu jsme se dnes učili.“

V h o d n ý m d á r k e m k v á n o c ů m a s v. M i k u l á š i jsou knížky pro mládež: Vánoce 8 Kč, Na besedě 10 Kč s mnoha ilustracemi. Napsala M. Alfonsa. Nákladem Občanské tiskárny v Brně. Slečna spisovatelka již mnohou radost připravila čtenářům časopisu „Pán přichází“ Udělejte nyní vy slečně radost!

Právě vyšla jedna z nejkrásnějších knih o sv. Terezie Ježíškově: „Duch svaté Terezie Ježíškovy“. Kniha je sepsána podle aktů svatořečení a podle výpovědí očitých svědků, zvláště podle výpovědí rodných sester této světice. Vydaly sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově, Šířava 7. Cena 20 Kč.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

Ročník 15.

Leden 1928.

Číslo 5.

Pojďte ke mně všichni v novém roce!

Květinka Ježíškova.

F. D.

II.

V klášteře pomalu seznámily se sestřičky s Imeldou a všechny se z ní těšily, vždyť věděly již z úst velebné matky představené, jak je zbožná hodná. I Imelda pomalu si zvykala, se vším se seznamovala a čím dále, tím více se vžívala do krásného života klášterního. A když byla oblečena do bílého hávu sv. Dominika, vypadala věru jak malý andílek, jež Ježíšek seslal sestřičkám pro potěchu.

Bl. Imelda pěstovala v zahradě květinky, vila věnečky i připravovala květinky pro Ježíška na oltář; vše, co jí bylo poručeno, s ochotou vykonávala.

Oh, jak se těšovala na společné modlitby! V klášteře, kdež byla bl. Imelda, modlily se společně jednotlivé modlitby v určitých hodinách v kostele ale za oltářem hlavním, takže tam nebylo zpředu viděti, v místnosti, zvané kůr. Jak se linuly zpěvy bílých sester k nebesům, vyprošující zemi Boží milosrdenství. Tak to bylo, jak to dělaly v Praze sestry ustavičného klanění, kde celé dny a noci se modlily před Ježíškem a v určité hodiny se scházely a pěly žalmy na oslavu Ženicha. Kdo z vás to viděl, snadno si tedy představí, jak to bylo tehdy v klášteře, kde byla bl. Imelda. I ona se horlivě účastňovala těchto zpěvů a modliteb, plníc tak úkol a povinnost svého povolání, svého stavu.

Abyste tomuhle porozuměly, musím vám říci, že byla, jak jsem řekl, v klášteře sester sv. Dominika čili dominikánek. A sv. Dominik ve 13. století založil svůj řád apoštolský proto, aby členové pracovali na spáse duší kázáním i perem. I sestřičky přijal, a ty měly svou modlitbou a umrtvováním též pracovat apoštolsky, totiž podporovat svou modlitbou práci bratří kazatelů a modlití se za spásu duší. A to tedy konala bl. Imelda. Jen jedenáctiletá a již vykonávala apoštolát ukryta v klášteře: třebaš nevycházela, poněvadž ty sestřičky nikdy nevycházely, tímto způsobem procházela světem, jsouc apoštolem svých bližních ve světě. — Tak šťastně plynuly dny Imeldě. Než třebaš šťastně přece štěstí její nebylo úplné, ba řekl bych žádné a víte proč? Neměla Ježíška a nesměla k němu blíže! Jak to.

Byla desítiletá, jedenáctiletá a tehdy v takovém stáří ještě nesměly dítky přijímatí Ježíška do svého srdečka. A proto hlavní věc Imeldě chyběla! Co jí bylo do ostatního, když nemohla přijmouti Ježíška do svého srdečka, které po něm tolik, tolik toužilo. Nejvíce ji to bolelo ráno, když ostatní sestřičky při mši sv. přistupovaly jedna po druhé k okénku v kůru, kdež jim kněz z kostela podával tělo Páně. Jak toužebně hleděla vždy k tomu okénku, jak zaplála její očka, když uzřela v prstech sluhy Páně tu bělostnou Hostii, skrývajcí Pána, po němž prahla. Kolikrát snad zatřpytilv se v jejích očích slzy svaté touhy a rtíky její šeptaly: „Dokavad, Pane, kdy přijdeš? Přijď, po Tobě touží duše má!“

Než stále nepřicházel a pokaždé odcházela Imelda z kůru s větší, palčivější touhou po Ježíškovi. — Než i to zdánlivé štěstí bylo zakale-
no kdysi známým utrpením. Bylo to r. 1333, kdy jednou přišla ji navští-
vit opet její matička.

V klasiere tom totiž, kde byla bl. Imelda, nechodily sestřičky vůbec
ven, a když někdo chtěl s nimi mluvit, přišel do kláštera, kdež ho
vpustily do místnosti zvane novorna. Zde byla v jedné zdi zasazena
dřevená husta mríz a přes tu mluvilo se se sestřičkou, která byla na
druhé straně za mrízí. Často ráte sem chodila matička i tatíček Imel-
din, aby se potesili šveholením svého miláčka, ach, jak jim bylo vždy
blaze, když uviděly toho svého bílého andílka, a když on jim vyprávěl
o sobě, o Ježíškovi, je těšil a povzbuzoval. Třebas byli tatíček a
matička o několik desítek let starší než bl. Imelda, přece vždy se vra-
celi blaženější od ní a často, přecasto se jim ani z kláštera nechtělo.

Tak tedy jednoho dne přišla opet matička její; ale Imelda hned po-
znala, že jest smutná, a když se jí optala, slzy vyhrkly z očí matičce;
a se stkáním vysvětlila Imeldě, že její bratr Guido byl zajat ve válce
mezi Bolognskými a Ferarskými a že se o něho strachuje. I Imelda
se ulekla. I když tak horlivě milovala Ježíška, jenž zaujal celé její
srdce, přece milovala rodiče, bratříčka, ano, mnohem více než dříve a
proto i nyní ona trpěla a strachovala se o něho.

Než hned těšila matičku, že jest třeba se modlit, že sama se bude
modlit, že Pán Bůh jistě pomůže. A pomohl! Kdož ví, zda Imelda ne-
prosila Ježíška, aby si vzal raději ji k sobě a zachránil tak jejího
bratříčka, zda neobětovala Pánu Bohu svůj život za život jeho. Bratří-
ček nebyl ve válce zabit, vrátil se zdráv domů ke konci měsíce května,
ale již nemohl poděkovati Imeldě za její modlitby, neb byla již u Je-
žíška, u jeho svatebního stolu v říši nebeské. Mohl pouze navštívit její
hrob a zde jí za její modlitby poděkovati se slzami radosti nad tak
krásnou její smrtí, a se slzami bolesti, že jí již více nespátril. Jak se
to stalo, že Imelda tak mladičká tak náhle zemřela? Kdybych to měl
vyjádřiti krátce, řekl bych, sežehl ji blesk lásky!

Vánoce v cizině.

K. F.

Chci vám vyprávěti, jak jsme slavili vánoce v prvním roce mého
studia. Bylo to na dominikánském ústavě v Německu.

Štědrý den! Vstoupíme na chodbu. Jaký to hřmot a vrzání stolů a
židlí, kde jindy ticho jako v klášteře! Co to znamená? ptáme se udi-
veně. Starší se nás nováčků ujímají a povídají: „Dnes musíme veče-
řet na chodbě! Jídelna se připravuje, aby navyla do zítřka vánočního
rázu.“ — Sedáme za stoly. Tu však čeká nemilé překvapení. Obslu-
hující přinášejí jako jindy chéb a brambory s kapustou! — „Tomu se
zde říká „Štědrý večer“? To by se u nás měl žebrák lépe,“ jsem si po-
vzdechl a myšlenky letěly smutně k domu milých rodičů. Sytil jsem se

více sladkými vzpomínkami, jak se na Moravě kůrky máslem pomazané dávají dobytku, aby i nerozumná zvířata měla účast na radosti vánoc. Nemohl jsem pochopit, jak druzí mohli býti veseli. „Jiní lidé — jiné zvyky!“ jsem si pomyslel a zahnal svůj zármutek nadějí, že nám to snad bude zítra nahrazeno.

O půl 8. hodině, kdy radost u nás vrcholí a děti radostně u stroměčka zpívají — zazněl zvon. Volal nás k večerní modlitbě. Mladý ředitel vystupuje na stupínek oltáře. Mluví k nám o tajemství vánoc. Ukazuje na svěžest jedle, která v zimě v létě zůstává ve svém zeleném hávu. Tak máme i my zůstat v šatech milostí, jež jsme na křtu sv. obdrželi. Pro spásu duše máme radostně obětovat tu hrstku světských i rodinných radostí. Ve spárně je tu a tam nějaké šustění slyšet — znamení, že chlapci vytahují vše nejlepší k uvítání nebeského hosta. Pak nastává hluboké ticho! — —

Leželi jsme v nejhlubším spánku. Probudila nás krásná hra. Je to sen — či skutečnost? — Poslouchám... toť píseň: „Tichá noc, svatá noc.“ — A tak? Již chápu! Blíží se hodina půlnoční, kdy Ježíšek přišel na svět! Jako andělé pastýřům betlemským, tak přinášejí nám houslisté tu milou zvěst. Aby však i ti, co mají tvrdý spánek, se probudili, začali hlasitěji: „Pastuškové, vstávejte!“... Hup-hup! skočili jsme s postele. Studená voda otevřela ospalé oči. Každý se snažil, aby byl co nejrychleji u jesliček. Tam hořelo sice světélko, viděli jsme však jen P. Marii a sv. Josefa. Koukal jsem, kde by mohl být Ježíšek. Brzy se ta záhada rozluštila. Pan převor vyšel se slavnou asistencí ze sakristie a šli k oltáři. Teď jsem si teprve všiml, že Ježíšek leží na polštářku na oltáři! U oltáře se pomodlil kněz vánoční modlitbu a pak zanesl Ježíška ve slavném průvodu do jesliček. Zatím zaletěly mé myšlenky do Betlema. — Jakou radost musely mít ty šťastné děti, když jim otcové o narození Božského Spasitele povídali a o zpěvu andělů! S jakou touhou asi spěchaly k jeskyni za městem, aby uvítaly milého Ježíška! Našeho Vykupitele vlastníma očima viděly!

Cinkylinky! vyrušuje nás zvonek u sakristie ze sladkého snění. Obrací náš zrak na krásně ozdobený a ozářený oltář. Právě přistupuje kněz k Oběti. — Teď mne napadlo, proč vzali Ježíška s oltáře a odtud ho nesli do jesliček. Na oltáři jest Ježíšek skutečně přítomen. Je tak živý jako kdysi v Betlemě. Nechtěl jen dětem své doby způsobit radost ze svého příchodu na svět, nýbrž lidem všem — až do konce světa. My křesťané můžeme každý den vánoce slavit. Věříme, že Ježíšek sestupuje každý den při mši sv. s nebe na zemi — p ř i p o z d v í - h o v á n í ! Zbožným osobám se Ježíšek skutečně ukázal v malé Hostii. — Velmi často se modlí kněz andělský chvalozpěv: „Sláva Bohu na výsosti!“ — — My jsme vůbec šťastnější než děti betlemské. Ony mohly snad jen ručičku Ježíška políbit — nás však zve Jezulátko, abychom si ho vzali z ruky kněze do živých jeslí — do svého srdce! Mohli bychom po každém pozdvihování Ježíška vítat jako sbor andělů a prositi: „Milý Ježíšku, děkuji Tobě za velikou milost, že s nebe k nám sestupuješ. Nezůstávej ve studeném svatostánku, hled' své srdce Tobě otvírám, přijď a učiň z něho živý svatostánek.“ — — A Je-

žíšek jde rád — — jeho roztažené ručičky volají: „Přijmi mne, milé dítě, přijmi mne do svého srdce, jež láskou hoří! Chraň mne před zimou nevděčných duší!“

Již se blíží nejslavnostnější okamžik vánoční mše — sv. přijímání. Více než jindy toužíme po Bohu, který se nám celý dává — pro nás vše obětuje. Co však dáme my Jemu? Své srdce, svou věrnou lásku, lítost nad hříchy a dobrá předsevzetí. Ježíšek je spokojen, neboť jest to vše, co máme. Přichází a žehná nám, vlévá radost do srdce, uděluje hojných milostí...

Byli jsme po jitřní i na mši andělské. Děkovali jsme milému Ježíškovi, že zavítal k nám, odprošovali a prosili vroucně, aby i pohanům byla brzy zvěstována radostná novina o příchodu Božího Spasitele.

Rekl jsem, že na „Štědrý večer“ jsem zažil hořkého zklamání. Skutečně nám to představení na vánoce hojně nahradili. Byli jsme mile překvapeni, když jsme uviděli krásně ověncenou jídelnu, zářící vánoční stromek a plný talíř pečiva a ovoce na svém místě. Pekař, kuchař a ctihr. sestřičky vynaložili všechno své umění, aby na sto zákům otce a matku nahradili a také v cizině radostné vánoce způsobili. Že se jim to dokonale podařilo, dosvědčovala radostná nálada a spokojenost všech. — Doma jsme toužili po vánocích pro hojné dárky, jež jsme obdrželi, v cizině však jsme se naučili na sebe zapomínat. Ne my, Ježíšek zasluhuje vši pozornosti. Ta slza v očích Ježíškových nesmí býti slzou zármutku, že i my zapomínáme ve svém štěstí na Dárce všeho, nýbrž slzou radosti, že mu děkujeme za všechny milosti a dobrodiní, jež jsme od Něho obdrželi.

Útěk do Egypta.

Fr. Jeronym.

I.

Noční tulák praví sv. Josefovi: „Dobrý muži, kampak?“ Sv. Josef ukazuje mlčky na jih. „Do nepřátelské země? K lupičům a pohanům?“ „Před takovými právě utíkám!“ Tulák uštěpačně: „Utíkáš přec ze svatého lidu, od archy úmluvy! Dopustili jste se nějakého zločinu? Je vám snad policie v patách? Známe to!“ Sv. Josef se usmívá a přisvědčuje: „Herodova policie! A tohle spící dítě jest naším zločinem, ba ne, samo je zločincem!“ Tulák nejistěji: „Dítě v peřince! Jakpak již může býti hříšníkem? A kdo se bojí dítěte?“ „Ach, mnozí a mnozí se bojí našeho Pokladu zde, n e j m o c n ě j š í nejvíc. Jerusalemský král, velekněz a celý chrám se třese před tímto kojencem!“

„Mluvíš v horečce. Možná, že sis za celý den neodpočinul a ničeho nejedl. Pověz mi raděj ty, mladá ženo, proč v tak tmavé noci spěcháte k poušti? Nemáte snad domova? Nevíte o žádném útulku? Jste tuláky jako já?“ Marie pohlíží na tazatele s celou líbeznou dobrotou své bytosti. Jednou rukou vine dítě těsněji k srdci, druhou vesele činí kruh vzduchem. Chce tím říci: „Toto je náš domov, naše hospoda a

útulek — širá země pod širým nebem!“ „A nebojíte se?“ Marie líbá dítě a praví: „S Ním? A báti se? Vždyť se přec celý hříšný svět tohoto chlapečka bojí!“

Pobuda potřásá hlavou. Všechna slova mu připadají tak cizí. A přec cítí tak neobyčejné teplo, čím více se blíží Dítku a jeho matce na mezu. Měsíc vyplul na pláň. Z dálky šumí moře. „Ženo, někdo by si mohl mysliti, že neseš v náručí p á n a s v ě t a,“ vtípkoval tulák. „Kdyby to bylo pravda, tak bych tě hned prosil o peníze. Moje kapsy jsou prázdné. Nebo o dvorec a kousek pole, neboť dosud byla cesta moje jediné a všechno. Konec konců se tím unaví i takový poběhlík jako já!“

„Máš dobré oči, příteli! Naše dítě jest opravdu p á n e m n e b e i z e m ě a dá ti obojího v hojné míře, jen když budeš hodný!“ — — „Ach, vy snílci! Jak pak se jmenuje?“ — — — „K r á l ž i d o v s k ý. S p a s í t e l, S y n B o ž í!“ — — —

Muže jímá něco jako svatá hrůza. Pak potřásá svým havraním vlnem a prchá s chechtotem . . . — —

II.

Uplynulo tři a třicet let. Onen pobuda dríme jako římský voják u Kristova hrobu. Včera Jej viděl umíratí a nebe se při Jeho smrti zatmítí. Tu poznal v něm a v oné paní pod křížem onu dvojici na mezu v poušti. A myslel na její slova a cítil opět tutéž hrůzu. Ale nemohl věřiti. Pomáhal Jeho mrtvolu snímati s kříže, strašně roztrhanou, ubožejší nad všechny ostatní.

— — — Tu rachot, jako by pukala země. Záře, jako by hořelo celé nebe — balvan odletuje. Oslavený Kristus se vznáší vzhůru jako zlatý oheň uchvácený větrem —vzhůru, vzhůru . . .! A jak na něho shlíží ruce nad svět rozprahuje, zdá se nebe malým, lidstvo nulou a Vycházející všechno — — všechno! —

Tu slyší bývalý tulák opět onen noční, tichý ženský hlas: „Máš dobré oči, příteli! Můj syn jest opravdu P á n e m n e b e i z e m ě a dá ti obojího v hojné míře, jen když budeš hodný!“ — —

Povstává s prasklého náhrobního kamene, sám nyní jako z mrtvých probuzený a stává se t u l á k e m n e b e, to jest, stává se jedním z prvních učedníků Kristových, jimž je s v ě t m a l ý a jimž jen ještě stačí c e s t a k B o h u a jeho V ě č n o s t i! —

Ježíši, buď naší Cestou! Dej, bychom byli tvými učedníky — pravými apoštoly! —

Co si máme mysliti při modlitbě růžence.

R. D.

(Obětování a nalezení v chrámě.)

Ježíškovi bylo čtyřicet dní, když ho bere Panna Maria a doprovázena sv. Josefem přináší do chrámu jerusalemského, aby ho zasvětila Pánu Bohu. Byl to zákon židovský a poslušná Maria jej ráda plní. Svatý Josef nese dvě holoubátka, jež mají být obětována.

Vcházejí do svatyně. Nádherná stavba jim připomíná velebnost Boží. Všude samá krása, nádhera. — Než hle, vtom přichází k nim milý stařec, jemuž splývá dlouhý, šedý vous na prsa. Prorockým duchem poznává ihned v dítku očekávaného Spasitele. Oči mu září radostí. Pozdraví svatou Pannu a prosí, aby mu dovolila pochovat dítko. Maria dovoluje. A Simeon, tak se jmenuje stařec, bere Ježíška na lokte, chválí Boha a volá: Pane Bože, nyní již mohu umřít, již nic mě nepoutá k tomuto světu. Viděl jsem již Spasitele, Boha zrozeného, jenž jest Světlem světa a Slávou lidu izraelského.

A stařec z nesmírné radosti brzy nato umírá.

*

Po dvanácti letech vidíme opět svatou rodinu v Jerusalemě. Přišli, aby vzdali Bohu chválu, přinesli mu oběť. Bylo to o velkých svátcích, kdy se scházelo do Jerusalema velké množství lidu.

Svátky uplynuly a svatá rodina nastupuje cestu do Nazareta. Nejdou sami, nýbrž s velkým procesím. Panna Maria se domnívala, že Ježíšek je v průvodu hochů, a proto neměla o něho bázně. Ale když ušli den cesty, hledá dítě a tu s hrůzou vidí, že není v průvodu. Doveďte si představit její bolest? Vždyť měla Ježíška tak ráda!

Ihned se dá se sv. Josefem na zpáteční cestu do Jerusalema a tu po dlouhém a bolestném hledání jej nalézá v chrámě uprostřed učitelů a zákoníků.

„Synu, proč jsi nám to učinil? Hle, otec tvůj a já s bolestí jsme tě hledali,“ praví s tichým bolem Maria.

„Což jste nevěděli,“ odpovídá skromně Ježíš, „že mou povinností je dlíti v domě mého Otce?“

A Ježíšek běží k své Matce, objímá ji a s dětinnou poslušností ji doprovází do Nazareta, kdež byl poddán Marii a sv. Josefovi, prospíval věkem, moudrostí a milostí u Boha i u lidí a vedl život skrytý, až začal konati svůj úřad učitelský.

Vraťme se, milé děti, znovu k onomu starci Simeonovi. Vidíte jej duchu, jak drží na rukou Ježíška, tiskne jej k svému srdci, je šťasten. Toužíte i vy po takovém štěstí? Nechtěly byste i vy pochovat Ježíška na svých rukou? — — Jistě že ano.

Než nezávidíte toho štěstí Simeonovi. Vždyť vy můžete daleko více než on, vy můžete přijmout Ježíška do svého srdce, chovat ho ve svém srdci, mluvit s ním, říkat mu, že ho máte rádi. Svatí patriarchové Starého zákona toužili alespoň vidět Spasitele a nedostalo se jim toho štěstí. Jak jste vy, milé dítky, daleko šťastnější, když můžete nejen vidět, nýbrž i přijímat ho do svého srdce. Jistě, že tak činíte často!

A když ho přijmete a když odpočívá ve vašem srdci, pak si představte svou duši jako nádherný chrám, kde neustále dlí Ježíšek. A kdykoliv je vám smutno po něm a nemůžete k němu do skutečného chrámu, hledejte ho, jako jeho dobrá Matka, hledejte ho i ve chrámě svého srdce, klanějte se mu tam a říkejte mu: Ježíšku, miluji Tě.

A pak ovšem se snažte co nejvíce, abyste Ježíška hříchem nevypudily z chrámu svého srdce, neboť on nesnese nečistoty hříchu.

V new-yorské škole.

Alfons Glos.

V pondělí po slavnostním večírku je opět denní pořádek. Rodiče jsou v práci a děti mají o půl 8. hodiny školní mši svatou. Každá třída je na svém místě a sestra učitelka s ní. Ani z osmé třídy nikdo nechybí, třeba jsou unavení a ospalí. Rodiče je zbudili, protože musí být ve všem a zvláště ve škole pořádek. Některé děti přistupují ke stolu Páně.

Po mši svaté jde třída za třídou do nedaleké školy. Díváme se za nimi a líbí se nám jejich klidné chování.

Česká škola je malý mrakodrápek. Má, tuším, 8 poschodí. Čeští katolíci si ji sami postavili a sami ji vydržují. Z venku není mnoho pěkná. Je to vysoká železná klec vyplněná červenými cihlami. V Americe nehledí na nádheru jako u nás. Chtějí mítí pohodlí hlavně uvnitř. A proto jsme s panem farářem Luskou z Nové Vsi byli zvědaví, jak je v této new-yorské škole uvnitř.

Ctihodná sestra ředitelka odložila kulaté brejle, vstala od svého stolu v ředitelně, odsunula školní spisy a s největší ochotou nám nabídla doprovod po české katolické škole. Ba ani jsme se nenadáli toho, co nám řekla: „Přejete-li si, můžeme se podívat i do některých tříd.“

„Výborně! Přijímáme.“

A již jdeme po schodech nahoru. Schody jsou železné, stěny jsou pobity ocelovými plotnami. V rozích na chodbách jsou hadice na vodu proti ohni a před třídami šatny.

„Tak zde je III. třída,“ oznamuje průvodkyně a otevírá dveře. „Prosím.“ Ve třídě to duplo a již nás vítá český pozdrav. Vstupujeme dovnitř a vidíme ve třech řadách státi malé české školáky a školáčky. Jsou pěkně ustrojeni, čisti a někteří tlustí jako bečičky. Zvláště děvčátka mají úhledné šaty, mikadovou hlavu s barevnou pentlí a hledí na nás vyjeveně jako kořata.

„Sedněte,“ poručila sestra učitelka. Tož si všichni sedli. Mají psaní a proto hledí do papíru na lavici a jen po očku na nás. Jeden hoch¹⁾ v tom hledění ukápl inkoust na papír.

Rychle kaňku slízl a již drhne jazyk rukávem.

„Jak se jmenuješ, malý písáři?“ „Frank Mudroň, velebný pane.“

„Viš-li, kde je Československo?“ „Odtud je tatínek, to je za mořem.“

„A víš-li, kde bývá svatý Otec?“ „Svatý Otec bývá v Římě.“

„A kde je ten Řím?“ „Řím je taky za mořem.“

„A mají všichni new-yorští hoši černé jazyky jako ty?“

„Ne, velebný pane.“ Hoch se usmál a celá třída s ním.

„A tu je nějaké šťastné děvčátko. Zrovna tak spokojeně se usmívá jedno děvčátko u nás. Jak se jmenuješ?“ „Anna Nováková.“

„Ty se asi máš moc dobře?“

„Ona chodí denně k svatému přijímání,“ praví sestra učitelka.

„Chodíš ráda ke stolu Páně?“ „Ano, velebný pane.“

Pokračování.

Ročník 15.

Únor 1928.

Číslo 6.

První a jediné sv. přijímání blahoslavené Imeldy.

Květinka Ježíškova.

F

Imelda strádala touhou po Ježíškovi, která čím dále více vzrůstala. Tak přišel 12. květen, předvečer Nanebevstoupení Páně!

Až k ráji nebes vznáší se duch Imeldin. Ale kde jest Ježíš, tam jest i ráj. Pro nás vyhnance na zemi rájem jest oltář svatostánek a pramenem blaženosti na zemi jest Eucharistie.

Býti s Ježíšem, žítí jeho život, naslouchatí jeho slovům života, uctívati ho po jeho příchodu do srdečka, opěvovati jeho lásku nekonečnou, žítí v Něm proměněna v Ježíše, to jest nyní cílem naší dvanáctileté Imeldy.

Když sestry se pomodlily, po mši svaté odebraly se za svou prací, zůstala bl. Imelda v kůru, jako obyčejně trochu déle, klečíc na kolenou před oltářem, klaníc se svému Pánu.

Imelda zírá ke svatostánku, oči její hoří touhou a rty chvějí se, pronášejíce jediné slovo: „Přiď, Pane Ježíši!“ Tato touha přechází v Imeldu, že Imelda ničeho nevidí, neslyší, jen svatostánek, a celým tělem jako by žadonila: „Přiď, Pane Ježíši!“ Jediný výkřik „Přiď“ a nic víc!

A Ježíšek jako by jí odpovídal: „Já jsem, který mluvil k srdci tvému slova života. Já sám, který jsem mluvil k Tobě, zde jsem!“

Hle, Pán přichází!

Náhlé světlo jako blesk ozařuje její tvář a s ním chrám se plní nebeskou vůní.

Uleknuta zírá Imelda, hledajíc, odkud vychází ono světlo a ona vůně. Nad ní ve vzduchu vznáší se bílá, paprsky obklopená svatá Hostie.

Imelda chápe tajemství. Cítí svou nicotu, ale věří v lásku Ježíše Krista. Pro ni, pouze k vůli ní, pouhé sestřičce, Bůh učinil tento zázrak, vyslyšev její prosby. Ve vytržení upírá bl. Imelda zrak svůj na bílou Hostii, rozpíná ruce své, bez pohnutí v tomto blaženém okamžiku.

Světlo i vůně rozšiřuje se po klášteře. Užaslé ptají se jedna sestra druhé: „Jaký se to stal zázrak?“ Všechny kvapí do kůru, odkud světlo nejvíce proniká. Klesají na kolena, vidouce tak veliký zázrak. I kněz přichází oblečen v bílou rochetu, přidržuje zlatou misku pod Hostií a tato klesá pomalu, až spočine na pateně.

A bl. Imelda klečíc spíná ruce na prsou, neodvracejíc očí od svaté Hostie, a přijímá zkroušeně Tělo Páně, jež jí klade do úst sluha Boží se slovy: „Tělo Pána našeho Ježíše Krista ostříhej duši tvou k životu věčnému. Amen.“

Konečně tedy dosáhla Imelda toho, po čem toužila. Ježíš ji navštívil a to tak zázračným způsobem. Její láska celá vychází vstříc Ježíškovi.

Nejenom bl. Imelda, ale i její spolusestry chválí v té chvíli Ježíška; jedna po druhé opět odchází za svou prací, těšíce se již na tu šťastnou chvíli, až si o tom pohovoří s Imeldou.

Ale Imelda v té chvíli stále ještě klečí v kůru jako socha, bez po-

hnutí, bez dechu, tváře pobledlé, oči zavřené a na rtech zkamenělý úsměv.

Sestry mají náhle strach o ni. Blíží se k ní, dotýkají se jí, než Imelda se nehýbe. Zdvíhají ji se země, bojíce se, že omdlela, než drží v náruči již jen tělo bezduché.

Slzy radosti, které téměř neoschly ještě na tvářích jejích, mění se v slzy zármutku, že ztratily Imeldu.

Hrob blahoslavené Imeldy.

Srdečko její rozbušilo se takovou láskou k Ježíškovi, že příliš nasycena tou slastí, rozkoší z přítomnosti svého miláčka, nepřekala toho blaženého okamžiku a její dušička odebrala se v objetí Ježíškově tam do rajských luhů.

Nemůžeme každý rozjeti se tam pomodlit se na jejím hrobě. Jest v kostele sv. Sigmunda zasazena do zdi skleněná rakev, v níž uloženy ostatky bl. Imeldy. Vosková socha malá představuje nám ji. A zde se tak krásně modlí. Svatí jsou nám vždy vzorem a proto i vy hleďte napodobiti, pokud můžete, bl. Imeldu!

A jak? Vzorným sv. přijímáním! Vždyť dnes jest toho tolik potřeba! Víte proč? Dnes vládne ve světě chlad a nesvár. Ten zapudíte sv. při-

jímáním. Chlad zapudíte tím žárem ze sv. přijímání, který rozdmýchá ve vašem srdečku Ježíšek. Ten žár jest tak veliký, že ho bl. Imelda nepřežila a sv. Kateřina Sienská, dominikánka, žila z něho plných třicet dní, ničeho nepožívajíc.

A pak ten nesvár. Ten zapudí sv. přijímání. Ježíšek jest náš společný král, u něho se vše vyrovná, zajde všecken nesvár a zavládne láska. Za to se musíte modlití.

A nejenom za to, ale za sebe i za druhé musíte prosití Ježíška, aby vám dal milost vzorného a vřelého sv. přijímání, neb kde vzorné sv. přijímání, tam Ježíšek přebývá, a kde Ježíšek přebývá, tam se neumírá, ale žije se v lásce a míru zde a po smrti v objetí Ježíškově na věčnosti!

Oheň a sníh.

Fr. Jeronym.

I.

Ježíšek a vánoční myšlenky jsou prý všude stejné. Ale, zdá se mi, že vánoce u nás na severu, u nás Slovanů, mají zcela jiný ráz. Slyšel jsem již mnoho těch severanů, kteří byli na jihu i o vánocích, ale ačkoliv byli nadšeni krásou jihu i jižní živostí vánočních oslav, přece jim stále a stále něco chybělo. Každý volal a psal: „Toužím po Štědrém večeru na našem milém, něžném severu!“ — A víte proč? Odvážuji se to říci: my severané máme lepší, krásnější, dojemnější vánoce! My potřebujeme k vánocům — sníh a oheň!

Pro nás nejsou vánoce vánocemi, nemáme-li těchto dvou! Potřebujeme k vánocům zasněžené lesy, jedle a smrky, stenající pod tíží sněhu.

Takovou chceme k vánocům přírodu — ve sněhu.

Potřebujem oheň. Teplé v zimní šero ponořené světnice, jejichž okna jsou hustě zastřena ledovými květinami. Pozorujem veselé praskání ohně v kamnech, plápolání svíček na stromečku a Ježíška v jesličkách pod ním. O vánocích chceme býti doma. Ale chceme především opravdové domácí, vnitřní, vroucí vánoce. Nevynášíme vánoční radost od oltáře na ulice, ale do světnice, do nejtajnějšího koutku duše. Tu ji ukříváme, o ni se bojíme. To je ono vánoční teplo.

Proto naše vánoční radost dýše takovou skrytostí, sladkostí domácího krbu a milým úkrytem v koutku srdce. Proto naše severní vánoční radost je tak něžná, jako nikde jinde.

Chceme sníh a oheň!

II.

Chceme sníh. Zvláštní touha. K velikonocům patří „kočičky“ a fialky, ke svatodušním svátkům růže, ale na vánoce sníh, moc sněhu. Neboť sníh činí svět tak osamělým a pustým. Lidí zahání do domů, nutí je k teplému krbu, nutí je k přemýšlení. Tuhý mráz sbírá vše, co je

teplé. Chce mítí teplo na jednom místě. Podobně jako přede dvěma tisíci lety mrazivost hříšného světa zahнала všechnu lásku a všechno světlo na jedno místo — k jesličkám, k Ježíškovi. Velikonoce vedou srdce do probouzejícího se světa, vánoce zavírají mrtvý svět do srdce. Zde má nabrati znova tepla a života. Čím více sněhu, tím více potřebujem tepla.

Panna Maria s Ježíškem v jesličkách o vánocích — ve sněhu! Ale není jen sníh venku v poli; jest sníh i v duši: hřích, zlé zvyky. Sníh v poli je naším pomocníkem k vánoční radosti, ale onen sníh v duši je překážkou naší pravé vnitřní vánoční radosti.

Dítka, čisté duše jako čerstvý sníh v poli, poklekněte před Matičku Marii a proste:

„Matko, milá, krásná Matičko, přijď i se svým ještě krásnějším Dítěm, přijď do naší zimní světničky! Ach, přijď...!“ — Ale kdyby i zde byl sníh, moc sněhu až po srdce, kdyby nebyl ozdobou, ale mrtvou, temnou překážkou? Ježíšku, co pak? — Přijdeš přec! — Ježíšek v jesličkách se usmívá a odpovídá: „Proč ne? Já jsem Světlo, Oheň, Lásk sama! Já roztavím onen sníh!“

Tu volejte k Ježíškovi: „Ach, přijď, ó Ježíšku, přijď rychle! Viz jen, jak se zde dole na zemi mezi námi kupí hrozné závěje sněhu nelásky, sobectví a lakoty! Sníh nevěry, nebo aspoň suché pochybovačnosti, ničí nejkrásnější lidské květy daleko široko. Lidstvo stená pod závějí sněhu! Sníh sobectví, tento nejledovější sníh celé zimy, působí ztuhnutí každého citu lásky. Nesmírná zima kraluje v širém světě, v rodinné světnici i v komůrce duše. Matko Maria, přines nám své Dítě jara dříve, než zledovatíme do poslední duše!“

Maria s Ježíškem ve sněhu! — My mrznem, my se třesem, tuhnem! Přijďte a zničte tuto lidskou zimu, jako jste ji již tak podivuhodně přede dvěma tisíci lety zničili. Vy jste pravý oheň! Váš žár je žár lásky! Mohly by se všechny severní mraky na nás vysypati — nic nám neuškodí. Čím více — tím lépe, jen když v komůrce naší duše panuje ukryt božský vánoční žár!

Ty, Ježíšku ve Svátosti, buď naším ohněm! Paprsky tvé slunné duše nechť stále více na nás roztavují závěje sněhu a kusy ledu: viny a chyby. Dej, by celý svět cítil tento tvůj spasitelný oheň! — To je naše vánoční a novoroční blahopřání celému světu! — —

Jen více ohně lásky!

Co si myslíme při růženci.

R. D.

Šesté tajemství: V zahradě Getsemanské.

Setmělo se — obloha je potažena šedými mraky. Hvězdy skrývají svou zář. — —

Ježíš vychází se svými apoštoly z večeřadla, kdež právě ustanovil nejsvětější Svátost oltářní. Pojďme za ním, pozorujme ho a poslouchejme jeho svatá slova.

Je smutný, jak bývá každý, kdo se loučí se svými drahými. Ví, že co nevidět opustí své apoštoly, že mu bude mnoho trpět, že musí umřít. „Synáčkové,“ praví jim, „milujte se vespolek. Po tom vás poznají, že jste mými učedníky, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ Jak krásná to slova na rozloučenou!

Apoštolé jsou rovněž smutní. Tuší, že se připravuje velký okamžik, ale nemohou pochopit, jak by je mohl Mistr opustit. Jdou mlčky a naslouchají slovům lásky, jež k nim mluví Pán Ježíš.

Přicházejí do zahrady Olivové, kam rád chodíval Mistr, aby se tam modlil v tichu samoty. Zatím co apoštolé opodál zmoženi únavou usínají, zakouší Pán Ježíš hrozná muka vnitřní, padá na tvář a v hlubokém bolu volá: „Otče, je-li možno, ať odejde tento kalich ode mne, a l e n e m á, n ý b r ž t v á v ů l e s e s t a ň.“ — — —

Trpí hrozně. Vidí v duchu celou hrůzu svého bolestného umučení, vidí všecken nevděk všech věků a všech lidí k jeho nesmírné lásce, s jakou se daruje v obět v nejsvětější Svátosti a na dřevě kříže, vidí všechna pohrdání a nedbání jeho milostí a darů i jeho srdce se svírá bolem a na těle vyvstává krvavý pot. — — —

A jeho slova? — „Otče, staň se vůle tvá!“

Jak často i nás stihá bolest v životě! Kolik zármutku a hoře nám působí neúspěchy ve škole, nemoc, smrt našich drahých! Avšak nemáme volat s Pánem Ježíšem: O t ě, s t a ň s e v ů l e t v á ? —

Abychom dovedli tak snášet bolesti jako Pán Ježíš, je třeba, abychom jako on v y š l i z v e č e ř a d l a, to znamená, posílení nejsvětější Svátostí, ustanovenou ve večeradle. Časté svaté přijímání Ježíška do srdce nám dává sílu k vytrvalosti a odevzdanosti do vůle Boží a činí nás schopnými snášeti vše tiše, trpělivě, bez reptání. Při svatém přijímání přichází do našeho srdce Pán Ježíš a šeptá nám slova, jež chce, abychom vyslovovali za každých okolností života: „Otče, staň se vůle tvá!“

Dovedeme to?

V new-yorské škole.

Alfons Glos. — Pokračování.

„Jenom choď vytrvale a modli se i za naše československé děti tam za mořem.“

Stejně povídaly jiné dívky. Nakonec dostaly po obrázku, poděkovaly, daly „S Bohem“, hleděly za námi, sedly a učily se dále.

Kráčíme ke čtvrté třídě. Děti nás opět přivítaly. Několik stojí venku u dlouhých tabul s křidou v ruce. Tabule jsou na celé pravé stěně a jedna ještě vpředu. Několik dětí může psát nebo počítati najednou. Sestra učitelka na všechny lépe dohlédne. Děti nám zazpívaly „Kde domov můj“ a ukázaly nám, jak se přísahá Americe. Nad stolem vedle kříže je americký prapor. Při této přísaze zvednou děti pravou ruku šikmo vzhůru k praporu a odříkají anglicky přísahu. Slibují, že budou vždycky hodny a budou míti rády svoji americkou vlast. Ale jeden hoch je nesmělý a lapá slova.

„Tak se jmenuješ?“

„Prosím, Jan Zlomek. Já jsem nedávno přijel s našimu ze Suchova.“ „Tak ty jsi novopečený Američan! A který velebný pán tě tam učil?“ „Prosím, velebný pán chodil z Boršic, ale já již nevím, jak se jmenoval.“

I tu jsou děti velmi čistě oděny. Dávají pozor, kdž k nim mluvíme, a uctivě odpovídají na otázky. Podělili jsme je českými obrázky a rozloučili jsme se s nimi.

„Tak nyní do páté,“ oznamuje sestra ředitelka.

I vstoupili jsme do páté třídy. Mají tu asi zeměpis. Aspoň se tak zdá podle mapy, která visí na přední tabuli. Ostatní mapy jsou smotány na váleček. Sestra mapu trochu potáhla, hned pustila a mapa se sama navinula. Hoši mají místo kabátů barevné vesty (svetry) a dívky skoro všechny mají stejně barevné šaty. Sestra učitelka hned vysvětluje: „V páté třídě si musí každé děvče již samo ušít na sebe šaty. Děláme je společně v ručních pracích.“

„To je velmi užitečné, ale hoši snad nešíjí?“

„No ti ne; o těch by se spíše dalo říci, že každý hoch v páté třídě musí nejméně jedny šaty roztrhat.“

Hoši se potutelně usmáli a hlásili se o překot na otázky, které jsme jim dávali.

„Které město v Československu je hlavní?“ — „Praha.“ — „Kterou řeku v Československu znáte?“ — „Já znám Labe.“ — „Já Moravu, tatínek se v ní koupával.“

Uměli všichni: Karásek, oba bratři Tejrali, Daněk, Pechanda, Zora a jiní. Taký z děvčat se přihlásily Růžena Šibravá, Bětka Hrubanová, Lidka Fialová, Marie Šoupalová, Julie Kollárová a jiné.

„Ale víte, co byste mohli udělat? U nás v Československu jsou taky hodné děti. Napište jim na malý lísteček, že je pozdravujete, a já, až pojedou nazpět, vezmu si vaše pozdravy. Naše děti budou mít z nich velikou radost a třeba vám i odpoví.“ I sestře učitelce se tento nápad líbí a slibuje, že pozdravy budou jistě nachystány.

Poděkovali jsme sestře i dětem, dali obrázky na památku a odešli do šesté třídy.

V šesté třídě mají úlohu. Proto je nebudeme dlouho zdržovati. Sestra ředitelka nás představila. Řekli jsme dětem, aby se o Československu rády učily, protože je to vlast jejich rodičů, a aby rády zpívaly naši státní hymnu. Děti pozorně poslouchaly a slíbily, že taky pošlou československým dětem nějaký pozdrav. Na konec jsme zazpívali „Kde domov můj“ a americkou státní hymnu.

Odtud nás vedla sestra ředitelka do sedmé třídy. Tu jsou již třináctiletí. Uctivě pozdravili, stojí vážně a klidně odpovídají. Značí dějiny Československa, vědí, co učinili američtí Češi pro svou starou vlast, znají české písně a básně. Vědí, že jejich bývalý prezident Wilson osvobodil malé národy v Evropě a že američtí vojáci za války ve Francii velmi mnoho zakusili. Zazpívali jsme si opět hymnu a řekli přísahu americké vlajce.

Do osmé třídy již není možno ani nahlédnouti, protože jest dvanáct

hodin a školáci jdou domů. Konečně je již známe od večera. Jsou tam ti, co nás včera večer vítali a nám zazpívali.

„Jak se vám tedy líbila naše česká škola?“ táže se sestra ředitelka. „Líbí se nám u vás,“ odpovídáme. „Máte čisté, veselé a uctivé děti. Rády se vám učí, cítí se ve škole šťastnými, milují svoji třídu. A jak by ne! Vždyť zařízení třídy je tak domácí. Sestry jsou jako matky. Třída je vyzdobena. Je to hotová květinová síň. Máte tu pěkné obrazy, kříž, na stole hodiny, na hlavní tabuli malujete každý měsíc pěknou průpovídku, máte na dvou stěnách tabule, takže se vystřídá více dětí. V nižších třídách máte ve třídě různé hračky. To se nedivíme, že je třída skutečně jako dětský pokoj. V takovém útulném pokoji se pak dětem jenom líbí. Knihy máte pěkně tištěné a bohatě malované. Máte mnoho sbírek do všech předmětů a pomůcek, máte zimní hřiště na střechě školy.“ — Sestra pokyvuje hlavou a praví skromně: „Je to něco, ale my bychom dětem rádi dali ještě víc.“

„Ještě dvě otázky: Nač máte v každé třídě dvoje dveře?“

„To je pro případ ohně. Jednou měsíčně míváme ohňový poplach a každé dítě musí vědět, kudy má utíkat ze třídy ven, tak aby bylo co nejdříve na ulici.“

„A proč nemáte na stěně obraz presidenta Spojených států?“

„Protože je to zbytečné. My máme americkou vlajku, která se nemění, kdežto presidenti se mění. Co potom s těmi obrazy?“

„Děkujeme vám, ctihodná sestro ředitelko, a za měsíc na shledanou! S Pánem Bohem!“

Odešli jsme ze školy spokojeni a večer nás unášel rychlík do presidentova sídla ve Washingtonu. (Pokračování.)

Upozorňujeme na knihu právě vyšlou **N o v á s v ě t l a**. Jsou to velmi poutavé životopisy blahoslavenců z roku 1926. Podle „Osservatore Romano“ zpracoval P. Alberti, do tisku upravily a vydaly sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově, Šířava 7. Cena 12 Kč. Tito blahoslavenci jsou nám tak blízcí povoláním i dobou! Žili za horších poměrů než my, a jak pochopili své poslání! Od každého se mohou i děti mnohému naučiti.

Ročník 15.

Březen 1928.

Číslo 7.

Lide můj, co jsem ti udělal?...

Přinesl věneček fialek.

Fr. Jeronym.

Zajímavý je ten měsíc březen, ani by se nezdál. Nejen to, že otvírá našemu srdci bránu přírody začátkem jara, ale že nám dává pohlednouti velmi, velmi daleko — až do nebe. Nevěříte? Ale uvěříte, že svátkem Zvěstování Panny Marie přichází nebe na zemi. Podívejte se!

I.

Slavný malíř Angelik Beckert namaloval krásný obraz Zvěstování. Viděli jste jej? — Tedy vám jej vymalují aspoň slovy. V prosté světelnice klečí na klekátku asi patnáctiletá dívka bosa. Zlaté bohaté vlasy jí volně splývají až po pás. Jest večer. Dívka — Maria — se pomodlila večerní modlitbu a již začínala: „Andělíčku, můj stázníčku . . .“ a chtěla si s ním ve snách hrát. Vtom si vzpomněla, že se dnes ještě nepomodlila, aby se již Pán Bůh smiloval a poslal Vykupitele. Sepjala ručky a zbožně se modlila: „Pane, smiluj se nad námi a pošli nám již Vykupitele! Po něm naše duše touží od časného rána až do tmavé noci. Každý úder našeho srdce je touha po něm . . .“

Z vroucí modlitby ji vyrušil sladký, něžný hlas: „*Zdrávas, Maria!* Pán s tebou!“ — Lekla se. Obrátila hlavičku ke dveřím. Viděli byste její překvapená očka! Taková krásná modrá očka, no — jen Panenka Maria může mítí taková! — Co tam vidí? Velikého anděla v krásném pluviale, ruce má na prsou sepjaté. Vypadá úplně tak, jak panáček při nešporách, jenže má na hlavě archandělskou korunu. Jest pěkně uctivě skloněn a překvapením také otvírá oči . . . Již často přicházel s různým poselstvím z nebe na zemi. Mluvil s patriarchy, s proroky a králi, ale ti všichni byli vážní, ustaraní, ba zasmušilí — zkrátka byli jako lidé. Ale tato panenka, jak tu pěkně klečí, vypadá jako andělíček. Ba, archanděl Gabriel pochybuje, zda mají v nebi tak pěkného, s takovými očičkama, s takovými vlásky, s tak pěknou hlavičkou.

Nemyslete si, že Gabriel přišel sám. Před ním nesou dva menší andělé svícny s rozžatými svíčkami. Dva mu přidržují pluvíál na bocích a jeden vzadu pluvíál nadzdvihuje jako vlečku. A za ním nekonečný průvod andílků, oblečených v tmavočervené šatičky. Každý nese v ruce svícen s hořící svíčkou a je jich tolik, že sahají ze dveří až za chaloupku a ještě dál. Když jsem se za nimi díval k nebi a chtěl jsem je spočítat, zatočila se mi hlava. Tolik jich bylo.

Nepřišlo to nebe na zemi?!

Jeden z nich vám je nejzajímavější. Stojí nejbliž Panně Marii. Je baculatý s malými křidélky. Tlustoučké nožičky má v opravdu rajských bačkorkách. V ručkách nese malý, krásný polštáříček a na něm? — Krásný věneček fialek! Archanděl Gabriel opakoval pozdrav: „*Zdrávas, Maria, milosti plná. Pán s tebou!*“ — Oznámil jí vzkaz Boha Otce, že vyslyšel její prosby, Vykupitel již přijde a ona bude jeho matkou. Oznámil, že brzy přijde Ježíšek. Panna Maria byla tou ra-

lostnou zprávou tak potěšena, že pokorně zvolala: „Aj, já dívka Páně, staniž se mi podle tvého slova!“

Jaký byl konec — to už nechal malíř domyslit nám. Archanděl se pěkně uklonil a již celý roj andělů se vznesl jako ohnivý proud k nebi. Šumot jejich křídel zněl již předem slavným zpěvem: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!“

Ten malý andílek honem, položil polštáříček s věnečkem fialek na zem k nohám Panny Marie a vysekl poklonu, div se nepřevrátil dolů nosíčkem. Zaseptal: „Zdrávas, Maria . . .!“ Zamával křidélkami a už byl v nebi.

Panna Maria zůstala samotna. Klečela ještě dlouho a děkovala Pánu Bohu za tuto milost a radost: „Velebí duše má Hospodina a plesá nůj duch . . .!“ Její modlitba se vznáší vzhůru za anděly k nebesům jako vůně lilie, stojící vedle klekátka. Ještě jednou se podívá na místo, kde byli andělé, a skočí do postýlky. Ještě ve snu je vidí a slyší.

Fialky na polštářku voní, jako by zpívaly: „Zdráva, zdrávas, Maria!“

II.

Který andělíček se vám nejvíc líbil? Mně ten nejmenší s těmi fialkami. Jsem jist, že i Panně Marii. Byl nejmenší, a až domluvil Gabriel, honem pospíšil se svojí troškou a řekl: „Zdrávas, Maria . . .!“ Na nic se nezmohl, než opakovat slova, která určil Bůh Otec. Ani my se na víc nezmůžeme. Víte, čím uděláme Panně Marii největší radost? Když ji budeme často pozdravovat: „Zdrávas, Maria . . .!“ atd. Dál to umíte. Maminka nebo velebný pán vás to už jistě naučil. Je to nejkrásnější modlitba a nejvroucnější. Tvoří základ růžence. Tvořilo ji nebe i země. Jest to pozdrav naší nebeské Mamince, který jí chceme poslati na začátku s první kytíčkou fialek.

Jest mnoho pozdravů; lidé se navzájem pozdravují: děti rodiče a učitele, služebníci pány. Nebe pozdravuje a chválí svého pána — věčného Boha. Lidstvo se v úctě koří svému Stvořiteli a Otci. Lidé pozdravují svaté a anděly.

Sláva a krása andělů je veliká; jsou krásnější než hvězdy na nebi ve svém klidném majestátu slávy. Člověk je „prach a popel“. A přece jsou přátelé. Bůh svěřil andělům péči o člověka. Jaká to pro nás čest! Člověk je hříšný, anděl je svatý, plný milosti. Proto se člověk musí před andělem sklonit tak hluboko, až ho záře andělova neoslepuje. A přece se narodil člověk, jenž převyšoval svatostí anděly. Byla to Panna Maria. Jest královnou andělů. Krásná je — bez poskvrny hříchu. Krása a lesk milosti v její duši proniká tělo, září jako měsíc a jako slunce zalévá svými paprsky lidstvo a dává mu světlo duše, nadpřirozený život. Jest krásnější než růže a lilie. Jest jediným člověkem, před nímž se nebeské mocnosti — andělé — pokořily a jejich kníže ji pozdravil: „Zdrávas, Maria, *milosti plná!*“

Tím, že pronesla slova: „Aj, já dívka Páně . . .“ stala se naší Matkou. Ji musíme pozdravovat a dokazovat jí svojí lásku. Každá minuta našeho života musí zníti zpěvem: „Zdrávas, Maria!“ To zpívají nebe

i země dohromady a archanděl Gabriel je naším předzpěvovatelem. Jeho pozdrav musí býti naším pozdravem!

Ale nejen zpívat. To dovedou i ptáčci. Naše *skutky* musejí býti notami, podle kterých zpíváme. Každé potlačení zlosti, lenosti, závisti; každý úsměv, každá *radost z poslušnosti*, již připravíme rodičům, učitelům, bratrům, kamarádům, každá tato radost jest lístkem fialky, již přinášíme Panně Marii a Ježíškovi na začátku jara. Dohromady z toho bude krásný věneček fialek a Panna Maria bude mítí velkou radost, když přijdeme, položíme jí jej k nohám jako onen andělíček a zašeptáme: „*Zdravas, Maria . . .!*“

Malé tajemství.

B. Dlouhá.

Umíte, děti, mlčet?

Není to tak snadná věc! Ani velcí lidé toho často nedovedou. A přece každý člověk má dovést mlčení. O člověku upovídaném praví Písmo svaté, že je blázen. „Srdce bláznů je v ústech jejich,“ to znamená, že blázen ničeho v srdci neutají, hned má všechno na jazyku. A přece jsou věci, o kterých nemáme nikdy mluvit — třeba o chybách svého bližního. Také o tom, co se děje doma v rodině, nikde nemá se hovořit: co si povídají tatínek s maminkou o svých starostech, jaké mají trampoty, jaké si dělají plány; o tom praví české přísloví: Co se doma uvaří, má se doma snísti.

Ale ani o věcech krásných a ušlechtilých nehodí a nesluší se vždy mluvit. A nebo aspoň ne s každým. Nemluvíme o tom, když sami učiníme někomu něco dobrého. Víte, jak si Pán Ježíš přál, abychom o tom mlčeli: Aby nevěděla levice, co činí pravice. Ani když se v naší duši něco krásného děje, nemáme lehkovážně o tom mluvit. Ve všech těch případech moudrost Boží nás napomíná k mlčení. Kdyby se méně mluvilo, méně by se hřešilo, neboť mnoho řeči bývá hříšných. Vůbec jazyk, ten malý a skrytý úd, je přece ten, kterým nejčastěji hřešíváme. Dejte si pozor na jazyk, ať jím nehřešíte! Ať jím nepovídáte lži a pomluv, slov hněvivých, nepřívětivých; neboť „více bolí od jazyka, nežli od meče“. Ať jím neříkáte slov, která by pošpinila váš jazyk před Pánem Bohem.

Když máte něco milého a krásného v duši, ještě se rozmyslete, máte-li o tom mluvit. O takových věcech mluví se jen s maminkou, večer po modlitbě, a to ještě maminku poproste, aby toho nikomu neříkala. Maminka a tatínek ovšem, ti si spolu povědí o dětech všecko. A neprozradí jich. Pán Bůh je proto dětem dal, aby k nim děti mohly mítí důvěru, aby se jím mohly svěřit. Ale mnohé děti dělají to naopak: s jinými dětmi a s cizími lidmi jsou hovorné, ale před maminkou a tatínkem ledacos tají. Možná, že nemají dobrého svědomí. Je to škoda a budou za to trpětí samy.

Jedna malá školačka mívá se svou maminkou večer takové pěkné chvílečky, kdy mamince ledacos poví. Onehdy večer povídá:

„Mami, dnes nám ve škole povídala ctihodná sestra učitelka o Slovensku a také o drátenících, kteří přicházejí k nám ze Slovenska. Děti se hlásily a vypravovaly, jak ke komu přišel dráteník, co dělal, co mluvil, co ony s ním mluvily, co mu daly. I mně se chtělo říci, že znám dráteníky a jak jsem onehdy jednomu dala — Ty už víš, co, vid', mami? Ale pak jsem si vzpomněla: Ať neví levice... Možná, že ctihodná sestra si myslila, že nejsem pilná a nehlásím se...“

Maminka jí řekla: „Dobře, že jsi pomlčela. Přesvědčíš jindy svou učitelku, že ráda vypravuješ, když se na něco zeptá. Mám radost, že dovedeš mlčet. Ty bys už dovedla mít své tajemství.“

„Jak to myslíš, maminko?“

„Vidíš, dušičko: Je dvojí tajemství; jedno tlačí a bolí, druhé je sladké a milé. Kdo skrývá zlobu a hřích v srdci, má hrozné tajemství. Lidé, kteří se připravují učiniti něco zlého, nebo ti, kteří si musí vzpomínati na to, co zlého tajně učinili, ti lidé bývají nemluvní; nehovoří rádi, aby se neprozradili. Ale jejich tajemství je tíží a je nám při nich smutno. Hřích, i tajný, je veliký smutek.“

Jiní lidé mají sladké tajemství. Mají na mysli něco příliš krásného, než aby se jim chtělo hovořiti o malichernostech. Pro velikou radost nedbají o drobné radosti. Když ti tatíček slíbí, že pojedeš k babičce, hned sestřičce ráda půjčíš všechny svoje hračky, vid'?”

„Ano, protože to je větší radost, jeti k babičce.“

„Tak vidíš. Kdo má krásné tajemství, stále se k němu v mysli vrací a těší se tím a nedbá o jiné hovory. Má v duši tu radost, mír, útěchu, a i když nehovoří, je při něm každému dobře, klidno, jasno.“

„Mami, chtěla bych taky mít takové tajemství!“

„A srdečko ti nic nepovídá, co by to mohlo býti?“

„Nevím, jak bych ti to řekla, maminko. Vím jen, že největší radost mám při svatém přijímání.“

„Jsi na cestě k tajemství. Víš přece, proč Kristus Pán za nás umřel?“

„Aby nás vykoupil. Protože nás má rád.“

„Ano; a proto také se nám dává při svatém přijímání. Z lásky. A my z lásky k Němu toužíme po Jeho svátosti — a pak také proto, že té svátosti potřebujeme, máme-li býti hodni. To není nic tajného.“

„A kde je tedy to tajemství?“

„Jak mnoho ty máš ráda Pána Ježíše, a jak On tě těší, to nemůže nikdo vědět, to je tvoje tajemství mezi tebou a Pánem Ježíšem. Čím více máš ráda, tím větší a sladší tajemství.“

Dítě mlčí. Po chvíli šeptá:

„Mami, vid', ty máš taky milé tajemství?“

Maminka položí malé prst na ústa; ale usmívá se. A pak šeptá dceřince také:

„Pověz Ježíškovi, jak ho máš ráda. Víš, jak nejvíc umíš. Pověz mu to častokrát za den. Nikdo ať o tom neví, než ty. To bude tvoje malé tajemství. Mysli na ně často, ale nikomu o něm nepovídej, jen mně. A já ti povím za několik dní, jak ti tvé tajemství dá velikou radost.“

Dítě se zaradovalo. Druhý den přišlo ze školy tiché a radostné.

„Mami, šestkrát!“ ukazovalo na prstech. Maminka rozuměla. Šest-

krát si za půldne dceruška vzpomněla na Ježíška. Usmály se na sebe a nic víc neřekly. Jen obě cítily, že mají velikou radost. To už byla ta sladkost z malého tajemství.

Děti, jež čtete tyto řádky, chcete se také naučit mlčet? Chcete mít své sladké tajemství? Nejdřív malé, protože neumíte ještě moc mít rády Ježíška, ale čím dál větší a sladší?

Hleďte pokračování v příštím čísle „Pán přichází“. Povím vám, jak se daří té dcerušce — jmenuje se Klárka — v jejím tajemství.

Co si myslíme při růženci.

R. D.

Druhé a třetí tajemství bolestného růžence.

Hle, podivuhodný průvod táhne směrem k hradu Antonia, sídlu zástupce římského císaře. Rozpustilá, zuřivá chátka povykuje, lidé se sbíhají a opodál vidět několik zbožných duší plakat. Koho to vedou? — Před zraky se vynořuje smutně vážná, ale vždy vznešená tvář Ježíšova. Vedou ho k Pilátovi, chtějí, aby byl ukřižován. Ti, kteří nedávno volali mu slávu, řvou dnes proti němu. Co jim udělal? — Nic, než že je velmi miloval!

A Maria, jeho Matka, vidí svého Syna a pláče.

Ježíš je přiveden před Piláta. Židé žalují, lhou, zuří, vymýšlejí si nejohavnější nepravdy, ale Pilát na konec doznává: „Já na něm žádné viny nenalézám.“ Uznává jeho nevinu, ale Židé řvou, nutí, vyhrožují a slaboch Pilát káže Ježíše bičovat. Jaká to nespravedlnost!

Pán Ježíš opět vydán surovým vojákům. Vzali ho, strhali s něho šat, přivázali ke kamennému sloupu, vzali bičíky, opatřené na konci železem, a nemilosrdně bili do svatého těla Spasitelova. Krev teče po zemi, tělo je rozdrásané, ale surovci nemají soucitu.

Nespokojují se s tím. Odvazují od sloupu Ježíše, téměř polomrtvého, házejí naň starý plášť vojenský, který našli někde v koutě pohozený, posazují ho na jakýsi špalek a dávají mu do rukou třtinu jako žezlo, a na hlavu korunu, upletenou z trní. A nyní posměšně klekají před ním, posmívají se mu, políčkují ho a plivají mu do tváře.

Jak asi trpěl Pán Ježíš! On, Pán nebe i země, Bůh, pln lásky, tolik trpí, tolik snáší! A to jen z lásky k nám.

Když za chvíli Pilát spatřil Ježíše, tu žasne nad jeho ztrýzněním, přivádí ho Židům, ukazuje jim ho, aby je pohnul k soustrasti, praví: „Ejhle, člověk, podívejte se na něho, vždyť už ani nevypadá jako člověk, tak jej ztrýznila vaše nenávisť, mějte s ním přece soustrast!“ Než Židé ve své zaslepenosti volají tím zuřivěji: „Ukřižuj, ukřižuj ho!“

Dobrý Ježíši, my nechceme volat „ukřižuj“, nýbrž „milujeme tě“. Ano, chceme splácet lásku za lásku! Tys nás tak miloval, žes za nás trpěl, chceme tě za to milovat. Ale opravdově, nejen slovy, nýbrž i skutky! Chceme trpělivě podle tvého příkladu snášet každé utrpení, chceme vše konat jen z lásky k tobě, jen pro tebe. Dej nám sílu, dobrý Ježíši!

Červené rybičky.

V. Vošahlík.

Bouřlivá byla o dvě leta mladší, vynikala nad svého bratra velice bystrým rozumem a výbornou pamětí; ale byla rozpustilá, svéhlavá a prudká, zkrátka a dobře, slušelo jí jméno Bouřlivá.

Pravým opakem jí byl bratr Tichánek: Bázlivý a nesmělý, méně nadaný a méně chápavý v učení, zato však veliký dobrák, povolný, trpělivý a tichý, opravdový Tichánek. Kdykoli se vrátil ze školy, sedl si do kouta světnice, nechtěje se ani hnouti od svých knih a sešitů. To nerada viděla jeho hravá a hašteřivá sestra. „Teď si půjdeš se mnou hrát,“ poroučela, „tys do těch knih zažrán víc než nějaký profesor.“

„Ale já se bojím, že nebudu zítra ve škole umět.“

„Umět, neumět, jen pojď hrát, sice vyhodím tvé knihy oknem; budu si hrát na poštu, já budu poštovským kočím a ty koněm.“

„Ale sestro!“ horšil se Ondřej, „hrát si na kočího, to přece děvčeti nesluší.“

„Je třeba, abych tě učila, jak si mají hrát hoši, vždyť tys děvčetem více než já.“

Ubohý Tichánek již neodmlouval, dal se zapřáhnouti a jezdil, poslušně se dávaje řídit dlouhou opratí.

Bouřlivá Terezie změnila se nápadně, když přišel čas prvního svatého přijímání. Jednou přišla z přednášky a prosila svého bratra, aby jí upřímně pověděl, která jest její hlavní chyba. „Chci se rozhodně polepšiti,“ pravila. Ondřej se začervenál a mlčel.

„Netřeba, abys jako rak se červenál,“ řekla mu sestra prudce, „teď mi řekneš mou chybu, a hned — rozumíš?“ a z jejích očí sršely blesky.

Tu bratříček objal sestřičku a pošeptal jí: „Nuže, povím ti to: Tys trochu . . . trochu . . . trochu *bouřlivá*.“

„Tušila jsem to,“ pravila sestra s úsměvem, „ale ode dneška budu jiná, uvidíš!“ Rozhodné slovo bylo vyřčeno a rozhodný boj nastal. Kdybych vám, milé dítky, měl vypravovati o všech vítězstvích, kterých tato šlechetná dívka dobyla sama nad sebou, bylo by to příliš dlouhé.

Ale mělo přijít ještě jedno veliké pokušení k hněvu. Uvidíme, jak naše hrdinná dívka umí se přemáhati. — Odedávna toužila mít doma akvarium, nádobu skleněnou, přizpůsobenou k chovu malých rybiček. Otec jí chtěl odměniti za to, že se v poslední době tak snažila býti hodnou, a splnil její touhu. Jak radostné to bylo překvapení, když jednoho večera přišla domů a našla ve svém pokojíčku akvarium s několika červenými rybičkami! Nelze vypsati, jak velikou měla radost, jak vděčně otce objímala.

„Ale pozejtří máš jíti k prvnímu sv. přijímání a místo přípravy budeš mysliti na své rybičky,“ napomínal ji Ondřej.

„Lépe bys byl udělal, kdybys byl mlčel,“ vyhrkla ze sebe, ale hned vzpomněla na své předsevzetí a řekla přívětivě:

„Máš pravdu, bratříčku, rybičky by mne činily roztržitou, buď tak dob-

rý a vezmi je do svého pokojíčku a starej se o ně tak dlouho, až bude po sv. přijímání, nechci mysliti na nic jiného, než na Ježíška."

„Jak hodnou mám sestřičku," pomyslí si Ondřej a slíbil, že bude rybičkám měnit vodu a vůbec o ně se starati co nejpečlivěji. Terezie se pak zcela věnovala zbožným cvičením.

Předvečer prvního sv. přijímání! Rodiče konali pilné přípravy, slavnostní nálada zavládla v celém domě. Všude radost, zvláště v srdci naší Terezie. Chtěla o svém štěstí promluvit s bratříčkem, tak ji to nutilo, aby svou radost sdílela s ním, i pootevřela jeho dveře. Nebyl přítomen. Ale jaká hrozná podívaná! Tu leží na prahu rybička. Tam dále také jedna... Ondřej totiž vyprázdnil akvarium a zapomněl patrně nalíti nové vody. Zatím se přikradla kočka — a měla hody. Co nesežrala, aspoň zakousla.

Dovedete si představit, milé děti, jak se Terezie ulekla a jak se v prvním okamžiku hněv proti bratrovi o ni pokoušel; zčervenala, ruce křečovitě sevřela, potom zbledla; několik slz jí skanulo po tvářích; konečně však obličej se jí po bouři vyjasnil libým úsměvem. „Slíbila jsem Pánu Bohu, že budu vždycky hodná," pomyslí si, „a teď mám skvostnou příležitost." — A rychle všechno uklidila a pospíchala k rodičům. Nejdříve je odprosila: „Tatíčku, mamínko, prosím vás, odpusťte mi, čím jsem vás kdy rozhněvala." — Odpověď byla — dvoje políbení. — „A teď nám jen jednu prosbu." — „Copak si přeješ?" táže se otec. A dceruška s pláčem prosí za bratříčka: „Chudáček Ondřej, zapomněl dát rybičkám vodu, a... kočka... Prosím vás, nezlobte se na něho, odpusťte mu to."

Rodiče byli dojati a zulíbali hodnou dcerušku.

Tato však ještě jiným způsobem projevila své šlechetné smýšlení a obětavou lásku sesterskou. Věděla, že Ondřej odedávna si přál mítí klec a v ní ptáčka hýla. I obětovala s dovolením rodičů své úspory, aby hned splnila přání bratrovo. Mohla peněz užítí pro sebe a připravit si nějakou radost, ale věnovala je raději na zakoupení klece a ptáčka, aby bratříček měl radost. Sama postavila klec do jeho pokoje na místo, kde bylo dříve akvarium. Ondřej se vrátil ze školy — a hned porozuměl všemu. Radost jeho byla nevýslovná, nevěděl, co má radostí činiti, a jak svou vděčnost projevití hodné sestřičce.

Hodná sestřička! Jak byla blažena, když druhého dne v bělostných šatech přistupovala po prvé k stolu Páně! Tvář její vyzařovala po celý den radost nebeskou. Nemohli se dost na ni vynadívati. „Jako by nebem byla prošla," řekl o ní Ondřej. „Nikoli," dí nato Terezie, „nebe přišlo do mého srdce."

Vratte nám číslo první tohoto ročníku, kdo je nepotřebujete. Hlásí se mnoho nových odběratelů a já nemám co jim dátí. — M. Kočí, administrátorka „Pán přichází", Olomouc, Wurmova 16.

Časopis „Pán přichází" pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskarekých a nakladatelekých v Olomouci.

Ročník 15.

Duben 1928.

Číslo 8.

Vstal z mrtvých, vládne a žehná všem.

Vstal z mrtvých, jehož hledáte.

Ženy přišly ke hrobu Pána Ježíše. Domnívaly se, že tam odpočívá mrtvý Pán. Anděl jim řekl: Již není mrtev. Vstal z mrtvých. Živý Pán k vám přijde.

Až budeš o velikonocích klečeti před oltářem, bude to zrovna tak. Oltář vypadá jako hrob. Ale není v něm mrtvý. Sochy andělů, klanějících se směrem ke svatostánku, ti pošeptají: Hledej Pána Ježíše. Najdeš jej živého. Chce k tobě přijít živý Pán a chce, abys s ním jednal jako se živým.

Na mrtvého jen hledíme, ale živého pozdravíme, se živým mluvíme, živého máme rádi, živého pozveme k nám.

Když to vykonáš, co zase udělá Pán Ježíš? To, co je na obrázku. Požehná ti. Jeho požehnání je největší věc a jediná věc, kterou vždy budeš potřebovat. A druhou rukou ti ukáže zeměkouli; ta značí, že on má všechno v moci. On chce, aby mohl také tobě vládnouti. On má všechno v moci, jen u něho se nemusíš báti. Chvátej tedy, ať nalezneš Živého.

„Frantikův Zelený čtvrtek.“

Fr. J. věnuje Prakšickým.

Již týden před Zeleným čtvrtkem zkoušel Franta svého „cigána“. Nemyslím tím cikána, jakého vídáte na ulicích, ale hoši na Slovácku tak nazývají zvláštní druh řehtaček. Takový „cigán“ má 3 až 5 „konů“, t. j. kladívek, upevněných na pružných prkénkách. Kladívka jsou nadzdvihována ozubeným válečkem a dopadají na desku, na které jsou upevněna, a natropí rámusu až moc.

Frantik „proháněl koně“, cvičil je, aby zčerstva zadupali na Veliký pátek: „Tři — tři — hodiny!“ Na Zelený čtvrtek v poledne začnou a pak po tři dny budou „odhrkávat“ klekání. Frantovy „zkoušky“ rušily sestru, která mu žertem zaprorokovala: „Franto, já bych se ti nasměla, kdybys hned první den nemohl hrkat!“ Frantu toto proroctví rozehrálo, ale brzy na ně zapomněl — ke své velké škodě!

Zelený čtvrtek. — Franta ještě jednou prohlédl svého „cigána“ a hrdě vykročil ke kostelu. U kostela se již kluci dohadovali, jakého má kdo „cigána“ a „hrkátku“ a s myšlenkou na první dnešní vystoupení vešli do kostela. Stáli přímo před oltářem.

Příjemná vůně kadidla povznáší duše děvčátek vzhůru k nebesům — k Ježíškovi, který přijde brzy na oltář, ba již je tam — ve svatostánku. A co hoši? Ti jako by dnes zapomněli, že jsou v kostele. Když při „Gloria“ ministranti třepali malými zvonky, kostelník trhal zvoncem u sakristie, varhany hřměly, když zvoník a jeho pomocníci rozhoupali všechny zvony naposled — to jim plály oči a myslili si: „Už přišel náš čas! Zvony oněměly.“ Zdánlivě jsou hoši ticho, zvláště když se velebný pán obrací k „Dominus vobiscum“, ale jinak šeptají a někdy dosti silně. Radí se, v kterém páře kdo bude atd. Nejživější je Franta.

Však již si ho velebný pán všimnul. Franta se začervenal, ale nepolepšil — šeptal dál.

Po mši svaté stál velebný pán s vážnou tváří v sakristii. V jedné ruce baret a druhá vložena za kleriku. Školní děti vycházejí sakristií. Právě jdou hoši, ale Frantovi a jeho společníkům se nějak nechce. Velebný pán již na ně kývá. Volá Frantu, ale ten jako by neslyšel. „Franto, počkej! Něco ti musím říci!“ Kluci-ministranti již jsou u něho: „Ty, čuješ? Panáček ťa volajů!“ Franta se musil vrátit.

Jeho kamarádi byli již kolem veleb. pána a leckterý už natahoval moldánky: „Velebný pané-é, já už budu hodný!“ Ale on klidně: „Tady vás, chlapci, soudit nebudu. Pojdte na faru!“ To byl smutnější průvod než pohřební. Na faře byl soud: „Kdo to začal?“ Ozval se čísi nasmělý hlas: „Franta.“ „Ano, Franto?“ Ten nic. „Ano?“ Zas mlčení. „No, pověz! Ano?“ Nic. Franta má rty sevřené a mlčí. Ví, co ho čeká. Pan farář už vynáší rozsudek: „Abyste, chlapci, věděli, jak se máte chovat v kostele, abyste to nezapomněli, pojdte za mnou!“ „Ale, velebný pane, my už budeme hodní, mé-é bé...“ spustili vinníci, jen Franta zamračen mlčel.

Na dvorku se procházela armáda drůbeže a na naše hrdiny se usmívaly dva prázdné chlívky. „Do tohoto vy všichni a sem Franta sám, když tak rád mlčí. Vás pustím za hodinu a Frantu, až budete u fary — hrkat!“ „Velebný pane-é!“ Dvířka se zavřela.

Franta sám a sám. Neví, jak dlouho tam v šeru stál a — mlčel. Naráz dupnul a vzlykl: „Kde jsem? Co jsem to jen provedl? Proč jsem v kostele šeptal a jen na toho „cigána“ myslil? Stázina dobře prorochovala, že dnes hned ponejprv nebudu hrkat!“ A slzy lítosti, veliké jak hrachy, začaly téci Frantovi po tváři. „Mám snad utéci? A kudy? Ne! Budu tady!“ A tiše plakal.

Tu se zaradoval anděl Strážný, který nad Frantíkovým smíchem v kostele plakal, a laskavě mu nyní šeptal do duše: „Františku, nedupej a nezlob se. Velebný pán tě má rád a chce, abys již nikdy v kostele nešeptal. Ve svatostánku je Ježíšek, který čekal, že mu řekneš, jak ho máš rád, a tys myslil na „cigána“ a ne na Něho. To Ježíška bolelo a proto vnuknul veleb. pánovi tento nápad, aby tě sem zavřel samotna, aby sis to rozmyslel a po druhé odpovídal, když se tě táže. Kdyby ses přiznal, možná by vám všem odpustil. Choval ses vzpurně — jsi pyšný. Umiň si, že už budeš hodný, a Ježíšek ti odpustí. V kostele nešeptej a nemysli na nic jiného — jen na Ježíška ve svatostánku. Řekni mu: „Ježíšku, co mám, mám od Tebe! Tys mi vše dal a já Ti vše obětuji!“ Tím mu uděláš radost a bude dobře!“

Frantik vzdychá: „Proč nemohu jít hrkat s ostatními? Tolik jsem se těšil!“ Andělíček: „To proto, že Ježíšek chce od tebe na usmířenou, na důkaz lásky, nějakou oběť hned! Hle, on pro tebe vše obětoval: přišel s nebe, narodil se ve chlévě, krví se potil, těžký kříž nesl a byl ukřižován — to vše proto — že tě miloval, a tys Ho urazil!“

Franta v duchu volá: „Ježíšku, já Ti obětuji toto své pokoření a už se na mne nehněvej!“ Slyš, u fary již hrkají. Dvířka se otvírají a velebný pán praví: „Pojď už! Zdá se mi, že ti to pomohlo a na, vem si, oslaď

si to." A podal mu kus medu v papíře. Budem zase přáteli, ale nezapomeň, jak se máš chovat v kostele!" Franta mlčel. Slz plné oči. Neslyšel hochů se u fary modliti „Anděl Páně". Neviděl, že k němu běží mladší bratřík: „Franto, co je ti? Kde jsi byl tak dlouho? Co to neseš a proč jsi takový uplakaný?"

To bylo pro Frantíka už moc. Objal Lojsíka kolem krku a zvolal: „Lojsíku, buď vždycky hodný a v kostele nikdy *nešeptej!*"

Malé tajemství.

B. Dlouhá.

II.

Klárka měla už asi čtrnáct dní své malé tajemství. Někdy si hrála se sestřičkou a chlapečkem ze sousedství, povídali, smáli se; najednou Klárka utichla, zamyslela se: vzpomněla na Ježíška, v duchu mu řekla, jak velice má ho ráda. U srdéčka ji zahřálo, zabylo jí radostně a slavně. Hrála si dál a samé pěkné hry, milé, tiché, spokojené. Někdy ji tí malí caparti zlobili, vždyť víte, jak to je s těmi nejmenšími dětmi: rozumu to nemá, chtějí si hrát, s čím maminka zakázala, co by rozbili, škodu udělali. Nebo chtějí oba jednu hračku, hádají se, i poperou. Klárka má je co rovnat, umoudřovat, napomínat a vymýšlet jiného hraní. A někdy už ji to všechno také domrzelo, cítí, že nějaká netrpělivost a hněv roste v srdéčku. Ztichne, pozoruje se, odprosí Ježíška, zavolá k Němu: Vždyť Tě mám tak ráda! A hned je zas trpělivější, zvláště, když se její oči potkají s mamínčinými a ty se na ní usmívají: „My — my něco víme, jen my a Pán Bůh."

Ale někdy taky se jí nedaří, aby zmohla a přemohla ty nedobré city, aby se brzy vzpamatovala a obrátila. A pak se jí zdá, že nemá práva povídat Ježíškovi, jak ho má ráda, že nesmí Ježíška ujišťovat o své lásce. Připadá jí, jako by lhala, je zahanbena. necítí žádné sladkosti ze své řeči k Ježíškovi. Pak je jí do pláče a divně, jak jí ještě nikdy nebylo.

Přišla k mamince a vzala ji kolem krku. Schovala si hlavu na jejím rameni a šeptala jí:

„Mami, tak proč už nejsem hodná, když mám ráda Ježíška... mám... opravdu mám... Zase jsem naškrabala úlohu, prsty mne brněly a já jim nedovedla poručit. A ráno, víš, zase jsi mi musila připomínat, abych se neloudala. Tak proč jsem taková...?"

„Áá — hleďme. Ty bys chtěla, když jsi několikrát řekla Ježíškovi, že Ho máš ráda, už býti svatá a bez chyb? Tak lacino? Za několik slov? Počkej, má panenka, to není tak snadné," smála se maminka.

„Ale mami," zavrtávala Klárka hlavu do mamínčina ramene.

„Tak počkej, posvítíme si na to, jak to u tebe vypadá. Tož, jak to bylo, když jsi ten úkol naškrabala?"

„Vzpomněla jsem si na své tajemství a neměla jsem radost. Ani se mi nechtělo nic Ježíškovi říkat."

„Správně. Ježíšek by mohl říci: A co ta škrabanina? Tak mne máš ráda?“

„Právě proto, maminko...“

„Vidíš, to ti Ježíšek dává znáti, že nestačí jen říkat: Mám Tě ráda... Víš, jak to jednou Pán Ježíš řekl? „Ne každý, kdo mi říká: Pane, pane! vejde do království nebeského; ale ten, kdo plní vůli Otce mého.“ Kdo má opravdu Ježíška rád, ten Mu to nejen říká, ale i dokazuje.“

„Já Mu to chci dokázat, maminko, ale neumím to, vždyť vidíš...“

„Počkej, ještě jsi pořádně nezačala.“

„A podívej se, maminko, já vím, že Karla Nováková bude mít zas nejlépe napsáno a jistě si ani na Pána Boha nevzpomene“ ...

„Tomu se nediv. Jakmile máš Ježíška ráda, chceš být Jeho, hned začne tělo, svět a ďábel více tě pokoušet než jiné, kteří to ještě Ježíškovi neslibují, že chtějí být Jeho, nebo jenom málokdy. Tělo: to ty prsty brněly, abys jen nemohla hezky psát. Svět: Karla Nováková, která hezky píše, ani se nemodlí. Ďábel: Rád by ti byl našeptal, abys zapomněla na své tajemství a dělala to jako Karla.“

„Jistě, mami! Teď už to vidím!“

„Ale když máš Ježíška ráda, musíš bojovat. S tělem, světem a ďáblem. Jenom podle toho vidí Ježíšek, máš-li Ho ráda, když statečně bojuješ. Na tom všechno záleží.“

„No, počkej, maminko, však já těm prstům přece poručím!“

„Tak, dušičko. A třeba potom ještě to nebude tak hezké, jako Karlovo psaní, a přece bude tvoje Ježíškovi milejší, protože jsi při něm bojovala se svými prsty, z lásky k Němu a Karla nic.“

„Ale mami...“ Klárka je chvíli ticha. Něco se v ní děje a snad toho, chudinka, neumí povědět.

„Tak, o čem myslíš?“ pobízí maminka.

„Mně je Karly líto...“

„Ovšem, ale to je zas jiná. O tom si povíme jindy.“ A maminka přivinula Klárku k sobě a chvílku umlkla teď i ona.

„A teď jen statečně bojuj. Čím víc bojů, čím těžší, tím spíše můžeš Ježíškovi mluvit o lásce. Tím více ti uvěří, tím více tě bude posilovat, vždyť pro Něho bojuješ. A někdy tě potěší za to tak mile, jak by nikdo nedovedl.“

„Ani ty ne, mami?“ ptá se Klárka.

„Víc, mnohem víc, než maminka tě potěší. Ale jen buď věrná a bojuj, i bez útěchy, dlouho, dlouho — a pak tě přece potěší.“

A Klárka bojuje. Hned od rána. Chtělo by se jí ještě spát, ale vstává, jak maminka zavolá. Oči se jí zavírají ještě, ale vstává.

„Mami, třeba Karla vyskočí lépe než já...“

„Možná. Lidé by třeba pochválili Karlu, ale Pán Bůh vidí, že ty musíš bojovat. Vidíš, to je ten rozdíl, jak vidí lidé a jak Pán Bůh. Ale tobě ať vždycky záleží na Pánu Bohu. Ten aby byl spokojen.“

A Klárka šeptá něco Ježíškovi a má u srdečka velikou, sladkou radost. Už neříká jen: „Mám Tě ráda,“ ale také dokazuje, bojuje, plní vůli Otce nebeského.

Malé tajemství, ale nesmírná radost!

Co si myslíme při růženci.

R. D.

Čtvrté a páté tajemství bolestného růžence.

Podivný průvod se ubírá na Karvárii.

Ukrutný Pilát se dal pohnout, přinutit ještě ukrutnější chátrou židovskou, řvoucí krvelačnou nenasytností po svaté krvi Ježíšově, žádající si neodolatelně smrti Pána Ježíše. Pilát povoluje nátlaku, vydává Krista na smrt a v ruce Židů. Jako zuřivý tygr se vrhá na svou kořist, cení zuby, aby ji rozsápal, tak se vrhá na zmučeného Ježíše s nejvyšší nenávistí smečka Židů. Bijí ho, strkají jím, kopají do něho, berou těžký kříž a kladou na jeho svatá ramena a již se ubírá průvod na místo popravy. Pán Ježíš uprostřed lotrů, obklopen zuřivými Židy, kteří jej zasypávají nadávkami a hrozbami, on tichý a mírný uprostřed šílenců — jaký to hrozný obraz!

Kráčí ulicemi jerusalemskými. Lidé vybíhají z domů, kupí se a v hloučcích si vykládají o proroku, „který sváděl lid“. Ti, kteří před několika dny se tlačili kolem něho, aby naslouchali jeho božským slovům, nemají dnes ani slova soustrasti pro něho. — — — A Ježíše to bolí, —

Než hle, tam klestí si cestu zástupy žena, nebojí se nikoho, nic nedá na výhrůžky vojáků, kleká před Pánem Ježíšem a podává mu roušku na utření potu. Vidí, jak stéká po jeho svaté tváři v potůčcích pot a mísí se s krví, vidí obrovskou únavu Ježíšovu, je jata lítostí nad Mistrem, který dovedl každého potěšit, a ve své odhodlanosti vrhá se k němu a prokazuje službu lásky, prokazuje čest poplvanému Veleknězi Kristu. Jaká to odvaha! Jaká to láska!

Hrozná cesta. nesmírná námaha vysílily Spasitele. Padá, třikrát padá pod těžkým křížem. Než suroví kati jej znovu nutí k další cestě, a teprve když vidí nezbytí, kladou jeho kříž na rameno Šimona Cyrenského. Jak šťasten byl tento muž, že mohl pomoci božskému Spasiteli nésti kříž. Jaké asi odměny se mu za to dostalo!

— — —

Ježíš visí na kříži. Hrubé hřeby jej poutají k dřevu kříže, krev se řine z ran a Ježíš trpí, hrozně trpí. Smrtelná bledost jej zachvacuje, pozvedá oči k nebi a z úst vychází mocný hlas: *Dokonáno jest.* — —

Život jest dokonán, ukončen, oběť za lidstvo je skončena, lidstvo vytrhnuto ze spáru ďábla a vrženo v náručí Boží, ukončen Starý zákon a nastává nová doba, doba nekonečné milosti a lásky Boží k tvorům.

Dokonáno jest! Končí se pozemská pout Pána Ježíše a on poroučí svou duši Otci nebeskému, naklání hlavu a umírá. — —

Vtom nastává hrozný rachot, skály pukají, slunce zastírá svou tvář a po zemi se rozkládá temnota. To příroda pláče nad smrtí svého Tvůrce. Zatím co Židé ve své hanebnosti mají pro Krista jen slova posměchu a hrubých urážek, nařiká příroda nad smrtí Bohočlověka. —

Řekne si snad někdo z vás, kéž bych tam byl, jak daleko jinak bych se choval než Židé! Než hleďte, milé děti, na oltáři katolických chrá-

mů se denně obnovuje nekrvavým způsobem obět na Kalvarii, denně se podává Pán Ježíš nebeskému Otci jako libá obět za hříchy světa. Každý oltář je Kalvarii. A když přistupuje k němu kněz, aby konal obět mše svaté, nastává znovu okamžik onoho divadla, jež se odehrálo na Kalvarii před devatenácti sty lety. A přece jak mnozí se chovají při mši svaté právě tak jako Židé pod křížem, na němž umíral Syn Boží.

Kéž aspoň vy, děti, svou láskou nahradíte Pánu Ježíši všechny urážky, jichž se mu dostává při mši svaté! Kéž aspoň vy mu působíte radost, když tolik lidí ho zarmucuje! — Slíbíte mu to? —

U pana presidenta.

Alfons Glos.

Nepodaří se každému navštívit a stisknout pravici americkému prezidentovi ve Washingtonu. Vůdce českých katolíků v Americe p. Straka z Chicaga nám tuto návštěvu vyžádal a s radostí oznamoval již v New Yorku, že nás pan president Coolidge (čti Kchůlydž) přijme rád. Proto pojedeme za ním do Washingtonu.

Bylo asi 11 hodin v noci, když jsme opouštěli hotel Nassau v New Yorku. Pullmannův vlak se spacími vozy již čeká. Černoši obsluhují. Jsou velmi pracovití. Nastupujeme cestu po Americe. Po prvé jedeme americkým vlakem. Vroucí naše modlitba se nese vzhůru k nebi o pomoc Boží. „Anděle Boží, strážce můj, rač vždycky být ochránce můj.“ Již 14 dní jsme na cestě a dosud je všechno allright (ólrajt, v pořádku). Kéž nás milý Pán Bůh chrání i nadále. Vlak se tiše rozjel, potom tichl víc a více. My jsme usínali.

Bylo asi 6 hodin ráno, když černochoch budil cestující, aby ustlal postele, než se dojede do stanice. Za chvíli nebylo po lůžkách ani památky. Ve voze jsou opět podušková sedadla a my na nich sedíme spokojeně jako doma. Vlak uhání šíleně vpřed. Najednou zmirňuje. „Washington,“ vzkřikl pan Straka anglickým přízvukem, a již stojíme v nádraží. Černoši se chápou zavazadel. Všechno jde velmi klidně a rychle. Žádný zmatek, žádný křik. Vystupujeme. Na nástupišti nás vítá zástupce československé vlády a vede hned do nádraží k snídani. Zároveň se ohlásil pořádek a ve tři čtvrtě na 1. hod je návštěva u pana presidenta. Allright, řekl na to pan Straka. Snídaně byla vydatná: Napřed se jí velký citron s cukrem, potom pečeně se zeleninou, smažená vejce, moučník, káva, zmrzlina a ledová voda.

A již sedíme ve velkém autu. U šoféra sedí průvodce z vyslanectví, nasazuje na ústa veliký papírový kornout a hlásí dozadu, podle jaké pamětihodné dubovy nebo místa se pojedje, aby si toho cestující mohli všimnouti. Na některých místech se i zastavíme. Slunce již hrálo, když jsme se dali na cestu hlavním městem Spojených států. Hned u nádraží je socha objevitele Ameriky Křištofa Kolumba. Washingtonu se říká „město zahrad“. A je to pravda. Jedeme alejemi košatých stromů, kvetoucími růžovými kaštany, projíždíme řadami vysokých keřů, ve stínu jasanů a lip, parky a opět mezi pestrými záhony.

Nejvíce však nás táhl „Bílý dům“, ve kterém bydlí pan president. Víme, že pan president je učený, že je synem amerického rolníka, že se za tento původ nikdy nestydí, naopak rád navštíví rodný dům na farmě, potěší, poradí, pomůže, dohlíží i seče. Tím dává dobrý příklad. Práce nehanobí člověka. Děti se nikdy nemají stydět za svůj původ. Víme taky, že pan president je muž zbožný, že jde do kostela, že se modlí, že i veřejně to dělá. Sám prohlašuje, že práce s modlitbou se lépe daří. To víme a jsme zvědaví, jak tento znamenitý pan president vypadá. A tu hlásí kornout: „Bílý důůůům“. Všichni vystupujeme. Staleté stromy, palmy, květinové záhony, oleandry a starobylá budova přízemní a bíle olíčená. To je ten „Bílý dům“. Tu bývá pan president Coolidge (Kchůlydž). Na široké cestě stojí nesčetná auta. Jedni do „Bílého domu“ vcházejí a jiní vycházejí. I náš pan vyslanec právě přijel a šel rovnou ohlásit, že jsme tu. Bylo tři čtvrtě na 1. hod. odpolední. My se zatím rovnáme, čistíme a prohlížíme okolí. Nevidíme žádnou stráž. Jen jeden pán pobíhá v uniformě sem a tam, ohlašuje a uvádí, radí a doprovází. Za chvíli i nám pokynul. Vcházíme do velikého pokoje. Stojí tam dosti vysoká, štíhlá postava se šedivým vlasem. To je pan president Coolidge (Kchůlydž). Každému podává ruku, stiská srdečně a každému s úsměvem něco povídá. Slyším slova: Veri happy to see you (čti very häpi tu sí jů, těší mne, že vás vidím). Hned jsme odcházeli a přišli zase jiní hosté.

Projíždíme státy Virginia, Pensylvania, Ohio, Indiána, a jedeme do státu Illinois, do města Chicaga. Vlak uhání přes pole a lesy. Vidíme rozsáhlé farmy, dlouhé lány obilí a kukuřice, zelené pastviny se stády koní a skotu, rybníky a vjíždíme do hor Alleghen. Vlak se řítí k západu, jako by chtěl dohonit zapadající slunce. Leč marně. Schovalo se za hory a na nebi se zaleskly hvězdy. Přijeli jsme do Pittsburku. Vlak si trochu odpočal a znova se rozletěl k západu. Zítra v 10 hodin musí být v Chicagu. Zadní vůz je upraven na čítárnu a plošina je rozšířena. Jsou tu židle. Sedíme a užíváme lesního vzduchu. Hluboké srázy, rok-
le, vysoké stráně, porostlé smrkovými stromy, míhají se nám před očima. Lokomotiva místo píšťaly zvoní a její hlas odráží se od skal divným zvukem. Jen dva tu sedíme ještě. Urovnáváme vzpomínky na New York, na uctivého a skromného pana presidenta ve Washingtonu, těšíme se na Chicago a vzpomínáme na vlast. Tam někde v dáli, za těmito lesy, za horami, za oceánem, tam je má drahá otčina. Co as dělají děti?

Najednou praví jeden z nás: „Kdyby se tak tento vůz utrhnul a my tu zůstali v lesích sedět! Pojdme raději spát.“

Já čtu pohádky

o šťastném princí, o mořské vodě, o žlutém ptáčku — velmi se mi líbí, ač jsem starý strýček. Jak teprve se budou vám líbiti, až za 3 Kč 50 hal. si je koupíte v Matici cyrilometodějské, Olomouc, Wurmova 16. Napište, že chcete *Pohádky a pověsti*. — Strýček.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík.
Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

Ročník 15.

Květen 1928.

Číslo 9.

*V květnu
mají býti kolem
Matičky andílci*

Tajemství sladké.

B. Dlouhá.

III.

Klárka je blažena svým malým tajemstvím, a když nacvičí, co jí maminka poradí, přichází se ptáti, co dále?

Maminka už čeká, neboť ví, že láska v srděčku Klárčině roste a chce nějak kvést; chce vydávat ovoce, neboť po ovoci se pozná láska.

A tak ta malá „kozička“, jak maminka žertem říkává Klárce, skáče po kuchyni přes podnožku, na chodbě přes švihadlo, tančí se sestřičkou „lučinu“ nebo také o té svatbě motovidla a o tom vrabci nezdvořilém, co šláp! sově na palec. Skončily, poklonily se obřadně a Klárka přemýšlí, jak by si hrály dále. Vtom jí kmitne něco hlavičkou a už je u maminky. Chvilí se lísá jako koťátko a pak začne svým zvědavým tónem:

„Mami!?“

Někdy neví, jak začít, a maminka musí se chvíli doptávat, nežli se doví, jak to vypadá v Klárčině dušičce. Dnes na př. povídala malá:

„Ty jsi, maminko, onehdy řekla: ‚To si povíme jindy...‘ Víš, když jsem řekla, že je mi Karly líto. Co jsi mi to chtěla říci?“

Maminka se usmála: „To jsem věděla, že nezapomeneš. Jsi zvědavá Evička.“

„Mami, prosím tě...“ nedbá a žadoní Klárka.

„Bylo ti líto Karly, že neví o tom, co tebe tak těší a blaží, že neposvěcuje své práce a učení vzpomínkou na Pána Boha. Ta lítost, to je soucit s duší bližního, láska k ní, neboť kdo upřímně a opravdově miluje Ježíška, musí brzy také milovat bližního a přát mu všechno dobré.“

„Já bych to tak ráda té Karle řekla, maminko, ale nechci porušit tajemství.“

„Rozumím ti. To láska chce se sdílet. To je dobrá láska, Ježíškova.“

„Jaká je zlá láska, maminko?“

„Taková, která chce mít všechno jen pro sebe, láska sobecká. Máš na příklad štetec a barvy a schováváš je, chceš je mít jen a jen pro sebe. A přece by tvou sestřičku také těšilo, namalovat si barevné vajíčko jako tebe.“

„Já jí je půjčím,“ slibuje Klárka.

„Apoštolové slyšeli mnoho krásného od Pána Ježíše. Ale rádi se o to s celým světem rozdělili. Jejich láska k Pánu Ježíši dovedla apoštolovat. Duch svatý jim pomáhal a tak je naučil apoštolovat, že se ani smrti nebáli. Mám radost, že i tvoje láska k Ježíškovi už touží apoštolovat.“

„Mám to tedy Karle říci?“ ptá se Klárka všechna potěšena maminčinou pochvalou.

„Počkej, dceruško! To není vždycky to hlavní při apoštolování, mluvit.“

„A co tedy, maminko?“ ptá se Klárka. „Já pak tedy může někdo apoštolovat?“

„Velmi dobře, uvidíš! A zvláště malé tajemství nás učí apoštolovat.“
 „Tak už jenom jak?“ hoří Klárka nedočkavostí.
 „Pověz mi napřed, jak bys to chtěla Karle říci.“
 „To já nevím, jak začít, maminko.“
 „Nu vidíš! Ty nevíš, ale Pán Bůh ví. Proto je vždycky lepší mluvit napřed s Pánem Bohem o lidech, než s lidmi o Pánu Bohu. A zvláště ty, když teprve chceš začít apoštolovat. To je nejlepší způsob pro toho, kdo začíná: Modlití se za toho, u koho chceme apoštolovat. Člověk neumí vždy krásně mluvit o takové kráse, jako je Pán Bůh. Ještě by mohl něco pokazit. I těm, kdo mistrně dovedou mluvit, zdává se, že před Pánem Bohem koktají.“
 „Jéjé, mami,“ směje se Klárka, ale hned se staví na obranu: „Ale náš velebný pán umí přece krásně mluvit o Pánu Bohu, ty to sama říkáš.“
 „Ano. Velební pání jsou vybráni Pánem Bohem k apoštolování, zvláště ke kázání, a proto obdrželi k tomu zvláštní milost, když byli na kněze svěceni.“
 „Ale, maminko,“ nevzdává se ještě Klárka, „s tetou Anežkou taky hovořívaš o Pánu Bohu a říkáš, jak ji ráda posloucháš.“
 „Ano, ta má také zvláštní milost, třebaže není kněz. Ale má apoštolskou duši.“
 „Mami, já bych ji taky chtěla mít.“
 „To se teprve ukáže, ještě jsi malá. Ačkoliv byli a jsou i zcela malí apoštolové.“
 „Jak se to ukáže, maminko?“
 „Už jsem ti řekla, jak začíná apoštolování. Napřed se modlí. Mluv s Pánem Bohem o Karle a jí neříkej ničeho. Pán Bůh může poručit jejímu andělu strážnému, aby jí dal vnuknutí, a může strážným andělem vnuknouti jiným lidem, aby jí řekli to, co ty říci neumíš, a ona aby porozuměla a poslechla. Své tajemství si zachováš a to o Karle ti bude sladké. Rozumí se, když se za Karlu budeš modlit, když si jí tak vezmeš na starost, že ji budeš i jinak chránit: budeš k ní vlídná, ustoupíš, kde třeba, pomůžeš, řekneš něco vlídného, třeba jí pochválíš to její pěkné psaní.“
 „A nejlepší bude, mami, že ona nebude nic vědět.“
 „Nebude a přece bude. Bude cítit, že jí máš ráda, a kdo ví? Jednou si třeba začnete povídat o Ježíškovi, přijde to samo, a pak už nic nepokazíš. Ale to bude třeba trvati dlouho. Vydržíš to, ty štěbetalko?“
 „Teď už to vydržím, vždyť víš, maminko, že umím zachovávat tajemství.“
 „Nu — a nebylo by škoda je prozradit?“ zvídá maminka.
 „Bylo,“ odpovídá Klárka a bloudí očima v nějaké dálce. „Bylo by po kráse,“ dodává ještě zamyšlena.

Ěva — Maria.

K F.

První rodiče chtěli býti dobrými a silnými jako Bůh — neposlušností stali se zlými a slabými. Vyháněni z ráje putují světem — hledají *ztracené štěstí*. Než, dobrotivý Otec nebeský nevydělil úplně svého miláčka. Vložil mu do srdce jiskru naděje, že utrpením dojde spásy. Slíbil, že pošle svého milého Syna na svět, aby smazal vinu prvních rodičů a svou krví vykoupil lidstvo.

Když byla tma hříchu na světě nejhorší, splnil milosrdný Bůh svůj slib. Sníloval se nad svým nejdokonalejším tvorem na světě — člověkem — který svou duší a rozumem jest obrazem Božím. Pýchou a ponížením ženy povstal hřích — pokorou a povýšením ženy měla nastati náprava.

„Kdo je jako Bůh?“ — Zanícen horlivostí pro čest a slávu Boží pronesl svatý Michael ona slova proti Luciferovi. Stala se heslem věrných andělů proti zástupům Luciferovým, kteří byli poraženi a s nebe do pekla shozeni. Teď si připisuje Lucifer panství nad světem. Ve svém vzteku proti Bohu našeptává Evě: „Ty se koříš v prachu? Máš přece moc státi se Bohem!“ — A bídná hmota, „červ a prach země“, se povýšil proti svému Tvůrci. Byl pokořen, aby poznal svou ubohost a malíckost. — Kdo by se pak osmělil věřiti, že člověkem může býti dáno zadostučinění? Která žena se odváží o sobě tvrditi, že by byla hodna státi se matkou Syna Božího?

Židovské ženy byly šťastny, když měly mnoho synů. Doufaly, že se aspoň jejich potomci dožijí říše mesiášské. Ale Pán Bůh si vyvolil za matku: *divku*, která se úplně vzdala rodostí mateřských, která učinila slib panenství. Ona se nemodlila, aby Bůh zprostil lid izraelský vlády a utiskování Římanů, nýbrž aby milostivě zlomil pouta hříchu a vysvobodil duše z poroby ďábelské. Snažně prosila, aby Pán Bůh položil základ této říše; aby brzy poslal svého Syna na svět!

Kdo je ta žena, která od svého dětství touží jen po tom, aby potřena byla hlava nepřítele lidstva? — Je to povrchnímu světu docela neznámá panna z Nazareta — *Maria*! — Je to dívka, která sobě vyvolila na světě místo, které nikdo nezávidí — místo poslední. Bůh! On jediný vše nahradí. Jak šťastna byla v Jerusalemě, v blízkosti svého Boha! Tam ho poznala ze svatých knih, jež horlivě četla. Tam se naučila lásce Boží. „*Bůh všecko — já nic! Bůh nejdokonalejší — já prach, neužitečný tvor!*“ Tak se modlí dcera z královského rodu. Andělé se velmi radují, když nesou tak veliký dar k nebesům. Tak pokornou modlitbu ještě nikdy nepronesla lidská ústa. „Evo, tvá dcera na zemi tě přemohla! Raduj se; neboť Pán Bůh vyslyšel prosbu pokorné dívky. Maria se stane Matkou Boží!“

Anděl Páně zvěstuje poselství: „*Zdrávas, Maria, požehnaná tys mezi ženami...*!“ Panna Maria se lekne. Neusmívá se radostně, ješitně, že Pán Bůh jí dává milost tak neobyčejnou. Ví dobře, že vše záleží na Pánu Bohu. Všechnu čest vrací jemu. „*Staň se, jak Ty chceš! Hle, ubohá tvá dívka!*“

Jak veliký jest rozdíl mezi Evou a Pannou Marií! Kdežto Eva bez hlubšího přemýšlení návrhy svůdce k hříchu přijala a nedočkavě po zapovězeném ovoci toužila, aby jižjiž byla *bohem* — pokládá se Panna Maria za nejnižší služku, ptá se v nejistotách, pak podrobuje svou vůli moci Boží. — Eva se cítí Bohem utlačovanou, Panna Maria se koří v prachu. Pokorná obět vůle zvítězila nad hříchem, přivedla spásu a lásku Boží na svět.

V květnu se scházíme u oltáře Matky Boží, oné statečné ženy, která potřela hlavu hada pekelného. Děkujeme, že nám dala Ježíška „Světlo světa“, že skrze Ježíše jsme se stali z dítek hříchu dítkami světla. Svatá víra nám otevřela bránu, když ne k ráji na světě, přece k ráji ještě krásnějšímu — *k životu věčnému v nebi*. Jakou máme radost, když bloudíme v temné noci a najednou zableskne se někde světélko! A miliony pohanů „sedí ještě ve tmách smrti“, neznají ani Ježíše, ani jeho Matičky. Prosme Pannu Marii, aby si vyprosila od svého Syna horlivé misionáře. Milejší než květiny a svíce jsou Panně Marii pokorné modlitby, aby se na světě stále více šířila říše Boží a více ctěla svatá jména Ježíš a Maria!

Kdo seje, sklízí.

P. V. Vošahlík.

Dnes vám něco povím o zbožném panu doktorovi a hodném jeho synu, kterému říkali Leo, Leoušek.

Tomuto dostalo se doma velmi dobrého vychování, zvláště jej povzbuzoval otec k lásce k bližnímu, kterouž sám se vyznamenával. Léčil nemocné svědomitě a obětavě, a mnoho jich vyléčil. Staral se však nejen o tělo, nýbrž i o duši každého svého pacienta. Láskou získal a na pravou cestu přivedl mnoho duší.

Jeden pacient mu dělal mnoho starostí. Byl to samotář, který sám a sám bydlil ve svém příbytku. Nechtěl se s lidmi stýkat, i když byl ještě zdrav; mračil se a byl stále mrzutý. Onemocněl — a bylo to štěstí pro něho. Hodná sousedka přišla k němu a ujala se ho; vařila mu a ošetřovala jej po několik týdnů, ačkoli se jí odměňoval velmi špatně: ani jednou nepoděkoval, jen bručel jako starý brumbál. Zavolala k němu také našeho lékaře, a i k němu choval se pacient velmi hrubě.

Ukázalo se, že nemoc je vážná: rakovina žaludku. Nemocný trpěl kruté bolestí, při nichž byl netrpělivý a reptal proti Pánu Bohu. Pan doktor jej často navštěvoval a byl k němu velmi laskavý a modlil se za něho. A nebylo to nadarmo. Když mu jednoho večera připravoval pro noc uklidňující lék, pacient, přemožen byv jeho laskavostí a trpělivostí, zavolal jej, aby přistoupil k samému lůžku, načež podal mu svou vyschlou ruku, volaje vděčně: „Děkuji vám!“ A při tom dvě veliké slzy vyhrkly mu z očí a skanuly po jeho šedivých vousech. Pan doktor jej objal a získal si jeho důvěru nadobro. Nemocný vyznal, že četl nevěrecké spisy Voltaireovy, že podváděl, že byl ve vězení...

„Příteli,“ přerušil jej doktor, „nemluvte o tom dále. To řekněte zpovědníkovi. Mne se týká jen to, že jste nemocný a že trpíte.“

Byl zavolán důstojný pan farář a vyzpovídal nemocného. Milost Boží byla vlita do této opuštěné duše a s milostí zároveň i radost a spokojenost. Teď se jednalo o svaté přijímání, a přišlo se na to, že starce ještě nikdy nebyl u stolu Páně. Měl tedy nyní teprve na své *první svaté přijímání* se připravovati.

Velika radost čekala našeho Leouška: Pan farář jej vyvolil, jakožto nejlepšího žáka ve třídě, aby nemocného starce vyučoval katechismu. I otec měl z toho radost, že se naskytla Leouškovi příležitost osvědčiti lásku a horlivost o spásu duší. Všecko, co se týkalo svatého přijímání, znal hoch z katechismu a z přednášek pana faráře velmi dobře, neboť právě v té době také sám byl připravován na své první svaté přijímání. Chodíval nyní každý den s knihou k nemocnému a vyučoval jej a tento činil znamenité pokroky. Při vyučování bývala přítomna i hodná sousedka. Pan farář nakonec přišel vyzkoušet starého žáka — a byl spokojen, zkouška dopadla znamenitě; starý žák i mladý jeho učitel měli slaviti své první svaté přijímání oba v týž den. Oba se velice těšili a velmi zbožně se připravovali.

Vzácný den nastal. Leoušek, ozdoben bílou stuhou, ubíral se do chrámu Páně. Radostí zářil v posvátném okamžiku svatého přijímání, radostí zářil při dikůčinění, které trvalo velmi dlouho. Otec jej upozornil, že již se dosti modlil.

„Vždyť to bylo dikůčinění za dva,“ odpovědělo šťastné dítě.

O několik hodin později byli oba s knězem ve světnici nemocného starce. Leoušek jej ozdobil svou bílou stuhou. Nemocnému bylo pak podáno první svaté přijímání. Přijal svého Spasitele s velikou zbožností — po prvé a naposledy. Lékař upozornil, že by se mu také hned mělo udělit poslední pomazání. Stalo se. A byl svrchovaný čas. Při ukončení svatých obřadů stařeček odevzdal svou duši Pánu Bohu, vroucně líbaje svatý kříž...

Leoušek po desíti letech rozloučil se s otcem a vstoupil do semináře pro zámořské misie. Kdysi malý katecheta — nyní misionář.

Vidíte, drahé dítky, jak je dobře, již od mládí kolem sebe rozsévati lásky květ.

Co si myslíme při modlitbě růžence.

R. D.

Tři tajemství slavného růžence.

Ježíš dokonal na kříži. Přátelé sňali mrtvé tělo a uložili je do nového hrobu, přivalili těžký kámen a odcházejí zmlklí, plní smutku, s uplakaným zrakem nad smrtí nejlepšího přítele, dobrodince, učitele — Bcha. Ježíš sice předpověděl, že vstane z mrtvých, ale oni mu nerozuměli. Farizeové a zákoníci, zarputilí nepřátelé Kristovi, si vzpomínají na jeho předpověď, dostávají strach z toho, jehož ukřižovali, a staví před zapečetěný hrob stráž. — —

Nastává velebné ráno nedělní. Slabý ještě úsvit sluneční zahání husté tmy, slyšet zvláštní dunění, jako by se země v základech chvěla, a hle, padá hrobový kámen, padají na tvář strážci hrobu, oslnění leskem zvláštního světla, a Ježíš vychází vznešený, slavný. Vítěz nad hříchem a smrtí. Jeho tělo tak znetvořeno ranami bičů, hrubými odřeninami, zbroceno krví, září oslavené, čisté, připravené, aby zasadlo po pravici Otcově v království nebeském a vládlo národům.

S jakou asi radostí Ježíše uvítali apoštolé, shromáždění a uzavření ve večeřadle ze strachu před Židy! — Dva učedníci, příšedší z Emauz, právě vypravují, že viděli Pána, že s nimi mluvil a jedl, když tu zavřenými dveřmi vchází vznešená postava Ježíšova a ze svatých úst vychází božský pozdrav: „Pokoj vám!“ — —

Dni ubíhají. Pán Ježíš se často zjevuje učedníkům v těle oslaveném, mluví s nimi, jí s nimi, dává jim naučení a pokyny pro další život. Než již se blíží chvíle, kdy se mají navždy rozloučit se svým Mistrem. Byl s nimi již dosti dlouho, chce, aby oni sami se uchopili církve, kterou založil, a vedli ji k němu.

Čtyřicátého dne po svém zmrtvýchvstání vyvedl Ježíš své učedníky na horu Olivetskou, tam, kde v hrozných bolestech duševníchúpěl k nebeskému Otci, dříve než vzal na svá ramena těžký kříž. Naposledy zde na zemi vidí apoštolé Ježíše. Chápu velikost okamžiku? — Mluví k nim Ježíš slova útěchy, slova povzbuzení a pak náhle se vznáší nad jejich hlavami, v průvodu nebeských andělů...

Odešel Mistr a apoštolé smutni se vracejí do večeřadla.

Než jejich zármutek není naprostý; jiskřička naděje jim dodává odvahy, zaplašuje těžké chmury smutku. Pán Ježíš, dokud byl ještě s nimi, slíbil, že jim pošle Ducha svatého, Utěšitele.

Apoštolé, ubozí, slabí rybáři se mají stát světlem světa, sloupy nové církve, učitelé, hlasatelé evangelia. A oni se bojí. — Strach před Židy, aby je nezajali a neukřižovali jako jejich Mistra, je uzavírá do večeřadla, kdež na modlitbách očekávají příchod Ducha Utěšitele.

Již po desáté od odchodu Ježíšova vysílá zlaté slunce paprsky na bídnou zemi, aby jí daly světlo a život, desáté ráno probouzí ze sna přírodu, když „tu povstal náhle hukot s nebe, jako když táhne silný vítr, a naplnil dům, kde seděli (apoštolé). I ukázaly se jim jazyky ohnivé, rozděluje se tak, že se posadil na každého jeden, a všichni byli naplněni Duchem svatým.“

A význam příchodu Ducha svatého?

Apoštolé bez bázně a strachu jdou světem a káží Krista ukřižovaného, jsou jímáni, bičováni, stávají se mučedníky pro Krista — a církev Kristova roste. Duch svatý je naplnil silou, která se nebojí meče katanova, poněvadž miluje Boha a je ochotna dát i život za víru v Ježíše Krista. Duch svatý je zalil nebeskou láskou, *obdařil světlem poznání*, učinil z nich hrdiny, světce.

Toužíme po Ježíši, po shledání s ním v nebi. Než má-li se nám dostat jednou slavného vzkříšení, musíme nejdříve umřít duchovně s Kristem všem hříchům, musíme povstat z hrobu hříchu a vstoupit do své duše, abychom se zde — v nebi své duše — těšili z Ježíše, jenž se u nás

ubytoval ve svatém přijímání. A pak musíme prosit dobrého Ježíše, hosta své duše, aby nám poslal Ducha svatého s jeho sedmi dary, aby naplnil naši duši silou a láskou — a pak, bude-li naše duše stále nebem, v němž přebývá Ježíš a do něhož přichází Duch svatý, pak se jednou s ním šťastně shledáme v nebi skutečném.

Na ostrově.

M. Alfonsa.

Znáte moře? Myslím, že málokteré, nebo žádné z vás. Tam je tolik vody pohromadě, že by všechny rybníky a rybníčky z naší milé vlasti byly jenom maličkým dílem moře. A kdyby si v něm hrály všechny děti, které svůj pěkný a levný časopis čtou, skryly by se pod hladinu — samozřejmě, že by pod ní zůstaly, kdyby neuměly dobře plavat — nebylo by jich v něm ani viděti.

Moře je krásné, ale dovede být i hrozné, z vlnek jako nevinní beránci mohou se státí draci, kteří sta lidských životů nejednou zničí, dětem vezmou tatínky a maminky, rodičům děti.

Mnoho moří má svoje ostrovy, pevnou půdu a mnohé z těch jsou podobny krásným zahradám, rostou na nich zvláštní stromy, květiny, jsou tam zbudovány umělecké památky, jímž se mnozí chodí obdivovat.

Jsou též malé ostrůvky, za několik minut byste je přešli od kraje ke konci. Ty jsou na pokraji moře, v zálivech, místech, kde moře teprve začíná, se rozděluje a voda není příliš hluboká.

O jednom chci vám vyprávěti.

Ne snad pohádku, ne, to všechno je skutečností, pravdou. Kdo by nevěřil, tomu bych mohla i místo říci.

Tak byl jeden ostrůvek na pokraji moře. Bylo jich více, v jisté vzdálenosti od sebe, tento však už byl poslední. Za ním začínalo moře veliké a hluboké.

A tam uprostřed rákosí a několika slabých stromů stála slaměná chata. Domem ani chaloupkou nemohla se zvatí; byla velmi ubohá, a deset dítek muselo spáti na hliněné zemi.

Jejich tatínek byl rybářem. V pondělí zrána vyjel si na své lodici na lov ryb a zůstal na moři tak dlouho, až jich hodně nachytal. Někdy tam byl skoro celý týden. Vylovené ryby hned očistil, nasolil a uložil v lodici. Až dojel domů, prodal je, rodině dal peníze nebo nakoupil za ně potřeby pro domácnost. Pak si vzal zase na několik dní jídla a odejel.

Rybář se jmenoval Francesco. Jak se jmenovaly všechny děti, nevím, ale nejstarší byla Elenka, u nás říkáme Helenka.

Ta nebyla tak šťastna, jako vy, milé děti! Nebyla křtěna, nechočila do školy, proto neuměla číst ani psát, nečetla pohádkových knížek ani sešitků „Pán přichází“! Sotva sama uměla mluvit a hýbat se, už musela dělat chůvičku, na ostrůvku hlídati sourozence, aby neposkákali do moře v zálivu. Nevěděli, že by se mohli utopit.

(Pokračování.)

Ročník 15.

Červen 1928.

Číslo 10.

Prázdniny u Pána Ježíše.

Ježíšek ve zpovědnici.

Fr. Jeronym.

Viděl jsem kdysi nad dvířky prastaré zpovědnice starou záclonku a na ní byl vyšíty obrázek: Ježíšek v jesličkách na seně a za ním v pozadí kříž. Velmi se podobal tomu obrázku, který máte vždy na první stránce.

Řekl jsem si, že by ten obrázek měl býti na záclonkách všech zpovědnic. Víte proč? Měl někdo z vás před sv. zpovědí strach? Já jsem jej měl také a mnozí z nás nejen při *první* sv. zpovědi, ale i při druhé, při třetí a ještě více. Nemají jej jen děti, nýbrž často i velcí.

Proč se vlastně před zpovědí někdy bojíme? — Já vám to pošeptám: Protože si myslíme, že je tam ve zpovědnici jen velebný pán, a zapomináme, že je tam jako zástupce Ježíška. Kdybychom trochu více věřili, že kněz nám dává rozhřešení jménem Krista Pána, že ruka činní spasonosný kříž je ruka Ježíškova, bylo by po strachu! Před člověkem se stydíme vyznati své hříchy, ale před Bohem není třeba tohoto nepravého studu. Ježíšek vidí naše nejtajnější myšlenky a čeká jen, abychom se mu pěkně přiznali ve zpovědi. Víme, že kněz nic nesmí ze zpovědi povědět a nepoví, ani kdyby mu chtěli za živa kůži s těla stáhnout a jej mučili jako sv. Jana Nepomuckého a bl. Jana Sarkandra.

Teď už víte, proč jsem chtěl, aby byl Ježíšek vyšíty na záclonkách všech zpovědnic? Aby se nikdo před sv. zpovědí nebál, abychom si vzpomněli, že tam na nás čeká Ježíšek. Hleďte, jak to pomohlo naší Helence.

Byla pěkně připravena, s celou třídou čekala v kostele na velebného pána, ale měla takový strach, že nikdo z nás tak veliký neměl. Přišel velebný pán. Vešel do té staré zpovědnice a zastřel za sebou záclonku s obrázkem Ježíška v jesličkách na kříži. V Helence hrklo. Obrátila očka na svatostánek a prosila: „Ježíšku, což mne nevidíš a neslyšíš? Nevíš, že po Tobě toužím, abych Tě přijala do svého srdečka, ale napřed musím ke sv. zpovědi a já mám takový velikánský strach. Pomoz mi jej přemoci!“ — Zdá se jí, že Ježíšek dnes neslyší, ale on ji chce vyléčiti jinak.

Helenka se bázlivě podívala na zpovědnici. Spolužačky se už pěkně zpovídaly a každé zářila po zpovědi očka vnitřní radostí a štěstím, že se až usmívaly. Myslí si: měly také strach? Podívala se na obrázek vyšíty na zácloně. Viděla Ježíška, jak roztahuje ručky, jako by chtěl všechny hříšníky i ji obejmout a jím s každé strany kynul: „Pojďte ke mně všichni, kteří jste obtíženi hříchy, a já vám ulehčím — sejmu vaše břímě a občerstvím vás rosou milosti!“

Helenka měla Ježíška ráda a proto jí ho bylo v jesličkách a už na kříži líto. Zapomněla na okamžik na svůj strach a pravila mu: „Ach, milý Ježíšku, jak jsi chudičký! Ležíš v tvrdých jesličkách a na kříži pláčeš nade mnou, že ti nedávám nějaké místečko, kde bys měkce ležel. Jesličky jsou malé a kříž tak tvrdý, že nemáš, kam hlavičku po-

ložit. A to vše pro mne! Jak ti mám poděkovat? Dám ti všechny penízky ze své pokladničky. Maminka jistě dovolí. — Ano?"

Zdá se jí, že Ježíšek tajemně odpovídá: „Nejsem já Pánem nebe i země a nepatří mi všechny poklady tohoto světa? Nepotřebuji proto ničeho od tebe, nech si svoje penízky, nebo lépe: dej je chudým, pak to platí, jako bys je dala mně samému."

Helenku tento tajemný hlas zarmoutil, praví: „Milý Ježíšku, to ráda učiním. Dám své penízky chudým, ale chci, musím též *Tobě* něco dát."

Tu se jí zdálo, že usměvavá tvář Ježíškova zvažněla a v srdci se jí ozval tajemný hlas jako ozvěna napomenutí velebného pána, když jim říkal, aby své hříšky pokorně obětovaly Ježíškovi: „Chceš-li mi něco dát," pravil tiše Ježíšek — „tak ti povím, co mi máš dát: dej mi své hříchy, dej mi své špatné svědomí zde ve sv. zpovědi!"

Helence skočily slzy do očí: „Jakže, Ježíšku, co mi pravíš? Mám ti dát své hříchy? Co s tím budeš, Ježíšku, dělat?"

Ježíšek odpovídá: „Vezmu to na svá ramena, ponesu tvé hříchy na kříži, chci se za ně ještě jednou obětovat. Chci obveseliti tvé špatné svědomí."

Tu Helenka, majíc srdce i oči plné slz, v duchu zvolala: „Ach, Ježíšku, milé, něžné děťátko, jak ses dotkl mého srdečka. Myslila jsem si, co bys tak dobrého ode mne chtěl, a ty chceš jen to moje zlé ode mne vzít! Tak dobře! Vem si, co je opravdu *moje: moje hříchy, moje špatné svědomí*. A Ježíšku, dej mi, co je *tvoje: čistotu, pokoj v srdci*, dej mi *nebe*! Pak mi bude dobře s Tebou ve věčném životě! Ach, milý Ježíšku, děkuji Ti! Jdu..."

Už byla řada na Helence. Přiklekla ke zpovědnici. Neviděla velebného pána, ale Ježíška v jesličkách s křížem v pozadí. Beze strachu pověděla všechno, i to, že někdy zabloudila mlsným prstíčkem mamince do smetany. Jistě nikdo z nás neměl po sv. zpovědi takovou radost, jako ona. Pak šla ke svatostánku, pomodlila se pokání a na konec řekla: „Ježíšku, zdá se mi, že jsi nějak podobně jako ve svatostánku i ve zpovědnici. Již nikdy se jí nebudu bát. Těším se na Tebe, až přijdeš zítra při sv. přijímání do mého srdečka. Pojď ke mně a buď se mnou vždy!"

Na ostrově.

M. Alfonsa.

Mnoho, mnoho starostí a málo dětských radostí měla. Tatínek byl doma jednou za týden, sotva přes neděli, maminka neměla kdy vyprávět pohádek — snad jich ani neznala sama — o světě, který tam na pobřeží přístavního města začíná býti jiný, nežli je u nich.

Myslila tedy Elena malá, že moře s malými ostrůvky a rybářskými chatami jsou celým světem. Několik věží kostelů, střed velkých domů, strmících do oblak vdálí na pobřeží přístavu, že jsou něčím záhadným, čemu se nelze přiblížit.

Jednou, to jí bylo skoro deset roků, právě se jim narodilo deváté

dítě, prala prádlo na schodkách u moře, kde byla mělčina. Dolétl k ní radostný zpěv a hudba.

Moře bylo tiché, sváteční, žádný hukot ani vlnek šumění je nerušilo. Hudba a zpěv zdál se jí býti něčím kouzelným... Slýchala zpívat, často za večera zazpívali si rybáři, vracející se domů a výletníci na lodičkách „Santa Lucia“ a jiné písně, ale žádná píseň z nich nebyla tak krásná jako tato s hudbou.

Právě plul mimo starý muž ze sousedního ostrova.

„Co se to tam děje, Filippo, co je to tam za lidi?“ zvolala ze všech sil, aby ji stařec slyšel a mohla svoje rozechvění uklidnit.

„Ale, Boží tělo slaví tam křesťané! Letos po prvé jede průvod s hudbou na lodích okolo města.“

Zmizel se svou lodicí, Elena však ještě stála a hleděla v dálku, kde tichl zpěv i hudba.

Ustaraná, dětská duše se rozbouřila, zatoužila po něčem jiném, nežli je hladina moře, jejich ostrůvek a chyše s dvorkem.

„A jsou tam také děti a musí celý den chovat malé děti?“ začala přemýšlet a umínila si, optati se matky.

Ale ta jí nemohla dát odpovědi.

„Žila jsem na ostrůvku na opačném pobřeží, a když jsem s tvým otcem přijela sem, bylo mi sedmnáct let. Ve městě jsem byla dvakrát za celý život, po třetí, když mne sezdal jakýsi kněz. A od té doby žiji zase jenom vám, dětem...“

Otce se nemohla ptát; jak přijel, únavou usnul. Potom odejel. Někdy si dítě ani nepovšimnul.

Ke konci zimy přišel starý Filippo k Francescovi se něco ptát. Nebyl z trhu ještě doma. Elena chovala nejmladší dítě v náručí a tiše se přiblížila ke starci, sedícímu na pokračí v rákosí.

„Dědečku, pověz mi něco o Božím těle, jací jsou to lidé, co tam zpívají? Proč neprijedou až k nám? Co znamenají tam ty věže v dálce, jichž se tak bojím, když se stmívá? Ach, pověz mi, stařečku, jaký je tam v dálce svět!“ zaprosila.

Pohlédl na ni zkoumavě, po vlasech zamaštěných, ve dva copy spletených jí pohladil. Bylo mu líto obětavého, předčasně v obětech ustaraného děvčátka. Chvilí přemýšlel, pak řekl:

„Za to, že jsi tak hodná, pomáháš mamince a staráš se o nejmladší sourozence, vezmu tě s sebou, až bude příští Boží tělo.“

Více s ní o tom nemluvil, ona potom, kdykoliv zahlédla jeho loďku se zalátanou plachtou u stěžně, myslila, že už jede pro ni.

Konečně se dočkala. Filippo jednou časně zrána se u nich zastavil, matce oznámil, že svezí Elenu až ku přístavnímu městu.

„Ať se podívá také na slavnost!“ řekl.

„Ale kdo mně dá pozor na děti?“ namítala matka.

„Však není sama, je těch dětí více, ať pomohou ony!“

Zvítězil! Maminka jí oblékla lepší šaty, které dětem sama šila, Elena usedla do loďky a stařeček ji vzal k pobřeží. Čím více se blížili, tím více obdivu projevovalo děvče nad městem, které jako by před jejími zraky z moře vyrůstalo.

K samému přístavu nemohli doplouti, kotvilo tam mnoho menších i větších lodí, všechny ověnceny zelení a květinami. Nečekali dlouho... Najednou ozvalo se hlaholení zvonů, vyšel z chrámu průvod družiček, sypajících z košíčků květiny na zemi. A když usedly do lodiček, zanedlouho byla celá vodní hladina pokryta květy, které pohybem vesel hnány byly k lodi prostřední, kde stál kněz pod baldachýnem a vzhůru zvedal monstranci se svatou Hostií.

„Co se to, Filippo, děje a co zvedá onen kněz v rukou vzhůru?“ nasměle se ptala, tajíc dech údivem.

„Ale křesťané říkají, že je v monstranci skrytý Bůh, když mezi ně nemůže sestoupiti, sám tady býti, jim pomáhat a dáti útěchu a sílu. Proto jej uctívají v monstranci pod způsobou takovou. Víš ale, já toho mnoho nevím, jako dítě jsem byl šťasten, měl víru, ale od mladých let až do stáří byl jsem neustále s loďmi na moři v těžké službě, zatvrdl jsem, na Boha zapomněl... Eh, nechme toho...“

„Chtěla bych vědět o Bohu všechno. Proč nepřijde k nám? Či nemiluje chudých?“ zastesklo si děvčátko.

„Ó ano, milujel“ ozval se za nimi hlas z pěkné loďky-gondoly, již si nevšimli, že pluje za nimi. „Každá touha po Bohu může býti splněna. Chceš poznat Boha pravého?“

Dívka, která nechodila do škol ani do náboženství, nechápala těch slov, neodpověděla tedy na ně. Musil stařec sám.

„Nedivte se, signoro (paní), ona je z ostrůvku, kterých je v mořských zálivech mnoho. Na těch nemají škol ani kostelů. Sami rodiče je do školy v přístavu vozit nemohou a vláda se o to nestará. Rybář se naučí počítat jenom ryby a peníze, které za ně dostane. Nemá sám kdy starat se o rodinu, když je celý den na lovu, a maminky dítek samy neumějí číst a psát, ničeho nevědí o Bohu.“

Pluli dále a kolem nich mnoho květin plulo po hladině, pouštěly je ručky družiček, jedoucích na loďkách před ozdobenou lodí s Nejsvětějším, která zastavila u čtyř oltářů, postavených na lodích.

Filippo, maje chudou lodičku i šat ubohý, byl hodně daleko od nich, jako by nevěděl, že Kristus nehledí na šat, ale na duši. Ona paní, jedoucí v pěkné lodi-gondole, po něm dávala pozor a ke konci slavnosti jej požádala, aby i s dívenkou Elenou šel na chvíli k ní do bytu, že je tam sluha zavede.

Stařeček šel k vůli dívence, která byla údivem nade vším, co již viděla a dosud neznala, jako zmámená. A což, když vstoupila do bohatého domu italské šlechtičny!

Chcete vědět ještě ostatní?

Od onoho dne denně jezdila její osobní gondola pro rybářské dítky v chýšce Francesca, vozila je do školy a do náboženství. A jak tam na tom ostrůvku bylo potom krásně, nedovedete si, dítky, ani představití. A radost dětí, když i s maminkou a tatínkem jeli do kostela každou neděli a po mši svaté byly svojí šlechtinou dobroditelkou obdarovány!

Nejšťastnější byla Elenka, neboť poznávala čím dále tím více, že i duše lidská potřebuje ostrůvek, na kterém by útočiště a ochranu

hledala, až člověk dospěje a mnoho bouří přijde. A tím ostrůvkem blaha a štěstí že je — Kristus.

Dárek.

P. V. Vošahlík.

V jedné francouzské vesnici v poříčí Loíry konala se májová pobožnost. Na poslední den pobožnosti byla určena veliká slavnost: první sv. přijímání školních dětí. Mezi nimi byla Zuzanka, nejopuštěnější a nejchudší. Neměla již ani otce ani matky, byla jedináčkem — a nyní sirotkem. Zůstal jí aspoň dědeček a měl ji rád, jenže se nemohl o ni starati, jak by si přál, protože byl již několik měsíců nemocen. Příbytkem jejich byla bídná chata s doškovou střechou.

Byl týden před sv. přijímáním. Zuzanka se připravovala co nejlépe. Chodila pilně na přednášky důstojného pana faráře a doma všecko vypravovala milovanému dědečkovi. Ráno vždycky, než odešla z domova, měla mnoho práce, vařiti, obsluhovati dědečka, uklízeti ve světnici, uklízeti ve stáji; — právě v té době přibyl do stáje malý host, hezké jehňátko, bělounký beránek a když jej Zuzanka přinesla dědečkovi ukázat, řekl jí radostně: Milé dítě, brzy půjdeš k sv. přijímání. Jiné děti dostávají dary; já jsem chudý a nemám, co bych ti dal — ale Pán Bůh se postaral. Vezmi si toho beránka, je tvůj; bude to památka na tvé první sv. přijímání! Představte si radost Zuzanky! V té chvíli přestala ji trápit myšlenka, že je z chudé rodiny a že pro chudobu ani bílých šatů nebude mít jako dívky bohatší, a modlila se k Pánu Bohu s dětinnou prostostí: „Můj Bože, ty shlédneš na bělounký oděv tohoto beránka, když Zuzanka je chudá a nemůže si koupiti bílých šatů.“

Všecky děti, které se připravovaly na první sv. přijímání, byly svolány jednoho dne do příbytku „tetičky“, která obstarávala všecky potřebné věci pro nastávající slavnost. „Milé dětičky,“ pravila k nim, „víte dobře, jak váš duchovní otec vás má všecky rád, vás vyučuje již tak dlouho katechismu a pro vás pracuje s takovou obětavostí — nechtěly byste mu udělati radost? Nuže, poproste doma svých rodičů o příspěvek, uděláme sbírku a já koupím v městě hezounké voskové Jezulátko. Víím, že pan farář již dávno si přeje, abychom v kostele měli Jezulátko do jesliček pro dobu vánoční. Ale nebudeme čekat až na vánoce. Obstaráme Jezulátko hned, položíme je na oltář a překvapíme pana faráře.“

Děti hned byly pro to nadšeny, ale Zuzanka neříkala nic, jen plakala. Cestou domů vzdychala: „Můj Bože, jak je to smutné, když jsme chudí a nemáme...“

Doma dědečkovi pověděla, oč se jedná, a dostala za odpověď, co beztoho tušila: „Ať to jiní obstarají! My máme zrovna jen několik haléřů, abychom si koupili chleba.“ Zuzanka neodmlouvala. Sepjala ručky a modlila se.

Sbírka vynesla hezkou sumu peněz. Druhého dne koupila „tetička“ našich dětí v městě Jezulátko, které bylo překrásné: mělo miloučké obličej a vztahovalo ručičky, jako by všecky dětičky zvalo k sobě. Děti

jásaly obdivem a radostí, když večer u „tetičky“ se sešly a ona jim ukázala ten drahý poklad. Také Zuzanka byla při tom, ale stála v pozadí a plakala... Večer nemohla usnouti. „Ach, Ježíšku,“ vzdychala, „ty nebudeš tedy můj, když já jsem nemohla nic dátí pro tebe...“

Časně ráno byla Zuzanka již ve stáji a uklízela. Najednou ji napadla skvostná myšlenka. „Když jsem nemohla nic dátí, Ježíšku, dám ti svého beránka, vždyť je můj, dědeček to povídal..., pastýři nesli také beránky k jesličkám, já přijdu s beránkem jako oni. Ó, jak jsem ráda, jak jsem šťastna!“ Vzala beránka do náruči a slíbila: „Zítřka večer, zrovna v předvečer naší slavnosti, položím svého beránka na stupně oltární.“

Touž dobou dalo se v zámku něco, čeho Zuzanka netušila. Znali ji v zámku, vždyť tam nosívala vonné fialky. Ale nikdy by jí nebylo napadlo, že slečna Marketa v zámku pro ni šije bílé šaty a bílý závoj a připravuje též peněžitý dar na léky pro dědečka.

Marketa se domluvila s panem farářem, kdy a jak má dary pro Zuzanku odevzdati.

Bylo pozdě večer před slavností. Již odzvonilo klekání. Zuzanka s beránkem v náruči spěchá do kostela, má jej zakrytého, nikdo neví, co nese. Vchází do kostela, nikoho tam nevidí, přistupuje k oltáři a k své veliké radosti nalézá tam Jezulátko, které byla viděla u „tetičky“. Hlasitě se modlí, neboť netuší, že někdo je v kostele schován za pilířem: „Ježíšku, nemohla jsem ti dátí peněz, ale zítřka ti dám sebe a dnes ti dávám svého beránka. Uzdrav mého dědečka a učiň, abych byla také bílá jako jiné děti.“ Položila beránka na stupně oltární a odešla z kostela.

Uplynulo několik minut. Zuzanka ani nedošla domů, slečna Marketa ji zadržela. „Prosím tě, udělej mi něco k vůli!“ — Ó, ano, s radostí.“

„Nuže, jdi do kostela za mne se pomodlit, mám jednu záležitost...“

„Právě jdu z kostela, ale vrátím se tam k vůli vám.“

A vrátila se. Než, co vidí? Oltář plný světél. Beránek spal a Ježíšek měl u sebe něco zabaleného a na tom byl nápis: „Ježíškův dar pro Zuzanku.“ Nevěděla, má-li věřití svým očím... Poznala, že jsou to bílé šaty... Rozplakala se radostí. Chvilí klečela s ručkama sepjatýma, až ji pan farář, který byl celému výjevu přítomen, dal znamení, aby šla s ním. Zavedl ji k dědečkovi. Tam byla již Marketa, čekala na Zuzanku, jak přijde radostně překvapená, a radovala se s ní. Dědeček i jeho vnučka děkovali vroucně, byli hluboce dojatí. Taková radost pod jejich doškovou střechou byla nevídaná.

Druhého dne Zuzanka v sněhobílých šatech poklekla u lůžka dědečkova a on jí dal požehnání. Odebrala se pak do kostela. Zástup družiček toužebně čeká na příchod Páně. Konečně Pán přichází. Zuzanka měla radost nevýslovnou. Jak vroucně se modlila za své drahé! Pokoj a štěstí přinesla s sebou do chudé chaloupky. Ve stáji pak našla svého beránka. „Ježíšek ti jej vrací,“ pravila Marketa, „tys bělejší a Ježíškovi milejší než bílý beránek.“

Co si myslíme při modlitbě růžence.

R. D.

Čtvrté a páté tajemství slavného růžence.

Léta pozemského života Panny Marie plynula jak tichý potůček, skrytý v houští rozkošných křovin, plynula v hluboké usebranosti, Maria žila s Ježíšem, jehož přijímala ve svatém přijímání.

Blížil se poslední den. Legenda o něm vypravuje tak krásně, že vám ji musím povědět:

„Nad krajinou se vznáší soumrak. Maria klečí a modlí se. Náhle zasvitne záře jako kdysi při zvěstování a před svatou Pannou stojí anděl a zvěstuje brzkou smrt. A Maria sklání pokorně hlavu před vůlí Boží; jen jedno přání vychází ze svatých úst: „Kéž bych ještě naposledy spatřila všechny apoštoly!“

Bůh plní přání Panny Marie. Apoštolé se sešli a zaplakali. Opouští je Maria, kterou milovali po Kristu nejvíce! Už jí nikdy zde na zemi nespatri!

Tiše zesnula Panna Maria. Její svatá, čistá duše vzlétla k nadzemským výšinám, tam, kde není již pláče a zármutku, kde žije Bůh a oblažuje své svaté. Apoštolé s velkou něhou pochovali svaté tělo a dlouho se modlili u otevřeného hrobu. Když zahalila tma lesní samotu, snesli se s nebe jasní andělé a odnesli tělo svaté Panny do ráje k jejímu Synu, po němž toužila po celou dobu bolestného odloučení.“

Pán Ježíš, pravý Bůh a pravý člověk, Syn Panny Marie nechtěl, aby tělo jeho svaté Matky podlehl zkáze v hrobě, vzal ji k sobě a učinil Královnou nebes. Ježíš kraluje s nebeských výšin celému vesmíru, jeho rozkazů poslouchá každý tvor, vše je podrobeno jeho moci. A Maria, jeho svatá Matka, je spoluvládkyní. Byla účastna vykoupení, trpěla s Ježíšem, je tedy účastna i jeho slávy a věčného kralování.

Svatí Otcové nazývají Panu Marii „Všemohoucnost prosící“. To znamená, že tak jako je Bůh všemohoucí svou mocí, tak Maria svou prosbou. Vše, zač prosí, obdrží. Je Královnou, Matkou věčného Krále. A mohl by syn něčeho odepřít matce? Tak ani Pán Ježíš ničeho neodepře Panně Marii, když se za nás ubohé přimlouvá.

Když přistupujete ke stolu Páně, abyste přijaly do srdce Ježíška, vzpomeňte si na jeho Matku, která s tak velkou láskou přijímala, a prostě ji, aby ona sama upravila vaše srdce, by bylo, pokud možno, důstojným příbytkem Syna Božího. Proste ji, aby ona vám podala Ježíška, jehož nosila na svých rukou, jemuž zpívala sladké písně lásky a líbala jeho něžnou hlavičku — a po svatém přijímání prostě ji, aby ona se klaněla s vámi, ona, Královna — Kristu Králi v paláci vašeho srdce. Budete-li milovat Pannu Marii, pak Ježíšek rád k vám zavítá, neboť i on má rád svou Matičku.